

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ЦЕНА 3 ДИНАРА

БЕОГРАД, ЈУН 1997.
БРОЈ 386, ГОДИНА VIII

ТВ дуел

др Војислав Шешељ -
Вук Драшковић
РЕПУБЛИКА
ИЛИ
МОНАРХИЈА

"ТЕТ - А - ТЕТ"
Александар Вучић
против
Горана Весића

Интервју

ЗОРАН КРАСИЋ

потпредседник Извршног одбора Српске радикалне странке за Србију

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешељ

Генерални директор:
Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника:
Душан Весић

Помоћник главног
и одговорног уредника:
Дмитриј Јанковић

Редакција:

Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић,
Јадранка Шешељ, Дејан Анђус,
Александар Вучић, Рајко Бурђевић,
Коста Димитријевић,
Драгољуб Стаменковић

Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић

Потпредседник Издавачког савета:
Петар Димовић

Издавачки савет:

Томислав Николић, Маја Гојковић,
Драган Јовановић,
Ранко Вујић, Драган Тодоровић,
Ратко Гонди, др Никола Поплашен,
Стево Драгишић, Миодраг Ракић,
Зоран Красић, Милован Радовановић,
Јоргованка Табаковић,
Ратко Марчетић, Владимир Башкот

Секретар редакције:
Љиљана Мијоковић

Шеф дистрибуције:
Зоран Дражиловић

Технички уредник
и компјутерски прелом:
Северин Поповић

Штампа:

НИИП "АБЦ-ГРАФИКА" д. д.
Влајковићева 8, 11000 Београд

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

Тираж: 20.000 примерака.

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Француска 31,
11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане
су у Регистар средстава јавног
информисања Министарства за
информације под бројем 1104.
од 5. јуна 1991. године.

Министарство за информације
Републике Србије 19. августа 1991.
године дало је мишљење број
413-01-551/91-01 да се "Велика Србија"
сматра производом из Тарифног
броја 8, став 1, тачка 1. алинеје 10.
за чији промет се плаћа основни
порез по стопи од 3%.

У овом броју:

Интервју са Зораном Красићем: За Ниш, Нишлије и Србију	2
Делегација Српске радикалне странке у Словачкој: У интересу српског и словачког народа	9
ТВ-дуел Шешељ-Драшковић: Република или монархија	14
Канабе и монархија	28
Сарадња европских националиста: Нови фронт Белгије	29
ТВ-дуел Вучић-Весић: Сукоб исте генерације	30
Разговор са Предрагом Милојевићем: Глуво доба (2)	40
Визита Медлин Олбрајт	47
Зоран Живковић, градоначелник Ниша: Човек са стотину мрља	49
Сепаратизам у Српској Војводини	51
Политичке странке у свету: Моћ новца јача од бирача	52
"Велика Србија" у позоришту: "Камен за под главу"	54
Лакрдија Хашког трибунала	55
Повластице у трговни: Европа укида увозне квоте	57
Косово – наш порблем	58
Владимир Жириновски: Сто питања и одговора	60
У свету симбола	62
Амерички интереси у српским плућима: Убијају нас дуваном. Мислите о томе	64

ЗА НИШ НИШЛИЈЕ СРБИЈУ

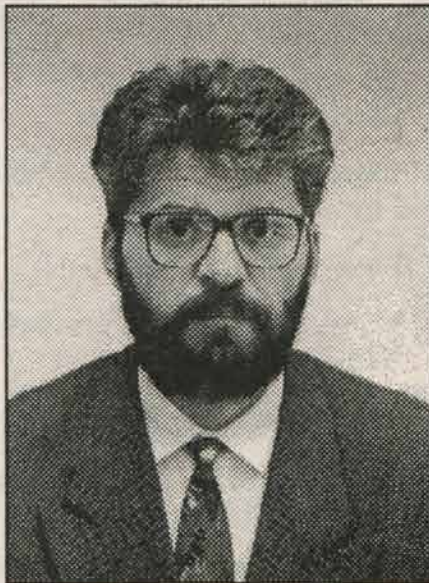
"Одувек сам веровао да српски радикали представљају ону снагу која од Србије може направити домаћинску и демократску државу. Уверен сам да ће предстојећи избори показати да су српски радикали стекли поверење грађана и да ће им грађани поверити вођење државе у најтежим тренуцима њеног постојања. Циљ мог политичког деловања је победа Српске радикалне странке у Србији и Савезној Републици Југославији и најмање 36 одборничких места у Скупштини града Ниша. Програм Српске радикалне странке пружа гаранције да Србија може бити срећнија и богатија, а Србија и Срби то и заслужују".

"Рад у странци тражи стрпљивост, тражи човека и страначког активисту који је спреман на стрпљив, рударски посао. Никада не сме бити одустајања и малодушности. Ко на то није спреман неће бити од користи ни народу ни Српској радикалној странци".

У овим речима председника др Војислава Шешеља као да се крије опис Зорана Красића, савезног посланика у два мандата и једног од челника Странке.

Зоран Красић је један од оснивача Народне радикалне странке, учесник на Другом отаџбинском конгресу - конгресу уједињења Српског четничког покрета и већине одбора Народне радикалне странке (У Крагујевцу 23. фебруара 1991. године), када је формирана Српска радикална странка. Данас је члан председничког колегијума Српске радикалне странке, потпредседник Извршног одбора за Србију и председник Општинског одбора Српске радикалне странке у Нишу.

И поред високих функција у Странци, веома често истиче да му је најдража а истовремено и најтежа функција председника Општинског одбора. Безгранично стрпљив, толерантан, систематичан и марљив - најзаслужнији је што Општински одбор Српске радикалне странке у Нишу има преко 3000 чланова и што се убраја међу најбоље у Србији. Наступима на телевизији, радију и на јавним трибинама и митинзима жестоко је критиковао све лоше потезе власти али и представљао програм Српске радикалне странке на најбољи начин.

Зоран Красић

Године опасног живљења

Време репресалија, притисака, забрана страначких активности српских радикала обележено је Красићевим максималним напорима и ангажовањем да се пружи отпор режиму, да се заштите чланови Српске радикалне странке, да се охрабре и да се очува Општински одбор. Сећамо се чувених радикалских субота у центру Ниша, када су остале опозиционе странке биле затворене у своје страначке просторије водећи празне расправе. Упорно, храбро и стрпљиво организовао је продају страначког листа "Велика Србија", организовао и сам лепо плакате, делио специјална издања и летке. Активисти Српске радикалне стран-

Зоран Красић је рођен 11. марта 1956. године у Београду. Када је отац (надзорник страже у Казненопоправном дому) добио премештај, прелазе у Ниш 1963. године. Основну, средњу школу и Правни факултет завршио је у Нишу. До 1. фебруара 1993. године радио је у Фонду пензијско-инвалидског осигурања запослених лица, филијала у Нишу, од када му мирује радни однос. Данас је на професионалном раду у Савезној скупштини Савезне Републике Југославије. Живи у Нишу у једноипособном стану своје супруге. Он и супруга, дипломирани правник имају двоје деце: сина Драгана (1986.г.) и ћерку Тару (1989.г.). Фамилија Красић потиче из Црне Горе. Пре стотинак година насељена је у Топлици, одакле су се расули по целој Србији. За себе кажу да су Срби и не прихватају поделе на Србе и Црногорце.

Осим стана, који је наслеђем од родитеља добила супруга, супружници Биљана и Зоран Красић не поседују никакву другу имовину.

ке су увек били окружени "пажњом" полиције, легитимисани а често и привођени на информативне разговоре.

Ипак, у Красићу данас нема мржње и жеље за осветом. Остао је миран и стабилан политичар који страначком раду прилази на један веома модеран начин. 1996. година остаје у Нишавском округу упамћена и по великом броју трибина које је организо-

вао Окружни одбор, као и општински одбори Нишавског округа. Наравно Општински одбор у Нишу је и ту предначио. Преко 350 трибина одржаних под ведрим небом (сале су одлуком партије на власти биле затворене за нишке радикале баш као и медији под контролом државе и локалне самоуправе), 23 специјална издања "Велике Србије" за Нишавски округ, посете сваком селу у округу, створили су услове да велики број грађана буде упознат са програмом и ставовима Српске радикалне странке.

Велики и упоран рад почиње да даје резултате. Све већи број нових чланова доказује да популарност и углед српских радикала расте и да се на предстојећим изборима могу очекивати резултати који ће омогућити да српски радикали дођу на чело државе и спроведу свој програм народног благостања. Један од креатора тог програма је и човек кога данас представљамо - Зоран Красић.

Право на сопствено мишљење - против деоба

- Господине Красићу, у прошлом броју "Велике Србије" објављен је разговор са председником Извршног одбора Српске радикалне странке за Србију, господином Драганом Тодоровићем. Има неке сличности међу вама: И његова и Ваша породица потичу из Црне Горе. И његов и ваш отац су радили у полицији. И вама постављамо исто питање: Откуд да син полицајца оде у четнике?

- Професија мога оца нема никакве везе са мојим политичким опредељењем. Моји преци су били планинци, горшгаци, комите - навикли да слободно живе и да слободно мисле. То су били људи који су више држали до чести, принципа и морала него до личног благостања и својих живота. Потомци таквих људи се природно опредељују за Српску радикалну странку, странку која негује патриотизам, витештво, слободарство и част.

Као Србин и патриота ја и нисам имао други избор. У мојој породици се увек слободно расправљало о свему. Увек сам имао право на сопствено мишљење и лични став. На крају, мој отац и моја мајка су чланови Српске радикалне странке.

- Да ли је Ваше порекло (Црна Гора) утицало на ваше функције у странци? Често се говори о деловању "црногорске везе", има ли тога у Српској радикалној странци?

- Услов за било какво, како ви кажете напредовање, у Српској радикалној странци је рад и однос према задацима које постављају Централна отаџбинска управа, председник Странке и Извршни одбор.

Српски радикали не прихватају комунистичку поделу на Србе и Цр-

Радикалска породица Красић

ногорце, на Србе са овео и оне стране Дрине и Дунава. Постоји један јединствени српски народ који живи на историјским српским територијама. То што је један део наших територија привремено окупиран, не значи да на тим територијама не живе исти онакви Срби какви смо и ми. И неће проћи много времена када ће коначно сви Срби живети у једној држави - Великој Србији.

На млађима странка остаје

- Чули смо да су ваша деца, Тара и Драган формирали највећи број месних одбора Српске радикалне странке у Нишу. Ваша супруга, отац и мајка су чланови Српске радикалне странке. Није ли превише Красића и приватизација Странке?

- Ја често у шали кажем да су Тара и Драган формирали највећи број месних одбора у Нишу. Заиста, приликом одржавања трибина, сусрета са чланством или формирања месних одбора веома сам у друштву своје деце. Још од малена су стрљиво "присуствовали" састанцима који су трајали и више часова тако да сам их успаване носио кући. Мислим да нема активног политичара за кога Дра-

ган и Тара не знају. Сећам се да су по најхладнијем времену заједно са активистима Странке делили летке и прогласе у центру града. Од малена су везани за Српску радикалну странку и мислим да ће постати добри радикали.

Што се моје породице тиче, тачно је да су сви чланови Српске радикалне странке. И нема ничег природнијег од тога. Зар бисте ви могли да прихватите да муж и жена који живе у једној кући, заједно одгајају децу, деле добро и зло, припадају различитим странкама. Српска радикална странка је пре свега странка српских домаћина. Исто тако је нормално да и родитељи деле политичка уверења своје деце. Моја жена је била и члан Општинске изборне комисије и мислим да ће је добро запамтити остали чланови те Комисије, пре свега из Социјалистичке партије Србије. На селицама Комисије којима је она присуствовала није смело да буде импровизација и незаконитих радњи. Но, морам и то да истакнем, моја супруга и родитељи немају никаквих функција у Општинском одбору. Они су чланови и активисти који повремено извршавају задатке које им повере надлежни месни одбори. Поддршка поро-

Време репресалија – народни посланици продају "Велику Србију"

лице ми много значи. Моја честа путовања и одсуствовања обавезују моју супругу и родитеље да више времена посвете васпитању деце и обављању редовних кућних послова. Истовремено они подносе и највеће жртве због моје политичке активности. Често се дешавало, нарочито у ранијем периоду, да их ноћу касно узнемиравају неукусним и претећим телефонским позивима, да им прете и чине разне штете.

Преузимање "кривице" - МУП брани Милетову "част"

● На једном суђењу члану Општинског одбора Српске радикалне странке из Ниша појавили сте се као сведок и преузели "кривицу" на себе. Какво је то суђење било?

- Приликом редовних активности - лепљења страначких плаката и поделе пропагандног материјала, јуна 1995. године у СУП су приведени страначки активисти, а међу њима и члан Општинског одбора Славиша Ђорђевић. Ми смо у Општинском одбору имали договор: ако дође до хапшења или привођења, "кривицу" ће увек преузети члан Странке који има највишу функцију у Општинском одбору. Дакле, одговорност прво преузимају народни и савезни посланици, одборници и други функционери Општинског одбора. Како је у том тренутку Славиша Ђорђевић у тој групи имао највишу функцију, дао је изјаву да је сам лепио плакате, а да су се остали ту случајно затекли. Ондах по обавештењу о привођењу дошао сам у СУП и присуствовао давању изјаве Славише Ђорђевића. Неколико месеци после тог догађаја стигао је позив за суђење Славиши Ђорђевићу по пријави МУП Србије да је лепљењем плаката извргао руглу председника Градског одбора Социјалистичке партије Ниша Милета Илића. Замислите, званични државни орган, МУП Србије покреће

пријаву за увреду представника једне партије?! Наравно, ми нисмо имали ништа против да Миле Илић сам покрене поступак ако нађе да је плакатима укаљан његов углед или доведена у питању његова част, али да то ради држава Србија било нам је несхватљиво. На суђењу које је после тога уследило, у својству сведока дао сам изјаву да сам спорне плакате лепио ја и да нико други није у томе учествовао. После неколико месеци добили смо обавештење да се обуставља даље вођење поступка против Славише Ђорђевића.

Тако смо реаговали и у свим осталим случајевима када је члановима Странке претила било каква опасност због учествовања у активностима Странке. Када су хапсили због страначких активности, плакате су у сред белог дана у центру града лепили народни посланици и одборници, делили новине, летке и прогласе. Наша чврста одлука је да се мора заштитити сваки члан Странке који буде угро-

Док су чланови и "лидери" других опозиционих странака били затворени у својим страначким просторијама, водили "интелектуалне" расправе и говорили да нема услова за одвијање страначких активности због присутних репресалија режима, нишки радикали су храбро и упорно разбијали страх код грађана. Делењу летака, те 1993. године присуствовао је велики број чланова Општинског одбора. Српска радикална странка је била прва странка у Нишу која је изашла из страначких просторија и која је у непосредном контакту са грађанима износила свој програм и страначка опредељења. Од тог времена број чланова Српске радикалне странке почиње нагло да расте. Данас је прилив чланова задовољавајући и креће се од 80 до 100 нових чланова недељно.

жен због страначке активности и да терет санкција морају отрпети управо они чланови који обављају најдоговорније дужности у странци. С друге стране одлука Општинског одбора да се мора штитити углед Српске радикалне странке примењује се стриктно и људима који се понашају мимо усвојених норми нема места у Странци.

Политичка борба без насиља и мржње

● Општински одбор Српске радикалне странке у Нишу организовао је и више успешних митинга у граду на којима су говорили председник Странке и остали најистакнутији чланови. По мишљењу многих чланова Странке најуспешнији је био митинг одржан 1996. године.

- Да, по мом мишљењу то је био митинг на коме се до тада сакупило највише грађана Ниша. По проценама, које су веома објективне, било је преко 20.000 Нишлија. Мислим да је то био један од најпосећенијих митинга које су у тој години организовали Српски радикали. И оно што је најважније: тај митинг, као уосталом и сви други митинзи које је организовала Српска радикална странка, протекао је без икаквих инцидента. Грађани Ниша су се уверили да у нашим страначким активностима нема насиља, нема позива на мржњу и освету. И у Нишу смо позивали на политичку толеранцију, на методе политичке борбе без насиља и мржње.

● И поред бројних трибина, издавања специјалних издања "Велике Србије", успешног митинга... Српска радикална странка је у Нишу освојила само једно одборничко место у Скупштини града Ниша. Како то објашњавате?

- Оно што је за нас најважније је то да је Српска радикална странка у Нишу освојила велики број гласова грађана. На листи за избор савезних посланика освојили смо 28.000 гласова, односно 5.000 више него на изборима 1993. године. На листи за избор одборника у Скупштини града добили смо око 25.000 гласова. Са толиким бројем гласова добили смо само једно одборничко место! Разлоге за то треба тражити пре свега у неповољном изборном закону који не одликава стварну политичку вољу грађана. Да је био у примени пропорционални изборни закон, Српска радикална странка би у Скупштини града Ниша имала између 12 и 15 одборничких места! Но изборни закони ће се мењати, а оно што је за нас најважније је да Српска радикална странка са сваком наредним изборима добија све више присталица и да се константно повећава број грађана који за њу гласају.

Избор у афекту

Оно што је карактеристично за изборе у Нишу па и у целој Србији може се формулисати на следећи начин: грађани нису гласали за странку и за програм појединих странака, већ против власти социјалиста! Како иначе објаснити то да је неко гласао за странке које чине коалицију "Заједно" или за коалицију тзв. "левих снага" када оне нису понудиле програм који би спроводиле у случају добијања поверења грађана?! Српска радикална странка је била једина странка у Нишу која је урадила и одштампала програм. Програм је одштампан у 40.000 примерака и имао је назив "За Ниш нас Нишлија" и "Да нам деца имају будућност".

Недостатак програма који није имала коалиција "Заједно" се и те како осећа сада када те странке врше власт у Нишу. Те странке се и даље понашају као опозиционе, не врше власт у интересу грађана и целокупна њихова активност се своди на критику бивше власти. Мислим да је присутно разочарење грађана и да грађани схватају да нема неке стварне разлике између власти социјалиста и власти коју врши "Заједно".

Виво експерименти градоначелника Живковића

- У критикама нове власти, нишки радикали су се нарочито "обрушили" на градоначелника Ниша, Зорана Живковића.

- Нисмо се ми обрушили ни на кога. Ми мислимо да се нова градска власт посвађала сама са собом. Нарочито се ту истиче нови градоначелник Зоран Живковић. Па он је сам признао да му није јасан посао градоначелника, да је он приправник у том послу и да није очекивао овакво стање у граду и у градској управи. Е, па извините, нама није био потребан градоначелник приправник који не зна свој посао. Нама није била потребна градска управа која ће се вежбати на Нишлијама. Нама је била потребна квалитетна, организована и способна власт која зна шта хоће, која има програме и која би у што краћем року исправила све оне брљотине које је направила претходна социјалистичка власт. Шта су очекивали ови из ПО "Заједно" - да се и даље бавимо социјалистима и да њих пустимо да настаје са брљањем? Ми се тренутно не бавимо социјалистима у Нишу. Они не врше власт. Њима смо се бавили онда када су били на власти, када је било опасно нападати их, када нам није био дозвољен приступ ни једном медију под њиховом контролом. Три године српских радикала није било у локалним "Народним новинама", није нас било на Радио Нишу. За све то време активности странака које данас чине коалицију "Заједно" су праћене, било је редовних извештаја са њихових конференција за штампу. Пратили

Предизборни митинг у Нишу

смо сваки корак тадашње власти, жестоко их критиковали. Објављивали смо податке о њиховим криминалним активностима и лешима, памфлетима, плакатима, спец. издањима "Велике Србије". Других могућности није било. Као што сам рекао, наше активисте су хапсили и приводили. Народни посланик Бранислав Вакић је претучен у центру Ниша. Сада се поново бавимо влашћу. Сада пратимо све потезе нове власти и исто тако жестоко критикујемо сваки лош потез власти. Исто тако смо похвалили и неке потезе те власти. Јавно смо им одали признање за укидање Балканског центра за развој локалне самоуправе, Дирекције за јавне градске манифестације, отварање Народне кухиње. Видите, добрих потеза нове власти је било мало, али они нису остали непримећени.

Балкански центар за развој локалне самоуправе је ваљда требао да служи да Нишлије уче градоначелника Атине, Тиране... како да организују

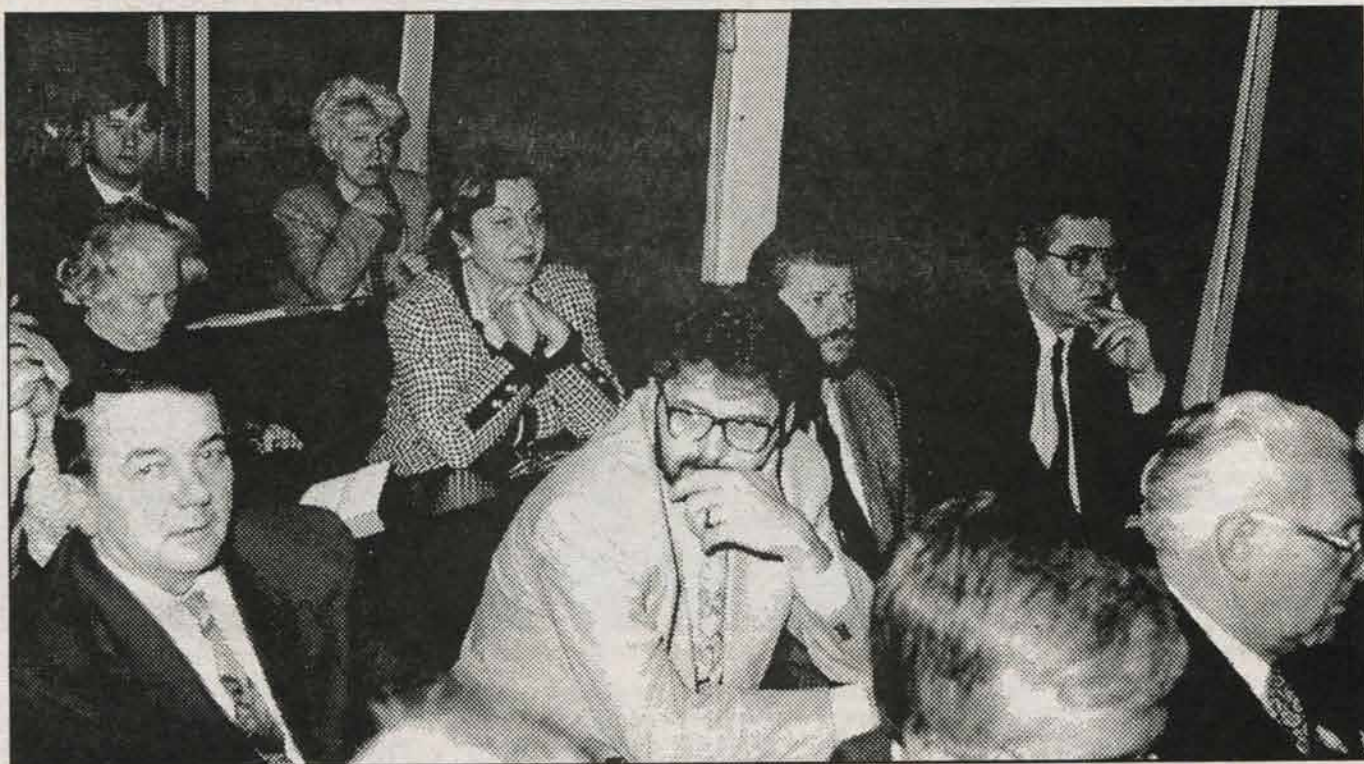
локалну самоуправу. То није био интерес Нишлија. Трошили су се паре грађана Ниша и ухлебљивао Миле Илић као директор тог центра.

Дирекција за јавне градске манифестације је била велика праоница пара локалног СПС.

Јавне кухиње су биле потреба града у коме велики број грађана гладује. Све те активности су нишки радикали понудили грађанима Ниша у свом програму који је јавно објављен још марта 1996. године. Коалиција "Заједно" је искористила те делове нашег локалног програма и ми смо их због тога похвалили. Сада пратимо реализацију функционисања народних кухиња. Знамо како странке које чине "Заједно" врше власт у другим општинама и оправдано страхујемо да и овде нешто не забрљају, да не дође до криминалних радњи и злоупотребе фондова намењених за функционисање ове установе.

Спрега бивше и садашње власти

Конститутивна седница СО Ниш

Комунисти и "Заједно", заједно у Ротари клубу

- Честа тема ваших конференција за штампу је нишки Ротари клуб. Вама такође смета и то што градоначелник Ниша често прима стране дипломате. Шта има лошег у томе?

- Не споримо ми право Зорану Живковићу да буде потпредседник Ротари клуба. Само нам ту неке ствари нису јасне. У манифесту приликом оснивања тог клуба објављено је да ће клуб деловати у оквиру закона, да ће сарађивати са влашћу итд. Е сад, Зоран Живковић, као припадник Демократске странке, за коју сматра да је опозициона, критикује ту исту власт. Када је Зоран Живковић искрен? Онда када подржава социјалистичку власт или када је критикује?

Друго, чланови тог истог Ротари клуба су челници бивше комунистичке елите коју предводи бивши председник Извршног савета Скупштине града Ниша а сада председник Ротари клуба и генерални директор нишке Електронске индустрије Војкан Митић. Ми тврдимо да до смене вла-

сти, до стварне смене власти у Нишу није ни дошло! Само су социјалисте заменили комунисти. Ротари клуб стварно управља градом. Ти људи нису изашли на изборе, нсу проверили да ли имају поверење грађана, а управљају градом опреко својих експоната, чији је елитни представник управо градоначелник Зоран Живковић. То је оно што смета српским радикалима.

Глобтротер на туђ рачун

Зоран Живковић очигледно не зна да обавља послове из делокруга председника Скупштине града Ниша али је веома активан у дипломатским пословима. Не прође дан да Ниш не посети амбасадор неке стране државе (иначе по правилу члан Ротари клуба своје државе) или да г. Живковић не отпутује у иностранство. Он је функцију градоначелника схватао као прилику да се лепо проведе, пропутује. Проблем је у томе што он не обавља послове од интереса за грађане Ниша, не бави се свакодневним проблемима града. Тим посетама се у медијима под контролом локалне коалиције "Заједно" придаје велика паж-

ња и тиме се скривају велики комунални проблеми који оптерећују град и које не може разрешити неспособно градско руководство.

Курта, Мурта и "отворени" медији

- Не можете а да се не сложите да су медији, доласком на власт ПО "Заједно" у Нишу, отворенији...

- И то је велика подвала. Сјахао Курта - узјахао Мурта. Раније су се по цели дан сликали локални СПС функционери, сада се сликају белосветски мангупи, припадници "Заједно" и антисрби. Молим Вас, на локалној телевизији чији је оснивач Скупштина града Ниша до сада су гостивали сви челници "Заједно": Весна Пешић, Вук Драшковић, Зоран Ђинђић, Азем Влашић, ... На тој телевизији нема места за председника највеће опозиционе странке, једине српске странке др Војислава Шешеља.

Једно време програм им је уређивао и водио "чувени" Михајло Ковач, који је наступао са отворено антисрпских позиција, па је било и протеста грађана. Гост емисије је био и Азем Влашић који је отворено оптуживао Србе за све догађаје на Косову и отворено оправдавао шиптарски сепаратизам. Та телевизија и нема дозволу за рад и једини циљ рада такве телевизије је да изврши отворену промоцију, пре свега, Демократске странке, за предстојеће изборе.

Истине ради гости те телевизије били смо и Драгољуб Стаменковић и ја, али после лекције које смо прочитали локалним функционерима актуелне власти не верујемо да ће бити сле-

Полазници семинара који је организован у Општинском одбору Српске радикалне странке у Нишу већ су се опробали у јавним наступима. Тридесетак чланова Странке већ је наступало у "живим" емисијама на локалним радијима ("Сунце", радио Ниш), локалној ТВ 5, одржало већи број трибина, учествовало на редовним конференцијама за штампу и округлим столовима у организацији "Народних новина". Они су у потпуности оспособљени за самосталне наступе и у будуће ће стечено знање преносити и осталим страначким активистима. Циљ Општинског одбора је да се на овај начин оспособи стотинак активиста који ће истовремено моћи да одржавају трибине самостално, како би што већи број насељених места у Нишавском округу био "покривен".

дег позива. Уместо директног уче- шћа у емисијама уредници те телеви- зије позивају неке бивше чланове Српске радикалне странке и особе које се лажно представљају као њени фун- кционари да износе гомилу лажни и клевета на рачун рада Одбора у Ни- шу.

Неких помака има у "Народним но- винама". Ипак и људи који раде у тим новинама трпе велике притиске ло- калних функционера коалиције "За- једно" Надамо се да ће истрајати и по- стати праве и објективне новине. Ка- ко су почели ови "нови" изгледа да срп- ским радикалима поново остаје исти метод политичког деловања: триби- не, плакати и специјална издања "Ве- лике Србије".

Савети на сцени

- Велики део ваших активности од- носи се и на формирање и фун- кционисање Савета општинског одбора. Колико сте задовољни ра- дом Савета?

- Основна идеја код формирања Са- вета је да се искористе сви потенцијали Странке и да у оквиру Странке чла- нови обављају оне послове за које су се школовали, које знају да раде и за које имају афинитета. До сада је фор- мирано 12 Савета - економски, прав- ни, за комуналне делатности, за при- вреду, за јавне службе, пропаганду, организациона питања, информиса- ње... Морам да нагласим да нисмо у потпуности задовољни радом и фун- кционисањем Савета. По нашем миш- љењу најбоље раде Савет за информиса- ње и Савет за пропаганду. Савет за организациона питања је једно време имао за председника члана који очиг- ледно није знао да води тај савет. Ка- дровска променом тај савет почиње са ефикаснијим радом и промене се већ примећују. Ти наши Савети су у ствари градска влада у сенци. Чла- нови тих Савета су људи који ће обав- љати одговарајуће функције о град- ској влади и управи града Ниша, онда када грађани дају поверење српским радикалима. Оно што представља спе- цифичност оу нашем раду, на шта смо посебно поносни, јесте да смо органи- зовали семинар за страначке активис- те који ће наступати на јавним три- бинама и медијима. Тридесетак чла- нова Странке слуша семинар а преда- вачи су стручни људи и искусни чла- нови Српске радикалне странке који су већ доказали у јавним наступима. Планирамо да завршно предавање одр- жи генерални секретар Странке Але- сандар Вучић.

Способни кадрови

- Има ли у Општинском одбору, да тако кажемо, довољно квалифи- кованих људи који могу обављати све оне послове у општини који се морају обављати приликом врше- ња власти?

Лепши пол у политици – чланице Општинског одбора Српске радикалне странке Ниша

- Састав руководства Општинског одбора је веома шаренолик. Навешћу да у том одбору заједно раде еконо- мисти, правници, професори, студен- ти, радници, сељаци, инжењери... Члан- ство у руководству Општинског од- бора не значи и аутоматско обављање најодговорнијих функција у граду. Ми имамо много чланова који нису у најужем руководству и на које озби- љно рачунамо у обављању најодгово- рнијих функција. Конкуренција је увек најважнија. Само најспособнији ће обављати одговорне функције. Са те стране смо мирни и ја одговорно тврдим да међу члановима Српске ра- дикалне странке у Нишу има довољно људи који могу веома добро обавља- ти функције како у локалној самоу- правни тако и на нивоу државе Србије. Оно што је посебно карактеристично за Ниш, а чега нема у другим странка- ма, то је велики број жена у руковод- ству Општинског одбора. Ми смо вео- ма поносни на то и веома задовољни њиховим радом. Многе од њих су чести гости на јавним трибинама, конференцијама за штампу и другим страначким активностима и промо- цијама. Чињеница да се све већи број жена активно укључује у рад страна- чких органа јасно говори о односима који владају у одбору, међусобном поштовању и отворености и спремно- сти да се прихвате сви они који имају одређене способности и талента за по- литички рад.

Аргументовани скупштински наступи

- Значајан део ваших активности односи се и на рад у Савезној скупштини. Док је било јавних преноса могли смо веома често да вас видимо за скупштинском го- ворницом. Имамо утисак да сте увек били веома припремљени и да, како се то често каже, владате материјом. Како се припремате за скупштинске седнице?

- Све што сам радио у животу по- кушавао сам да радим одговорно и

стручно. Колико у томе успевам оста- вљам да други оцењују. Сав материјал који нам скупштинска служба доста- вљају најозбиљније проучавам. Нека- да се ради о килограмима и килогра- мима писаног материјала. Посеоду- јем велику збирку закона и правних аката која су донели органи Савезне, Републичке и Скупштине града Ниша. Помно пратим све уредбе које доносе обе владе. У изради амандмана и пред- лога закона консултујем стручњаке из одговарајућих области. У овом по- слу је најважнији тимски рад и стал- но праћење прописа и новина у обла- стима које се нађу на дневном реду Ску- пштине. Ни један човек не зна све. Мене никада није било срамота да се обратим правим стручњацима како бих што боље обрадио неки аманд- ман.

После напорних трибина или пу- товања увек оставим мало времена за ишчитавање материјала или проуча- вање законских пројеката и прописа. У овом послу је важно увек бити у току. Не сме се пропустити ни један текст, ни један предлог закона. Изгуб- љено време се тешко или готово ни- како не може надокнадити. Наравно да све ово одузима много времена и да ми увек не представља задовољство али ја сам добровољно прихватио фун- кцију савезног посланика и трудим се да све послове, које та функција но- си, одговорно обављам.

- Стичемо утисак да је прекидом преноса седница народне скупшти- не рад у Скупштини постао мање атрактиван и да није више нео- пходно бити максимално при- премљен за скупштинске наступе.

- То је погрешан утисак. Скупшти- нске седнице се организују да би се доносили нови закони и поправљали стари. Било или не било јавних ипре- носа, посланик који држи до себе, ко- ји поштује своје обавезе, своју стран- ку и народ, мора бити увек максимал- но припремљен, како би вршио своју уставну функцију. Никада ми није

Оснивање месног одбора у Белотинцу

падало на памет да мање пажљиво читам нове законске предлоге владе или да радим сопствене предлоге само због тога што више нема јавних преноса седница. Уосталом председник посланичке групе др Војислав Шешел такав луксуз и такво опуштање никада не би дозволио.

Коло са Дафином - у глибу до гуше

● Учествовали сте у раду Анкетног одбора који је оформљен у Савезној скупштини поводом рада и пропасти приватних банака, а нарочито чувене "Дафимент банке". Каква су ваша искуства из рада тог Одбора?

- Да, био сам један од представника Српске радикалне странке у раду тог анкетног одбора. Но чим смо схватили да социјалисти и представници неких других странака, који су учествовали у раду тог Одбора, не желе да се дође до праве истине, напустили смо рад у Одбору.

Тај одбор је био замишљен тако да замајава народ, да створи привид да се нешто решава а да у ствари не реши ништа. Превише је високих државних руководиоца било умешано у аферу око Дафимент и неких других приватних банака да би Социјалистичка партија Србије желела да се афера разреши. У ствари, у ту аферу је била дубоко умешана и сама Социјалистичка партија Србије. Својим питањима, изношењем чињеница и доказа били смо трн у оку осталим члановима одбора и они су прекидали и одлагали седнице чим би српски радикали били на прагу да се открије истина. Нажалост, ми нисмо имали подршку ни од представника других опозиционих партија јер је и њихово руководство било у глибу до гуше. Чини ми се да смо успели да покажемо да је постојала криминална спрега између банкара, државних органа и партије на власти у коју су били укључени и представници неких опозиционих партија. Уоста-

лом, Српска радикална странка је и објавила књигу која говори о седницама Одбора и да су грађани Србије могли да закључе о нашој активности у том Одбору.

СПС и "Заједно" губе трку

● Какве су шансе Српске радикалне странке на предстојећим парламентарним и председничким изборима и где се крију њени главни адути?

- Оног тренутка када је у Србији, бар донекле, попустила медијска блокада којој су били изложени српски радикали, шансе Српске радикалне странке на политичком тржишту Србије су нагло порасле. Кад год смо у прилици да на одговарајући начин изложимо свој програм, да представимо своје кандидате, рејтинг Странке расте. Ми смо сигурни да у равноправној политичкој утакмици не можемо имати равноправног конкурента. Програм Српске радикалне странке је једини који може гарантовати задовољавање националних, политичких, економских и социјалних интереса српског народа и свих других народа који живе у Србији. Уосталом, грађани Србије и сами виде докле их је довела власт Социјалистичке партије Србије као и власт коалиције "Зајед-

Општински одбор Српске радикалне странке подстиче самосталне активности месних одбора и иницијативе које они сами предузимају. Недавно су у самом граду изведене неке акције на комуналном уређењу насеља. Месни одбор "Бранко Бјаговић" је извео акцију чишћења прквене порте у свом насељу што је забележила и локална ТВ 5, а месни одбор у насељу Чамурлија је организовао акцију осposобљавања јавне чесме у овом насељу. У току је извођење акције за насињање дела насеља насељеног Ромима - Сточни трг.

но", коју она спроводи у оквиру локалне самоуправе.

Власт коју српски радикали спроводе у Земуну велика је реклама. На том огледном примеру грађани могу да виде како ће се вршити власт у Србији. Оно што је најважније, на примеру Земуна, сагледаће се да радикали не нуде идеолошку власт, већ власт окренута народу, Србији и народним потребама и интересима.

Српској радикалној странци се на предстојећим изборима пружа велика шанса и сада само од нас, нашег рада и озбиљности зависи колико ћемо успети. Ја верујем да је српски народ и довољно политички образован и одговоран да схвати да му српски радикали нуде најповољнија решења и задовољавање већине интереса за које је животно заинтересован.

Ми се нисмо променили

● Како ви видите Србију под вођством српских радикала?

- Србију видим као државу узорне демократије. Видим је као националну државу српског народа али и као државу која ће максимално уважавати све интересе и осталих народа који у њој живе. Националне мањине неће имати ни мања, али ни већа права него српски народ.

Србију видим као државу у којој ће се убрзано развијати привреда, која ће сарађивати са светом, али којој нико неће наметати политичка решења, којој нико неће бирати председника, Владу ни Парламент. Видим Србију као земљу у којој ће коначно заживети либерални капитализам, као земљу социјалне правде и решеног националног питања. Видим јединствену Србију као државу у којој ће живети сви Срби, у којој ће се поштовати историја и градити будућност.

Да у то не верујем престао бих да се бавим политиком и бавио бих се неким другим послом.

Можда ја и нећу доживети да се оствари сан свих српских радикала да сви Срби живе у једној држави, али ћу увек васпитавати своју децу да верују у то и да се боре да се та идеја оствари. Стрпљиво, мирно, радикалски. Верујем да је то могуће као што верујем да ће Српска радикална странка добити већину на председничким изборима и да ће председник Србије бити кандидат Српске радикалне странке др Војислав Шешел.

● И на крају...

- Народ је извор и утока све власти. Народ је увек у праву. Ми ћемо се трудити да српском народу покажемо да смо једина шанса да Србија постане земља узорке демократије, развијене економије и социјалне правде. Народ ће одлучити. Ми се нисмо променили. Нека најбољи победе.

Драгољуб Стаменковић

ПОСЕТА ДЕЛЕГАЦИЈЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
РЕПУБЛИЦИ СЛОВАЧКОЈ

У ИНТЕРЕСУ СРПСКОГ И СЛОВАЧКОГ НАРОДА

Српска радикална странка добила је у Словачкој народној странци још једног политичког пријатеља, а српски и словачки народ потврду о развијању још бољих и чвршћих пријатељских односа двају народа. Закључак обеју страна после посете српских радикала Словачкој могао би се свести на следећу синтагму: Европа нација - Европа будућности.

Сва истраживања јавног мишња релевантних агенцијских кућа говоре о значајном порасту популарности Српске радикалне странке, а посебно њеног председничког кандидата др Војислава Шешеља. Сви острашћени политички противници српских радикала без икакве политичке аргументације и поштовања чињеница ухватиле су се за сламку спаса у борби против Српске радикалне странке. Прича о политичком изолационизму и антисветској политичкој оријентацији, као и наводној жељи за протеривањем несрпског становништва требало је да послужи као добар разлог за све оне које је требало одвратити од све популарније радикалске политике. Заstraшивањем припадника националних мањина, пре свега у северном делу Србије, од све вероватнијег радикалског изборног успеха представници и владајућег левог блока и Коалиције "Заједно" покушали су себе да представе као једине праве и искрене заступнике свих грађана наше земље, а не само припадника српског народа. Толико далеко су отишли у својим оптужбама на рачун српских радикала да су покушали да убеду део нашег народа како Војислав Шешељ и његови сарадници никада неће да напусте своју земљу, јер наводно демократски свет не жели да разговара са онима који се супротстављају демократском бомбардовању Републике Српске и још демократскијем завођењу санкција против српског народа и наше земље. Наравно, сви они који су успостављали заиста искрену партнерску сарадњу са Српском радикалном странком проглашавани су од стране наших наводно демократски оријентисаних политичких структура и у власти и у опозицији за непожељне особе, а тзв. културни и цивилизовани домаћи политичари нису се либили да истакнуте европске политичаре попут Жан - Мари Ле Пена или Владимира Жириновског на-

Јан Слота и др Војислав Шешељ на централном тргу у Жилини

живају најпогоднијим именима истовремено стајући у одбрану антигерпски одређених великих сила.

Пријатељство, а не колонијални односи

Желео бих на овом месту да направим разлику између интернационалних контаката које имају Српска радикална странка са једне и све остале политичке организације у земљи са друге стране. Посебно поглавље овог текста представљаће боравак делегације српских радикала у Словачкој која ће управо потврдити реалну политичку вољу челника Српске радикалне странке да стварају пријатељске односе са свима који их искрено желе, а не да сарађују само са онима који би да уцењују српски народ и стварају колонијалне односе са Србијом и Савезном Републиком Југославијом.

Српска радикална странка или још тачније њени представници нису долазили нити извршавали налоге великих сила, већ су у складу са својом политичком платформом тражили и проналазили савезнике у сродним политичким партијама, Националном фронту Француске и Либерално демократској партији Русије. На позив Словачке народне странке и њеног председника Јана Слоте, делегација српских радикала коју су чинили др Војислав Шешел, Томислав Николић, Александар Вучић и Петар Панић посетила је Братиславу и успоставила значајну пријатељску сарадњу са једном од владајућих политичких странака у Словачкој.

Првог дана посете, делегацију Српске радикалне странке предвођену председником др Војиславом Шешелом примила је прва потпредседница Словачке народне странке Ана Маликова. Госте из Србије Маликова је упознала са компликованом политичком ситуацијом у Словачкој (посебно после одбијања словачког народа да приступи

НАТО пакту и оставке министра иностраних послова Хамжика), као и са историјатом и основама политичког програма Словачке народне странке. У официјалним разговорима две делегације учествовао је и потпредседник Скупштине Словачке Републике Маријан Анђел.

Словачка народна странка, према казивању њених челника, представља прву политичку странку код Словака основану још пре 126 година. Основни политички принцип те странке јесте вођење националне и патриотске политике уз поштовање постулата хришћанске религије. Од увођења вишепартиског система у Чехословачкој залагали су се за осамостаљење Словачке и у томе имали велику подршку свог народа, тако да је странка увек имала своје представнике у Парламенту Чехословачке, а касније и Словачке Републике.

Словачка народна странка данас има девет посланика (од 150) у парламенту своје земље, а владајући блок странака поред Словачке народне странке чине Покрет за демократску Словачку Владимира Мечијара и Радничка странка Маликова је посебно истакла заслуге политичке организације којој припада за брз економски развој и привредни успон Словачке у претходном периоду. Наглашен је успех словачке економије због ваљано и брзо спроведеног процеса приватизације без претераног уплива страног капитала, тако да је (потпуно неочекивано) словачка круна јача од чешке круне, што су домаћини српских радикала са поносом истицали. Говорећи о спољнополитичкој оријентацији Словачке народне странке, Ана Маликова је рекла да сарадња националних европских партија представља основни интерес и политичку потребу Словачке народне странке како би заједничким деловањем и утицајем дошло до промене политичке климе у Европи.

Не НАТО пакту

Потпредседник Скупштине Словачке Републике Маријан Анђел рекао је да су његова странка и он лично поносни и почаствовани због доласка др Војислава Шешела и његових сарадника у пријатељску посету Словачкој. Он је говорио и о све већим притисцима Сједињених Америчких Држава и њених савезника на Словачку Републику и све израженијем утицају западних сила на поједине политичке чиниоце унутар саме Словачке. Словаци као народ не могу да прихвате доминацију страних сила и њихових интереса у својој земљи, што је потврдио и управо одржани референдум о уласку Словачке у Западну алијансу на коме је агресивна политика ширења НАТО пакта доживела крах и готово плебисцитаран пораз, истакао је Маријан Анђел.

Захваливши се на топлој пријему и срдечној добродошлицы председник Српске радикалне странке др Војислав Шешел упознао је своје домаћине са најзначајнијим програмским аспектима највеће опозиционе странке у Србији и Савезној Републици Југославији. Шешел је, најпре, указао на подударност политичких ставова Српске радикалне странке и Словачке народне странке по кључним националним питањима за два народа и рекао да једино српски радикали политички делују на свим српским просторима и свуда представљају један од најзначајнијих политичких чинилаца. Шешел је представнике словачке власти упознао са бројем посланика које је Српска радикална странка имала у Парламенту Републике Српске Крајине, као и са стањем у скупштинама Републике Српске, Србије и Црне Горе. Такође, председник српских радикала, објашњавајући актуелни политички тренутак у Отаџбини, истакао је да једино Српска радикална странка делује политички потпуно независно и аутономно у односу на иностране центре моћи, док блок левих странака а посебно Коалиција "Заједно" представљају пуке извршиоце политичких одлука западних сила. Управо из тих разлога, популарност Српске радикалне странке у српском народу је све већа а све анкете и релевантна истраживања јавног мњења у Србији то потврђују. Др Војислав Шешел детаљно је представницима Словачке народне странке образложио и основе економског и социјалног програма српских радикала и установио да наше две странке имају готово подударне ставове по најважнијим питањима својинске трансформације, односно спровођења процеса приватизације. На крају, председник Шешел је, говорећи о међународним односима за чије се успостављање Српска радикална странка залаже, рекао да они морају бити саздани на принципима немешања у унутрашње послове других земаља, поштовања суверенитета

Конференција за новинаре

и националног достојанства свих народа и земаља. С тим у вези, посебан и изузетан значај има сарадња свих национално и патриотски одређених политичких организација у Европи, које би својом искреном сарадњом и пријатељским односима показали да политичко лицемерје и мондијализам имају алтернативу, наглашио је Шешељ.

Сусрет са министром одбране

Кратак одмор делегација Српске радикалне странке искористила је за упознавање са знаменитостима Братиславе, а нека врста водича, истовремено и преводиоца (био је потребан само на почетку официјелних разговора пошто су и Шешељ и Николић одлично разумели словачки језик) током боравка српских радикала у пријатељској посети Словачкој Републици био је истакнути српски бизнисмен на привременом раду у Словачкој Душан Убовић, који је својим досадашњим радом, залагањем и успесима на пословном плану на најбољи начин презентовао све способности и вредности српског човека у дијаспори.

Тог првог дана посете, делегацију Српске радикалне странке на највишем нивоу званично је примио и министар одбране Републике Словачке Јан Ситек, изабран управо из редова Словачке народне странке. У дужем и пријатељском разговору Ситек и Шешељ размотрили су актуелну војнополитичку ситуацију, пре свега на старом континенту, и постигли највиши степен сагласности о свим кључним питањима од интереса за већу безбедност народа и држава у Европи, као и о питању даљег ширења НАТО пакта на исток.

Поверење у национално

Министар одбране Републике Словачке Јан Ситек упознао је госте из Србије са основним поставкама одбране своје земље и истакао изванредан значај који у интересу мира и стабилности у региону обавља словачка армија. Армија је организована као нека врста националне војске засноване на принципима словачке војне традиције и управо због тога највећи број грађана Словачке највеће поверење има у војску своје земље, истакао је Ситек. Ситек је, такође, указао и на брзу и успешну професионализацију и модернизацију словачке армије као основни услов стварања јаког и ефикасног заштитника националних граница и интереса. Ситек је још рекао да, иако Армија Словачке има учешће у буџету од свега 2%, Словачка представља једног од најзначајнијих европских произвођача оружја, а свуда у свету су чувени словачки разминиривачи за које влада огромно интересовање и војно најспремнијих земаља у свету. Потврђујући спремност, способност и највиши професионал-

Потписивање декларације о пријатељским односима

ни ниво армије на чијем се челу налази, Јан Ситек је рекао да једино представници словачке војске (њих око шест стотина) унутар снага за раздвајање на простору некадашње хрватске и босанско-херцеговачке федералне јединице нису имали никаквих губитака, нити су учествовали у било ком инциденту. На крају свог излагања, Ситек се оштро супротставио покушајима ширења западне алијансе и евентуалном уништењу националних армија.

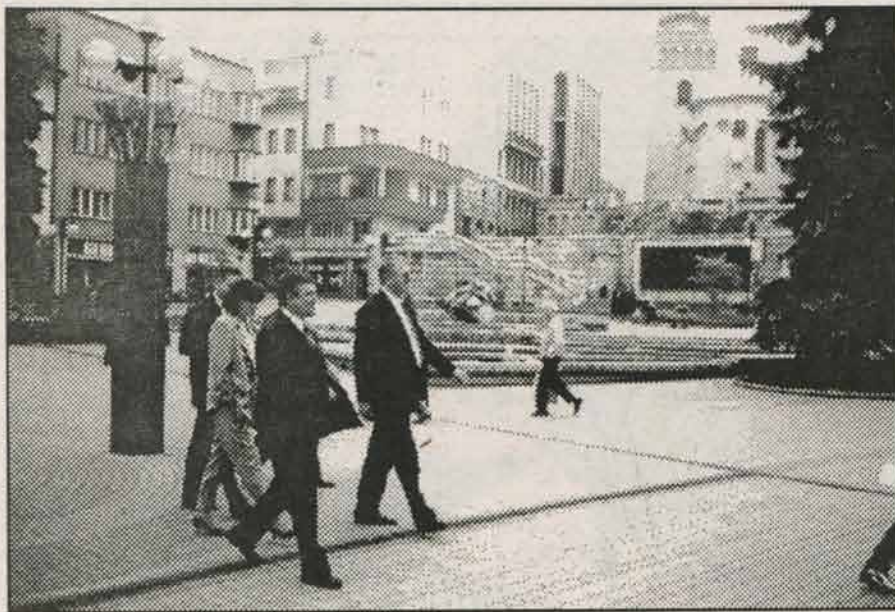
Председник Српске радикалне странке, захваливши се на добродошлици министру одбране Републике Словачке Јану Ситеку, говорио је о славној традицији српске војске, али и тренутној војно-политичкој ситуацији на Балканском полуострву, као и на старом континенту у целини. Српски војник је не само у нашем окружењу, већ свуда у свету, познат и чуван по својој храбрости и витештву, а војничке победе које је извојевао наш народ и наша војска често представљају део најзначајније светске, а не само српске или европске историје, рекао је Шешељ. Говорећи о отаџбинском рату српског народа, председник Српске радикалне странке је рекао да је српска војска победила у том рату, али је захваљујући неодговорном режиму у Србији победа на бојном пољу претворена у политички пораз. Српска радикална странка се, као и Словачка народна странка залаже за професионализацију војног апарата, за стварање способне и ефикасне војске која ће увек бити спремна и оспособљена да одговори на све могуће нападе или покушај агресије дела територије, каже Шешељ. Такође, Шешељ је оптужио управо велике силе за изазивање сукоба на простору некадашње Југославије и рекао да је то само један од разлога због којих Српска радикална странка и он лично не могу подржати даље ширење НАТО алијансе на исток.

По завршетку хладног рата и коначног пораза комунизма у Европи поставља се више него логично питање сврхе постојања једног таквог војнополитичког савеза. НАТО пакт никоме неће помоћи, а понајмање оним земаљама које су постале чланице тог савеза. После свега, потпуно је сигурно да Срби, уосталом као и Словаци, неће прихватити никакве иницијативе за улазак у овакав војни савез, а проћи ће много година док српски народ буде могао да опрости сва зла која су му Американци и њихови савезници нанели.

На крају, уз срдачан стисак руке министар одбране у Влади Републике Словачке Јан Ситек изразио је искрено уверење у будућу сарадњу наших земаља, а по доласку на власт српских радикала и др Војислава Шешеља, та сарадња ће бити још успешнија.

Сусрет у Парламенту

У послеподневним часовима Војислав Шешељ, Томислав Николић и Александар Вучић разговарали су са свим посланицима Словачке народне странке у Парламенту Републике Словачке. Српски радикали и њихови домаћини разменили су богата искуства из парламентарне борбе, а Томислав Николић је причом о свим недаћама посланичких група Српске радикалне странке у савезном и републичком парламенту изазвао изузетну пажњу посланика словачког парламента. Нарочиту позорност, а помало и дивљење према председнику српских радикала, код посланика Парламента Словачке изазвало је сазнање о свим хапшењима и злостављањима која је Војислав Шешељ доживео, и то само због различитог политичког мишљења. Разговарало се, такође, и о процедури усвајања и предлагања законских пројеката у нашим скупштинама, као и могућностима које стоје на

Разгледање старог словачког града Жилине

располагању Српској радикалној странци и Словачкој народној странци да утичу на побољшање нормативне регулативе.

Пажња медија

Иначе, посета делегације Српске радикалне странке изазвала је изузетну пажњу код свих словачких медија, а водећи дневни лист "Нови час", осим великог интервјуа са др Војиславом Шешељем, пратио је све политичке активности челника српских радикала у Братислави и Жилини. Словачка национална телевизија такође је посветила значајну пажњу посети делегације српских радикала Словачкој народној странци. За разлику од готово праве медијске помпе у Словачкој, посета српских радикала овој словенској земљи као да није интересовала готово никога у Србији, или је можда реч о неким другим разлозима прикривања информација о међународним активностима најзначајније опозиционе политичке странке у земљи? Невероватно је да ни државни, а ни електронски медији, који су под доминацијом Коалиције "Заједно", ни реч нису објавили о боравку делегације Српске радикалне странке у Словачкој, вала да би њихова прича о изолационистичкој и наводно антицивилизацијској политици имала покриће. Толико о професионалном и објективном информисању домаћих медија о деловању најважнијих политичких субјеката у земљи.

Исте вечери, у част делегације српских радикала потпредседник Словачке скупштине Маријан Анђел организовао је свечани пријем у једном од монденских излетишта недалеко од Братиславе.

Последњег дана посете Словачкој, др Војислав Шешељ са својим сарадницима разговарао је са председником Словачке народне странке Јаном Слотом и истовремено градоначелником Жи-

лине, трећим по величини градом у Словачкој, одмах иза Братиславе и Кошица. Жилина је град који се налази недалеко од словачко-чешко-пољске тремеће, а Словачка народна странка у Жилини има и локалну власт. После искреног, срдачног и пријатељског неформалног разговора двојице председника, Шешеља и Слоте, почели су званични међустранички, а затим и разговори о сарадњи Жилине и Земуна, градова у којима су Шешељ и Слота градоначелници.

Председник Словачке народне странке Јан Слота рекао је да и за њега лично, али и за странку на чијем се челу налази, посета делегације Српске радикалне странке и др Војислава Шешеља представља изузетну част и прилику да две политичке странке, чији су политички програми готово подударни, унапреде сарадњу, а скором победом српских радикала успоставе још бољу међудржавну сарадњу. Слота је рекао да основно полазиште његове странке у међународним активностима представља кооперација са сродним, национално и патриотски оријентисаним политичким странкама, а Европа нација јесте Европа будућности. Такође, председник Словачке народне странке предложио је да се конференција десних, патриотских странака Европе, уз учешће свих релевантних националних, политичких чинилаца у својим земљама, одржи у Братислави.

Истичући изузетну захвалност свих чланова делегације Српске радикалне странке на срдачном пријему и добродошлицу, др Војислав Шешељ поддржао је идеју о организацији конференције европских националних странака у Братислави и рекао да ће представници српских радикала сигурно узети учешћа у раду конференције. Такође, Шешељ се сагласио са својим домаћином да постоји изузетна потреба за успостављањем чврстих политичких веза између Српске радикалне

странке и Словачке народне странке које би допринело даљем побољшању, иначе врло добрих односа између наших народа - српског и словачког.

Одмах по договору двојице председника о успостављању блиске сарадње и пријатељских односа између двеју политичких организација, Ана Маликова и Александар Вучић припремили су текст Декларације који су др Војислав Шешељ и Јан Слота свечано потписали пред великим бројем новинара на конференцији за штампу сазваној у Скупштини града Жилине.

Декларација о пријатељским односима Словачке народне странке и Српске радикалне странке

Представници Српске радикалне странке и Словачке народне странке констатују потребу побољшања и продубљивања сарадње национално и патриотски оријентисаних европских политичких странака. Српска радикална странка и Словачка народна странка сматрају да конструктивна сарадња националних партија представља нови квалитет билатералних односа и као позитиван и перспективан елемент паневропског политичког покрета.

С тим у вези, две странке залагаће се за такве европске интеграционе процесе који ће се заснивати на националним државама без њихове међусобне конфронтације. Према схватању обеју страна, национална држава не значи политичку и економску изолацију, већ, напротив, значајан и уједињујући субјекат све европске сарадње, која респектује историјске, културне и политичке вредности европског континента.

Обе стране сагласне су да заштита националних права представља основни интерес и српског и словачког народа. С тим у вези, Српска радикална странка залаже се за поштовање свих људских и мањинских права у складу са највишим европским стандардима словачкој националној мањини у Србији, која ће на тај начин представљати мост пријатељства између српског и словачког народа у целини.

У Жилини, 29.5.1997.

др Војислав Шешељ,
председник
Српске радикалне
странке

инж. Јан Слота,
председник
Словачке народне странке

На веома посећеној конференцији за новинаре, градоначелник Жилине и председник Словачке народне странке Јан Слота рекао је да се са градоначелником Земуна договорио о културној, спортској и економској сарадњи двају градова, те да су Српска радикална странка и Словачка народна

Обилазак привредних објеката

странка политички субјекти сличних опредељења, којима је заштита националних интереса окосница политичког програма. Затим је реч добио председник српских радикала др Војислав Шешељ.

Говор др Војислава Шешеља на конференцији за штампу :

Даме и господа, који најближу сарадници из Српске радикалне странке, и ја лично, веома смо задовољни топлим, срдачним и пријатељским пријемом господина Слоте, председника Словачке народне странке. Српска радикална странка је тренутно највећа опозициона партија у Србији и СРЈ. Ми смо странка умерено десне оријентације, изразито национална и патриотска. Српска радикална странка на предстојећим парламентарним и председничким изборима тренутно има најзбиљније шансе.

Према словачком народу гајимо осећања искреног пријатељства. У нашој земљи живи словачка национална мањина са којом, такође, гајимо пријатељске односе. Апсолутно никаквих проблема никада није било између Срба и Словака.

Оно што нас посебно приближава Словачкој народној странци је наш искрени патриотизам.

Ми већ гајимо изузетно пријатељске односе са неколико националних и патриотских странака у Европи, а посебно са Националним фронтом Француске Жан-Мари Ле Пена.

Ми желимо да се све патриотске партије Европе уједине и заједничким снагама супротставе мондијализму.

Ми, српски радикали, смо против ширења НАТО пакта, јер постављамо питање - чему постојање НАТО пакта? Совјетска империја се распала, а европски комунизам је уништен. Од кога да нас брани НАТО пакт? Против кога је усмерен НАТО пакт? НА-

ТО пакт је усмерен против народа оних држава које су његове чланице. НАТО пакт је инструмент доминације над народима Европе. Он је увод у нови тоталитарни поредак који нам спремају Американци.

Ми ценимо Европу слободних народа и држава. Сматрамо да ваневропске земље не смеју да се мешају у европске политичке односе.

После краћег говора, др Шешељ је позвао новинаре, који су иначе показали велико интересовање како за сам боравак српских радикала у Словачкој, тако и за ову конференцију за штампу, да слободно поставе питања.

"Ја вас прво молим да се не устручавате да постављате било каква питања. Ми политичари, морамо увек бити спремни на све изазове.

Рат на простору бивше Југославије изазвале су западне силе - Немачка и Америка. Немачкој је био потребан тај рат, да би добила излаз на Средоземно море преко Словеније и Хрватске,

а Америци, да би оправдала своје даље присуство у Европи.

На питање новинара о последњим догађајима унутар врха владајуће црногорске партије, председник српских радикала је рекао:

"Булатовић има подршку Милошевића, али тешко је данас оценити ко ће однећи превагу. Ако то буде Мило Букановић - то би могло значити сепаратизам Црне Горе, што би могло и грађански рат изазвати. Уколико победи Момир Булатовић - задржаће се федерација.

Већина народа је за то да остане заједничка држава, али трећина становника Црне Горе нису Срби. Има извештај проценат муслимана, Албанаца, али и један број становника Црне Горе који је сепаратистички настројен. То су они који гласају на ЛСЦП, има их негде око 10% гласача.

Уколико успе да победи Букановића, Милошевић ће се кандидовати за савезног председника. Ако не успе, очекујемо да ће се кандидовати за председника Србије, иако по Уставу нема на то право."

По завршетку свих међупартијских разговора, представници Српске радикалне странке са својим домаћинима обишли су најзначајније историјске споменике и привредне објекте у Жилини, а потом били гости градоначелника Жилине и председника Словачке народне странке Јана Слоте на свечаном пријему.

На крају, Српска радикална странка добила је још једног политичког пријатеља у Словачкој народној странци, а српски и словачки народ потврду о развијању још бољих и чвршћих пријатељских односа двају народа. Закључак обеју страна после посете српских радикала Словачкој могао би се свести на следећу синтагму:

"Европа нација - Европа будућности".

Александар Вучић

Др Шешељ и Николић са групом посланика Словачке народне странке

ТВ ДУЕЛ

др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ и ВУК ДРАШКОВИЋ РЕПУБЛИКА или МОНАРХИЈА

На БК телекому 2. јуна 1997. године, у већ пола века присутној дилеми република или монархија, копча су укрстили председник радикала, убеђени републиканац, и лидер Српског покрета обнове који се декларисао као монархиста.

Водитељ: Добро вече, студио БК телевизије, гледате емисију "Данас". Вечерашња тема је република или монархија. Било је предвиђено да и ова емисија као и претходне у циклусу "Данас", буде округли сто. Додуше сто за којим седим са својим гостима јесте округлао, али немамо госте које смо позвали. Само да нагласим да смо позвали господина Милорада Вучелића, потпредседника Социјалистичке партије Србије; господина Љубишу Ристића, првог човека Југословенске левице; затим господина др Зорана Ђинђића, председника Демократске странке и господина Војислава Коштуницу, председника Демократске странке Србије. Они се нису одазвали позиву.

Нашем позиву одазвали су се господин Вук Драшковић, председник Српског покрета обнове и господин др Војислав Шешел, председник Српске радикалне странке. С обзиром да немамо класичну форму округлог стола, занимљиво је да су господа Шешел и Драшковић први пут један наспрам другог, после више од 7 година. Али, ја бих вас на почетку питао како коментаришете то што ваше колеге из осталих партија нису прихватиле позив БК Телевизије да учествују у емисији која ће се бавити питањима монархије и републике.

Спала књига на два слова

Др Шешел: Ја мислим да ту постоје два разлога. Прво, зато што је БК телевизија овог пута инсистирала да заиста дођу председници странака,

као што су увек и позивани, као што се само председници странака позивају и на округле столове на државној телевизији. Али, избегавају да дођу и шаљу углавном људе из неке страначке хијерархијске инфраструктуре, некада значајније некада мање значајне, сами беже од изјашњавања. Сами беже од појављивања и беже са неког места где би дошла до изражаја њихова компетентност или некомпетентност. Председници политичких странака морају бити у стању да расправљају о свим могућим политичким, економским, социјалним, културним и националним темама, о свему оном што чини садржај нашег политичког живота. А не да само бирају понеку тему, а остале теме да препуштају другима, ако је већ реч о суочавању председника странака. Овог пута ваша телевизија је поставила захтев, а то нам је обећано прошлог понедељка после једне емисије у којој је учествовало неколико крајње некомпетентних људи са којима није имало шта да се разговара, а видите каква је исход.

Мислим да је други разлог тај што неке странке беже од изјашњавања по питању монархија или република. Бежање од изјашњавања је један ситно шифароијски приступ, политика незамерања. Што би се замерили овима, што би се замерили онима. Ја мислим да свака политика мора да има кристално јасан програм, кристално јасну идеологију, политичке ставове и да је у стању да неким релевантним аргументима брани те политичке

ставове. Странке које то избегавају једноставно показују да нису зреле за демократски политички живот.

Побегли с мегдана

Водитељ: Господине Драшковићу, да ли се Ви слажете или мислите да је можда у питању стратегија, пре свега странака леве коалиције која не жели да овом питању да важност?

Драшковић: Ја мислим да је пре свега у питању страх. Страх да се суоче са чињеницама које говоре у прилог успостављања уставне парламентарне династије у Србији. Они који се залажу за републику, са тог левог крила српске политичке сцене, и овим бежањем са вечерашњег мегдана, показали су заправо и неко своје морално лице. У сваком случају, господин Шешел је хендикепиран њиховим одсуством, јер су побегли републиканци. Са друге стране, мислим да ће господин Шешел убедљивије и снажније него сви они заједно изнети аргументе у корист републике а против монархије.

Водитељ: Господине Шешел Ви сте републиканац. Зашто?

Монархија

искључује демократију

Др Шешел: Ја сам увек био републиканац, што не значи да мрзим неку монархистичку традицију. И мени заигра срце када чујем неку стару народну песму, посебно када се изводи уз гусле, која опева јуначка дела наших краљева, наших кнежева, наших

На супротним половима – републиканац Шешељ и монархиста Драшковић

војвода, царева итд. То је саставни део наше традиције и то не може да се ниподаштава. Али, према томе треба имати један објективан однос и не смемо ићи у идеализацију. Не смемо ићи у романтизам.

Питање монархије и републике је једно суштинско демократско питање. Република је увек била синоним за демократију. Монархија је увек била супротност демократији - од античког доба па на овамо.

Зашто монархија искључује демократију?

Зато што је основни демократски принцип да су сви људи равноправни. Да се рађају једнаки у правима и обавезама. Да само на основу њихових животних способности зависи какву ће улогу у друштву имати. А монархијски принцип већ издваја једног човека, појединца, који је самим актом свог рођења предодређен да буде шеф државе. Не поставља се питање да ли је он паметан или глуп. Да ли је частан или нечастан. Поштен или непоштен. Способан или неспособан. Да ли је овакав, да ли је онакав. Самим тим што је рођен предодређен је да буде краљ, да буде монарх. То је један од разлога. На челу државе треба да буде онај ко се својим способностима избори за то место, кроз демократски политички процес и, у принципу, то место под истим условима треба да буде доступно свим људима.

Други разлог против монархије је, што је монарх правно неодговоран

човек. Прилично неодговоран. Монарх може да украде, да убије, и никоме не одговара за то. Он је суверен. Он је изнад закона. Он је изнад правног поретка.

Трећи разлог, монархија је једна веома скупа ствар. И срећни су народи и државе који су имали могућности да се, кроз историју, благовремено отарасе монархије.

Драшковић: Можемо ли сада разлог по разлог, да не набрајамо пет разлога, па да одмах оговоримо на први?

Др Шешељ: Можемо.

Водитељ: Дакле, први разлог је, како сте рекли, то што није компетентан...

Др Шешељ: Да. Питање привилегије да самим чином свог рођења постане шеф државе.

Драшковић: Постављена је теза да је монархија, од почетка, увек била недемократска, да је република била демократска. Мислим да ствари не стоје тако. Мислим да треба водити рачуна о традицији и томе шта некоме одговара. Ако бисмо сада истакли да Сједињеним Америчким Државама треба монархија, то би било смешно. Било би смешно и да истакнемо да Велика Британија треба да буде република. Према томе, то зависи од традиције, од стицаја историјских околности.

Српски народ у својој историји никада није имао републику, односно никада није био без краља, цара, кнеза, књаза, господара, осим под

Турцима и последњих 50 година под комунистима. Стицајем околности код нас је између републике и комунизма постављен знак једнакости. Не би то био никакав проблем да је народ имао слободу да се изјасни 1945. године, па да слободно по својој демократској вољи, хтењу, опредељењу, изабере републику. Међутим, код нас је монархија насилно укинута, Тито је, Карађорђевиће, потомке Карађорђа, оца савремене Србије, једним указом исписао из Срба. Одузео им је држављанство. Одузео им је имовину. Одузео им је круну. Тако да и данас та породица, као чергари, живи у иностранству.

Поставља се једно морално питање. Ако је нешто криминално у зачетку, да ли може протоком времена постати морално, односно валидно. Воја је завршио права па зна, један од основних принципа римског права је "оно што је неважеће у зачетку не може протоком времена постати важеће". Што се грбо роди време не исправи. Према томе, Српски покрет обнове од 1990. године инсистира, у свом програму, на уставно-правној монархији и то је наше програмско опредељење. Али, у сваком случају, сматрамо да се грађанима Србије мора дати могућност да се демократским изјашњавањем, рецимо на изборима за Уставотворну скупштину, слободно определе да ли су за монархију или за републику.

Друго, казати да су монархије недемократске земље, као што су Шведска,

Краљ Александар Обреновић и краљица Драга – платили главом амбицију Петра Карађорђевића да се дочена престола

Данска, Норвешка, Холандија, Белгија, Велика Британија или Шпанија, чини се да не стоји. Све те земље су чланице Европске уније и мислим да нигде, као у тим земљама, не функционишу тако сјајно демократске институције, а социјалне разлике су најмање у тим земљама. Ниво социјалне правде је у њима заиста највећи. Према томе, не стоји да су монархије а priori недемократске, нити да су републике а priori демократске. Јер би онда Северна Кореја била демократска земља или би Куба била демократска земља, од случаја до случаја.

Сада да видимо како стоји ствар са тим да је неко по рођењу привилегован. Ја сам Воју разумео овако: ако би свако у Србији могао да буде краљ, онда би он био за монархију. Ако би могли да се расписују избори за краља. Међутим, данашња краљевина...

Власт и част

Др Шешел: Само да се разумемо. Када би свако могао да буде краљ и да се расписују избори за краља, Србија не би била монархија него би била република, а председник Републике би се звао краљ. То је суштина. Није суштина како ће се звати државни поглавар, него да ли ће се бирати вољом народа или ће се та функција стицати правом прворођењем.

Водитељ: Господине Шешел...

Драшковић: Не, не. Молим вас, да видимо шта је то савремена уставна парламентарна монархија. То је демократски систем у којем краљ, монарх нема никакве прерогативе, атрибуте власти, он нема власт. Он има част. Он је симболични репрезент државног суверенитета, националног јединства и један ванстраначки, нестраначки или свестраначки кров изнад вишестраначке парламентарне демократије у тој држави. Ја постављам

питање, да ли српски патријарх има власт? Нема.

Да ли има част? Има.

Да ли може Српска црква без патријарха? Не може.

Да ли је српски патријарх неко кога ћемо бирати на непосредним изборима? Није, значи...

Др Шешел: Некада се бирао...

Драшковић: Добро, некада се бирао, некада се и краљ бирао. Значи, краљ би био нека врста државног патријарха. Он нема никакову власт али има првенство, част.

Др Шешел: А да ли патријарх свом сину оставља у наслеђе патријаршијски престо?

Драшковић: Добро, патријарх не оставља свом сину наслеђе, али државни грб Србије, онај двоглави орао симболизује нешто што је старије од нас. Марк је...

Др Шешел: Значи, ипак се патријарх бира.

Драшковић: Не, не.

Др Шешел: Бира се патријарх.

Драшковић: Каже овако, само за примитивца историја почиње од оног дана када се он родио. Тако су наши комунисти 1945. године схватили и разумели да са њима почиње историја. Све пре тога не значи ништа. Али, онај наш двоглави орао има две главе, једна је увек била глава цркве друга глава круне. Богу хвала, сада је нарасла глава цркве, главе круне нема. Шта је био разлог...

Краљ без одговорности

Водитељ: Трећи разлог је да није правно одговорно лице.

Драшковић: То је кључан аргумент и ту би човек могао заиста да се мало поколеба. Дакле, краљ не може кривично - правно да одговара. И то у нашој земљи са републиканским полувеконим искуством јесте јак аргу-

мент, јер имамо сијасет доказа да су досадашњи председници република, Јосип Броз Тито и Слободан Милошевић, кривично - правно одговарали сваки пут када су нешто прекршили. Јосип Броз Тито никада није изведен на суд. Слободан Милошевић никада није изведен на суд. Према томе, то је бацање прашине у очи. У домену теорије председник републике може да одговара, а што он никада не одговара - то је важно. Да ли је икада, да поставимо ствар на други колосек, од 1945. године Јосип Броз Тито изгубио неки судски спор? Није. Нико се није ни усудио да покрене против њега судски спор. Против Слободана Милошевића већ је било неколико судских спорова, али рочиште није никада заказано, значи није изгубио ни један. Ни грађанско - правни простор око његове куће, горе на Дедињу, која је на један криминалан, начин или бар сумњиво правни начин, стечена. Шта се догађа 1925. године? Један сељак из Тополе поднео је тужбу против краља Александра. Зашто? Када су Карађорђевићи заокруживали оно своје имање на Опленцу, једну кривину да исправи краљ преоре домаћину земљу, и постави ограду. Домаћин тужбу суду, суд геометра, геометар изађе, изврши увид у земљишне књиге, и пресуди против краља Александра. Ми имамо доказе у нашој историји да је суд пресудио против краља, а немамо ни један једини доказ да је суд пресудио против председника републике. Хајдемо даље.

Водитељ: Господине Шешел, хоћете ли да наставите са разлозима или...?

Секуларизам услов за демократију

Др Шешел: Ја бих прво реплицирао о ономе што господин Драшковић рече. Као прво, никакво поређење са црквеном организацијом није примено.

Драшковић: То сам ја узгред рекао.

Др Шешел: Прво, одвојеност Цркве од државе је тековина француске буржоаске револуције, секуларизам. И мислим, свако ко држи до демократије мора на томе да инсистира. Због тога се Српска радикална странка непрекидно супротстављала сваком манипулисању Цркве у политичке и партијске сврхе. Мешању Цркве у страначки живот и мешање странака у црквени живот. Црква је једна општенародна, верска институција и то никада не сме да се заборави. Друго, српски патријарх се бира, на који начин? Онако како је унутрашњим црквеним прописима предвиђено. Ми можемо расправљати сада о начину избора, али он се бира. Патријарх Павле је изабран, пре њега патријарх Герман је био изабран. Дакле, не стоји монархијски принцип у Цркви. Постоји само чињеница да се патријарх бира без ограничења трајања мандата.

Крунисање краља Петра I у Београду 1904. године

Драшковић: То нисам ни рекао.

Узгред о Цркви

Др Шешељ: Али ни то није монархистички принцип. И наравно, не пада нам ни на крај памети да тражимо сада некакву црквену демократију или шта ја знам. У црквене унутрашње послове, као лаици, не треба да се мешамо.

Друго, патријарх нема власт јер је први међу једнакима. Али архијерејски сабор има власт. Он одлучује суверено о свим црквеним питањима. Он може да рашчини епископа, он именује нове епископе. Проглашава нове епископе, хиротонише, како се то каже. Дакле, постоји једно колективно тело које управља црквом. Патријарх је на челу тог тела као први међу једнакима.

Драшковић: Добро, добро, али...

Др Шешељ: Дакле, разјаснили смо то да не може бити поређења између црквене организације и монархије.

Драшковић: То ја нисам ни тврдио него сам узгред...

Др Шешељ: Добро, узгред. Ево и ја сам узгред...

Драшковић: Добро.

Водитељ: 1945. година, ово што је господин Драшковић...

Компромисна решења

Др Шешељ: Само да се још вратимо на ово. Ја нисам рекао да Енглеска, Шведска, Норвешка, Белгија, Холандија, Луксембург, Данска нису демократске земље. Наравно да су демократске, али имају једну малу фалинку у демократском погледу - што је задржана монархија. Зашто је тамо задржана монархија? У мукотрпној борби између нарасле буржоаске класе и феудализма ишло се на компромисно решење. А у Француској није био могућ компромис па је монархија једноставно ликвидирана, и то у два наврата. И Француска је имала перио-

де реставрације. У Немачкој је ликвидирана монархија, у Италији, у Аустрији итд. Дакле, то је ствар историјског наслеђа. У Енглеској у време Кромвелла, краљ Чарлс I је погубљен. Одсечена му је глава. После је наступила реставрација. У периоду реставрације ишло се на погодбе, на склапање уговора.

Драшковић: Али, Војо, ако успостављамо знаке једнакости између неједнаких ствари онда то није једначина.

Др Шешељ: Да ја сада објасним ово. Водитељ: Да господин Шешељ заврши па ћемо...

Диктатура није република

Др Шешељ: Поставља се питање шта њима фали а имају монархију? Наша монархија се потенцијално пореди са њиховом стварном, а не пореди се наша република са другим републикама. Не може наша монархија бити идеална ако је њихова идеална. А република нам није идеална као што су неке можда идеалне. Ни једна није идеална али су можда близу идеалног, бар функционисау ти принципи. Ми никада нисмо ни имали републику до 1990. године. Ми смо имали комунистичку диктатуру која се називала републиком а није била република, која се називала демократијом а није била демократија. Је ли тако?

Водитељ: А сматрате да сада јесте?

Др Шешељ: Сада имамо републику. Признали смо ту републику јер смо изашли са својим странкама на изборе 1990. године. Били смо за Уставотворну скупштину. И тада смо проблематизовали питање монархија или република, па смо рекли Уставотворна скупштина, референдум па нека се народ изјасни. Међутим, кључни српски интелектуалци су 1990. године признали тај октроисани Устав који је тада донет. Устав је октроисан јер је донет без Уставот-

ворне скупштине. Донела га је нелегална и нелегитимна претходна комунистичка скупштина.

Драшковић: Да ли је овај Устав донет, да ли је он у вишестраначком парламенту или је...

Др Шешељ: Ја кажем он је октроисан, значи није у вишестраначком парламенту.

Драшковић: Он је веома инвалидан...

Др Шешељ: Нелегална и нелегитимна скупштина га је донела, али ми смо му, својим пристанком да изађемо на изборе по његовим одредбама, накнадно дали и легалитет и легитимитет.

Драшковић: Не.

Увек смо имали фелеричну монархију

Др Шешељ: Дали смо. Јер да смо ту били до краја принципијелни ми бисмо до данас бојкотовали све изборе и рекли, док се не закаже Уставотворна скупштина нема избора.

И морам још једну ствар да кажем која је веома важна у свему овоме. Пошто нисмо имали републику, трудимо се да је створимо. То је мукотрпан процес.

Драшковић: Али смо имали монархију.

Др Шешељ: Али смо имали монархију, а да ли је та наша монархија била као енглеска, као данска, као шведска, као норвешка, као белгијска, као холандска, као луксембуршка? Није. Као што имамо фелеричну републику данас, увек смо имали фелеричну монархију.

Драшковић: Нисмо.

Др Шешељ: Даље, господин Драшковић каже - насиљем је укинута монархија. Али је насиљем и успостављена. Сетите се како је насиљем успостављена монархија. Још из времена Првог српског устанка сукоб Ка-

Краљ "демократа"
Петар I Карађорђевић

Последњи снимак краља Александра, у Београду 6. октобра 1934. године

рађорђа са Правитељствујушчим совјетом.

Драшковић: Када је први пут насиљем успостављена монархија у Србији?

Др Шешел: Увек је насиљем успостављана.

Драшковић: Када?

Др Шешел: Увек. Од племенских савеза па на овамо увек је насиљем монархија успостављана. Никада није демократијом. Увек. И династија Немањића је дошла насиљем на власт.

Драшковић: Значи ли то да је наша историја, да је наша монархистичка традиција грба, да носи зло у свом темељу. А то значи онда, да поставим питање, да ли је наш народ баш толико луд?

Др Шешел: Наш народ уопште није луд. Наш народ је веома паметан због тога и неће монархију.

Драшковић: Не, па је све наше Немањиће, царе и краљеве, прогласио за светитеље. То је народ, а Црква је следила вољу народа. Један Дучић, Војо, каже пре рата, у једном свом сјајном есеју, по комунистима и по марксистичкој теорији краљеви би морали од народа да буду проклињани. Међутим српска традиција говори нешто другачије. Српски народ своје краљеве не да проклиње него их проглашава за светитеље.

Наши краљеви нису били свеци

Др Шешел: Хајдемо сада и то да разјаснимо. Није се то десило од стране савременика тих краљева него неколико стотина година касније - под Турским ропством. Када се стварају народне песме косовског и посткосов-

ског циклуса итд, тада се то стварало и тада долази до идеализације. Хајдемо ми да погледамо мало истини у очи. Да видимо колико је српских великаша, краљева немањићке лозе међусобно ратовало. Да идемо од чињеница када отац ослепи сина, затвори у манастир. Син обори оца са престола и затвори у манастир.

Драшковић: У целом свету су то радили краљеви.

Др Шешел: Када имамо све то у виду јасно нам је да наши краљеви нису били свеци. Нису били у правом смислу речи свеци, јер су све то радили. Значи, немамо разлога да идеализујемо прошлост. Ако идеализујемо прошлост ми као ној забадамо главу у песак. Ајдемо сада у новију историју.

Драшковић: Ако је не поштујемо, немамо будућност. По нашој традицији...

Др Шешел: Поштујемо историју, али не смемо да сакривамо чињенице. Јесте, то су чињенице. И зашто да идеализујемо монархију.

Карађорђе убио оца и брата. Па је Милош онда убио Карађорђа. Па је онда Народна скупштина протерала Милоша из Србије, довела његовог сина Милана на престо. Милан је владао неких 10 дана и умро, па је дошао књаз Михаило. Па је Народна скупштина отерала књаза Михајила из Србије и довела Александра Карађорђевића. Па је Народна скупштина отерала Александра Карађорђевића и вратила поново Милоша. Милош негде после годину дана умре, па је дошао поново Михаило. Па је наш народ убио Михаила у Топчидеру.

Драшковић: Није народ, брате, убио га један човек, како народ

Крвави престоли

Др Шешел: Јесте, али су карађорђевићевци организовали убиство, да се зна, кнегиња Персида је била главни организатор, то су историјске чињенице.

Драшковић: Добро, али кнегиња Персида а не српски народ.

Др Шешел: Српски народ га убио. Па је онда дошао...

Драшковић: Није српски народ.

Др Шешел: Не може никада сав народ да се окупи на једном месту, па да он то обави.

Драшковић: Добро.

Др Шешел: Народ га је убио, није нико споља. Споља су нам убили само једног краља, Александра, све остале је убио српски народ. Па је онда дошао Милан. Па је Милан протеран из Србије. Па је дошао његов син, а забрањен је повратак у Србију краљу Милану. Па је његова жена краљица Наталија отишла у Француску, прешла у католичанство да би напакустила свом народу, сво наследство оставила католичкој цркви. Огромно наследство. Па је српски народ убио краља Александра Обреновића и довео Петра Карађорђевића. Па је Петров прворођени син Ђорђе убио у наступу беса свог слугу, и морао да се одрекне права на наслеђе престола, а није кривично одговарао за злочин који је починио. Па је онда принц Александар свог старог оца прогласио неспособним а себе регентом и преузео власт. Па је 1929. године краљ Александар заведе отворену диктатуру. Страдао је мученичком смрћу 1934. године, то мора, свака част, да се искаже. Па је онда за регента дошао његов брат по стрицу кнез Павле. Па је кнез Павле учинио два велика злодела према српском народу. Успоставио је Бановину Хрватску и протерао Милана Стојадиновића из земље. Најспособнијег политичара после Николе Пашића, кога смо икада имали.

Александар I у адмиралској униформи

Петар II, први титониста

Онда је српски народ оборио Кнеза Пвала и довео малогенот Петра Карађорђевића. Па је Петар Карађорђевић омогућио Титу да се на легалан начин дочепа власти, тако што се одрекао Драже Михаиловића, наредио четницима драже Михаиловића да се сви прикључе партизанима, и они су се масовно прикључили пред крај рата. Тако што је одредио краљевске намеснике којима су Енглези дали задатак да Титу предају власт. Краљ Петар је омогућио Титу да дође на легалан, али нелегитиман начин јер није на слободним изборима проверавана воља народа. Али је правно легалан начин. Није било прекида континуитета власти.

Драшковић: Добро, ако би све то и стајало...

Др Шешел: То су историјске чињенице.

Драшковић: Нису баш историјске чињенице...

Др Шешел: Шта није? Да видимо шта није.

Драшковић: Нећу ја сада да улазим у ту анализу јер то су потпуно периферни разлози. Ја не желим да ми неко дрво засмета па да не видим целу шуму.

Др Шешел: Имамо ли један конкретан пример краља демократе у нашој историји?

Драшковић: Јер ако бисмо сада све то од целе...

Др Шешел: Да не говоримо о династији Петровића која је исто пролазила.

Имена убица

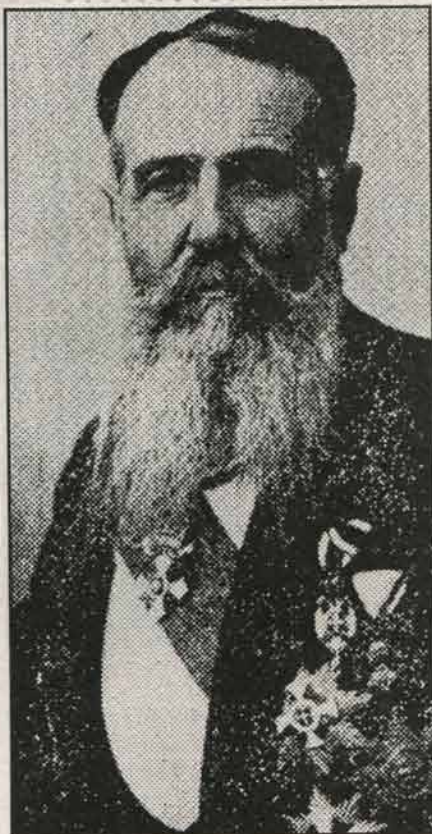
Драшковић: Чекај. Ја сада ствари посматрам другојачије. Податке које наводиш, династички сукоби, трвења и конкуренција су на двору, боже мој, саставни део свега тога. Али, да ми погледамо шта се догађа 1945. године. Ти кажеш убија српски народ овога, убија српски народ овога. Како се зове убица који 1944. године када улази у овај град, Београд, за три дана убија 12.000 Београђана, највиђенијих људи, со соли српске грађанске класе, памет овог народа бива ликвидира. Како се зове онај убица који од 1944. године па до 1945. у Србији убија близу 200.000 људи?

Др Шешел: Све ћемо се ми ту сложити, али то је друга тема. О Титу, о комунистима смо рекли ваљда све.

Драшковић: Чекај, нисам ја тебе прекидао. Како се зове, теби смета, не може да ти смета кнегиња Персида, ја не персинофикујем нити минификујем.

Др Шешел: Мени уопште не смета, али историјска чињеница је да је она организовала убиство.

Драшковић: Шта ћемо рећи за оне како се звала Бакарић, за Пелицу Кардеш, шта ћемо рећи за људе који су направили голе отоке, гулаге, који су раселили стотине хиљада Срба широм

Никола Пашић
—изјашњавао се као републиканец

света, који су ову земљу претворили у један комунистички логор? Шта ћемо за њих речи? Ако полазимо од тезе да је то неко време сада легализовало, зар онда 1945. године нису биле укинуте странке па и Радикална странка. Како можемо обнављати странке, како можемо обнављати вишепартијски систем, а не смејемо ни размишљати о могућности да се народу да прилика да се изјасни хоће ли да обнови своју краљевину. Нисмо ми ту да сада говоримо, знате, други краљеви су били добри, а наши краљеви су били лоши. Него, једноставно, нешто што је насилно прекинуто злочиним, да тај злочин из темеља Србије буде оклоњен, да се народу да могућност да одлучи да ли је за демократску републику са председником републике, са симболичним овлашћењима, да власт буде у скупштини, да буде у парламенту и у влади. Или са монархом али не монархом какав је био у прошлости. Више нигде нису ти монарси.

Симболични суверени

Др Шешел: Какав би сада био?

Драшковић: Уставом би му било одређено...

Др Шешел: Јесмо ли ми икада имали демократског краља?

Драшковић: Имаћемо га.

Др Шешел: Јесмо ли га икада имали?

Драшковић: Имаћемо га, нисмо имали у прошлости, у нашој традицији је било, али било је и у традицији других земаља да је краљ био суверен. Он је сада симболични носилац

суверенитета. Која би била његова функција? Решимо господин Ђинђић је председник владе.

Др Шешел: Решимо функција краља би била врховна команда војске. И енглеска краљица је врховни командант војске.

Драшковић: Чекај. Као што је било у Енглеској краљица нема власт, господин Блер је добио изборе, иде господин Мејџор, предаје оставку краљици, из тих стопа нови премијер преузима власт. Да ли ти знаш да британска краљица када улази у Британски парламент, а улази једном годишње да се обрати Парламенту, и тада симболично куца на врата. Тиме показује поштовање према Парламенту, можда парламент и неће да је пусти, наравно то се не може десити.

Др Шешел: Није то тачно. Она никада не сме да уђе у Доњи дом.

Драшковић: За тај облик уставне парламентарне монархије ми јесмо. Како може изговорити не признајем авнојевске границе које ће створити република, сигурно их није створила монархија, значи не може нешто да се признаје од републике, и то што је, а нешто да се не признаје.

Имати и немати

Др Шешел: Која их је република створила?

Драшковић: Створила их је комунистичка република, можеш ти да кажеш...

Др Шешел: Знам, комунистичка република, то је контрадикција да кажемо да не постоји комунистичка република, то је немогуће.

Драшковић: Комунистичка република је република као што је било која република под комунизмом.

Др Шешел: Значи комунистичка демократија је демократија као што је било која демократија по свом имену.

Драшковић: Ми смо у тој комунистичкој републици бирали председника републике.

Др Шешел: Ко га је бирао?

Драшковић: Бирала га је Скупштина.

Др Шешел: Нисмо га ми бирали. Јесмо ли имали управљање Скупштином?

Драшковић: Такав је био изборни закон. Према томе тај приговор да смо само бирали председника републике не стоји.

Др Шешел: Имали смо и демократију.

Драшковић: Коначно, Тита није наследио његов син, него га је наследио Слободан Милошевић. То је велико достигнуће. Сада ћеш да кажеш да је та република од 1990. године права република. Она јесте република и баш зато што је у Србији република ја мислим да свака република у Србији мање више ће бити накардна република.

Водитељ: Господин Драшковић је рекао свој став о томе шта се дешавало пред крај Другог светског рата

Пуч за рачун Енглеза – Петар II полаже заклетву

1945. године, начин на који је укинута монархија. Какав је став Ваш и Српске радикалне странке?

Недолични монарх

Др Шешел: У реду је све што се тиче начина укидања монархије. Само господин Драшковић бежи од чињенице да је краљ Петар предао власт Титу.

Драшковић: О томе сам ја написао и роман "Нох генерала", да није предао несрећни краљ Петар, ...

Др Шешел: Предао је. Потписао је...

Драшковић: Извршен је страховити притисак савезника на њега.

Др Шешел: Полако, страховит притисак је извршен. Што се није убио?

Драшковић: Ја га не оправдавам.

Др Шешел: Не признајем то када човек каже: морао сам да урадим то и то, јер су ме притисли, извршен притисак. Увек постоји могућност самоубиства да човек избегне притисак, да не би урадио нешто нечасно, нешто против савести, нешто због чега би се после кајао.

Драшковић: Добро, да се краљ Петар убио да ли би ти био за монархију?

Др Шешел: Није то битно. Хајде озбиљно да разговарамо о проблему. Хајде аргументима да разговарамо, не то за шта бих ја био. Ја никада у свом животу нисам био за монархију. Увек сам био за републику.

Драшковић: Добро, онда немој...

Др Шешел: Према томе, да видимо је ли уопште била република под комунизмом. Није била. Ако ћемо признати то што су комунисти државу називали републиком, онда им морамо признати и што су називали демократијом. Ако је била комунистичка република била је комунистичка демократија, социјалистичка демократија, како се називала. Под диктаторским

облицима није било ни републике ни демократије.

Драшковић: А сада имамо и једно и друго.

Република са фалинком

Др Шешел: Сада немамо у потпуности ни једно ни друго. Имамо републику са фалинкама. Републику у којој не функционише парламентарна демократија. Републику у којој не функционише правни поредак. Републику у којој се манипулише правосудјем. Републику у којој постоји висок ниво самовоље државних органа. Републику у којој постоји и повремено гушење грађанских слобода и права, од којих смо најдрастичније облике имали прилике више пута да искусимо. Дакле, није то република у правом смислу речи.

Водитељ: Да ли је то уопште република?

Др Шешел: Имамо елементе републике, јер постоји вишепартијски систем, јер постоје избори. Е, сада, у оној мери у којој се поштују изборни резултати то је република. У оној мери у којој се ванправним путем оспоравају ти изборни резултати то је негација републике. Али, господин Драшковић је на почетку покренуо и питање традиције и помиње пример Сједињених Америчких Држава. Република у Сједињеним Америчким Државама је настала још крајем XVIII века, када су у целом свету постојале само монархије и зато Американци имају председнички систем, који је доста конституисан по принципу монархије, где један човек има огромну власт. Ни председнички систем није до краја демократски систем. Демократски систем до краја развија парламентарни принцип, парламентарну демократију. Та парламентарна демократија постоји у Енглеској, постоји у Италији, постоји у Немачкој, постоји у

читавом низу европских земаља. Председнички систем степњава демократију. И он има неке елементе монархизма у себи, осим права наслеђивања, има ограничен мандат итд.

Драшковић: Слажем се.

Др Шешел: Сада не можемо да говоримо о овим категоријама. Имали смо комунистичку диктатуру. Не може нико да каже да је Хитлеров режим био република, а формално у овом смислу у коме господин Драшковић говори да је комунистичка диктатура код нас била република, онда је Хитлеров систем био република, али није.

Драшковић: Па ми другу републику осим те нисмо имали и никада нећемо ни имати.

Др Шешел: Није.

Водитељ: Споримо се заправо око појма.

Др Шешел: Јесте. Република не постоји тамо где је диктатура. Република постоји тамо где је демократија. И у правно политичкој теорији целог XIX века република и демократија су синоними.

Скуп поредак

Драшковић: Добро, хајде да кренемо мало нашој стварности. Ти си, Војо, поменуо да је ужасно скупо одржавати монархију. То је можда некада било. Данас разговарам са једним сељаком и он ми каже: сутра ће краља обезбеђивати четворица жандарма, а не ко овога сада 200.000 полицајаца.

Др Шешел: То су смешне приче. Колико ће сутра краља...

Драшковић: Према прорачуну.

Др Шешел: Нисам још завршио ово. Колико ће краља сутра обезбеђивати? Шта то значи колико ће га обезбеђивати? Ко сада може да каже да ли ће га четворица обезбеђивати, или 400, или 4.000, или 400.000? Да видимо само једну ствар сада. Шта се дешава ако се врати краљ? Да ли постаје врховни командант војске? Увек је код нас краљ злоупотређивао ту функцију, увек. Где је нама гаранција да он овог пута неће злоупотребити?

Водитељ: Зашто а приори мислите да ће постати врховни командант, ваљда Скупштина одређује његова овлашћења.

Др Шешел: Гледајте, ми још нисмо били у стању да променимо режим у Србији. Проблем је у нама, нисмо били способни. Али је режим променљив.

Водитељ: Говоримо о последњим годинама или...?

Како сменити владара

Др Шешел: У последњих седам година нисмо били у стању да променимо режим у Србији. Некада из једног разлога, некада из другог разлога, нисмо били у стању. Проблем је у нама. Одговорност је у нама. Нисмо били способни да променимо режим. Ако нам не ваља председник републике, његов мандат је пет година по-

сле пет година, бирамо другог. Имамо могућности да под извесним тешким условима и овог сменимо. Ако нам не ваља краљ, немамо никакве могућности да га сменимо, морамо само да га убијемо. Немамо никакве могућности да спречимо његовог сина да дође на престо. То је суштина.

Водитељ: Можете да ограничите његова овлашћења у великој мери.

Др Шешељ: Увек се ограничавају та овлашћења. Шта нам је то вредело. И краљ Александар Карађорђевић је имао ограничена овлашћења. Али он једног тренутка прогласи: "Између мене и народа не требају никакви посредници и укидам политичке странке". И војском и полицијом заведе диктатуру.

Водитељ: Али, ни републике нису лична добра.

Лилић и нордијски краљеви

Драшковић: Чекајте управо је обрнуто. Прво, ми у Српском покрету обнове смо направили једну веома прецизну рачуницу која каже, уколико ми у Србији успоставимо уставну парламентарну монархију, која је у Шведској, Норвешкој и Данској, а само такву ћемо успоставити и никакву другачију, јер сада смо у могућности да унапред Уставом одредимо краљу његова овлашћења, онда би трошкови издржавања краљевске породице износили око 50 пута мање од трошкова издржавања председничког апарата. Ти изражаваш бојазан од...

Др Шешељ: Прво, председнички апарат и краљевска породица није једно те исто. Колики ће бити краљевски апарат?

Драшковић: Добро Војо, молим те. Ти кажеш да је монархија извор диктатуре. Напротив, уставни парламентарни монарх јесте брана личној диктатури. Какав је то диктатор шведски краљ? Или норвешки краљ? У Шпанији би било крвопролиће и била би војна диктатура и пуч да се није десио Хуан Карлос, онај поручник је покушао, када је улетео у парламент, да распусти парламент, да направи крвопролиће, али срећом, ауторитет краља, његова харизма без власти али круна има ту некаку интегративну моћ у уставној парламентарној пракси, то је спречила. Дакле, краљ је тај који је брана личној диктатури. Замислимо сада да ми сутра у Србији имамо демократског председника са симболичним овлашћењима. Замислимо да је председник Србије неко ко се питао као Лилић. Поред њега увек може да се осамовољи неки харизматски партијски лидер, неки председник владе, да крене у пуч, у завођење личне диктатуре или неки амбициозни поручник, пуковник, генерал, и своје диктатуре. Лична власт, лична тиранија али ту је краљ који то не дозвољава, а никакве власти нема.

Др Шешељ: Шта краљ не дозвољава?

Драшковић: Краљ не може, поред краља не може да дође до...

Др Шешељ: Како, ако нема никакве власти, може нешто да не дозвољава? Ако је он само симбол...

Драшковић: Онда треба да одеш до Норвешке, треба да одеш до Шведске, треба да одеш до...

Др Шешељ: Шта норвешки краљ не дозвољава?

Драшковић: Каква је власт, какве су стварне моћи Хуана Карлоса?

Др Шешељ: Он не може ништа да не дозволи.

Прва посета "српског" принца

Драшковић: Краљ је симболични носилац државног суверенитета. Ја не знам, ти си једини био одсутан, чини ми се, када је 1991. године престонаследник Александар дошао први пут у земљу.

Др Шешељ: Није могуће да сам био одсутан.

Драшковић: Онда је он написао по списку позивнице за неки пријем, ја се право да ти кажем, плашио. Ко ће то од Парошког па на даље скупити, на шта ће то личити, то ће бити неко лудо коло. Међутим, мислим да није било тебе и да није било представника СПС-а, углавном, сви остали су дошли. То је једини пристојан састанак политичких лидера којем сам ја присуствовао за последњих седам година, где није било дреке, где није било буке, вређања. Само присуство тог човека, не што је он Александар, него што је то српска традиција. А ми, морамо да смо и саткани...

Др Шешељ: Ја сам до сада био на многим пријемима, ни на једном није било никаквих вређања, никакве буке.

Драшковић: Не, не. Ми морамо да само саткани...

Др Шешељ: Не знам што је то сада нешто.

Српско – српски рат и стандард на кредит

Драшковић: Краљ, напротив, јесте брана самовољи. А ако ће Карађорђевић да буде врховни командант војске, ја мислим да тој војсци може да служи на част. Боље Карађорђевић него Лилић. Боље Карађорђевић него Милошевић. Да су, Бога ми, Карађорђевићи били врховни команданти наше војске, ова војска никада не би доживела ово што је доживела сада. Кначно, приближавам се кључном аргументу, поред свих ових које сматрам да су необориви, Војо, када се синови разочарају у очеве и у дедове онда они морају да траже неко психолошко упориште, неки чврст ослонац за будућност.

Др Шешељ: У краљу? Разочари се у оца, па ће му краљ заменити оца?

Драшковић: Полако. Од 1912. године на овамо, наш народ, наша омладина, твој син нема на кога да се утекла. Од 1941-1945. године био је српско-српски рат, тукли се патризани ираногорци између себе, Срби са Србима. Ту узор не можемо тражити. Од 1945. године па на овамо дошло је, нешто што се зове комунистичка република. Још је и нечег доброг било у тој комунистичкој републици, социјално, бесплатно осигурање, не знам обнова, кредити које је Тито узимао час од Американаца, од Руса, све је потрто и поломљено за последњих девет година. Шта је поломљено? Два века српске историје. Оно што је под српском круном од Карађорђа на овамо зидано, република је за 50 година све сатрла. Је мојмо грешити душу па да кажемо да су Карађорђевићи криви за ово што се десило.

Дакле, наш народ тражи упориште. Где је то упориште? И тиме да зарпшим, у оном времену када се српска држава није смањивала него ширила,

Петар II са Рузвелтом председником САД чији су авиони бомбардовали Београд на Васкрс 1944. године

и да над њом није свако истресао гле, него је Србија јачала, била угледа земаља у свету, имала најмоћније пијателе и савезнике Србија дакле, била је земаља која је, када је улетала у теке страховите ратне олује и са великим царевинама, као Турска, Аустрија, Бога ми, излазила као победник.

Шта је Вуку мило...

Др Шешел: Јесмо ли икада имали краља који је био за демократију?

Драшковић: Ја говорим о суштини, а не о периферији. У Првом балканском у Другом балканском рату, у Првом светском рату, под тим Карађорђећима и под том краљевском круном српском, нико не зароби ниједну српску ратну заставу а камо ли да пораз српску војску. И сада је дошло једно зло од 1945. године овамо, све је то обрамотило. Ми, хоћемо обнову, хоћемо национални препород, хоћемо искрс своје отаџбине и свог народа. Нисмо ми тиква без корена. Шта ће мени Тито и Кумровец, да се укопавах у то. Имам нешто друго, нешто није српско, традиционално. Стицајем околности, то је у Србији монархија. Наравно, све еволуира, па и сада то не би био краљ, понављам који би имао овлашћења које је имао краљ Александар, али би био краљ као шведски краљ, као норвешки краљ.

Др Шешел: Где је гаранција?

Драшковић: Већ сам ти једном рекао, гаранција си ти, ја, посланици који ћемо у Скупштини изгласати са божејом помоћи, Устав. А на изборима за Уставотворну скупштину по којој ће краљ имати га, та и та овлашћења и ништа више.

Водитељ: Рекли сте три кључна аргумента. Хоћете ли редом, први је колико ће краљ коштати?

Монархија made in USA

Др Шешел: Прво, да видимо ово појесене. Енглеска краљица не може да уђу у парламент, не може да уђе у Доњи дом никако. Она долази у једну преторију где одржи говор, а онда доје...

Драшковић: А напишу јој га министри.

Др Шешел: Али, она не сме да уђе у парламент. То је резултат компромиса у време сукоба између демократски оријентисане буржоазије и монархистичког феудализма. У Шпанијски краљ на престо није дошао вољом народа, него вољом фашистичког диктатора Франсиска Франка. Он је себи спремао наследника. И чим је Франко умро краљ је крунисан. Е сада што је он био веома широких, неких светских назора, демократских погледа итд. и што су Американци узели ствар у своје руке, па нису дозволили да се обнови фашистичка диктатура, то је сада друго питање. А да су то његове заслуге, да је он то све створео, то једноставно није тачно.

Американци су имали компромис са Франком. Они су полако преузимали инфраструктуру у Шпанији. Шпанија је имала веома либералну економију и све је било зрело после Франкове смрти да се обнови парламентарна демократија, са оним наследником кога је сам Франко одредио. А то да је демократска воља на тај начин изражена, то није тачно. После се тај краљ заиста показао као човек који је присталица демократије. Ми никада нисмо имали краља који је био искрени присталица демократије и који је спроводио демократију у својој земљи, никада ни једнога. Откуд нам гаранција да ћемо сада добити. Јер, господин Драшковић, када говори о монархији, увек се држи неког нордијског примера. Шведска, Норвешка, Данска. А када говори о Републици, указује на пример из комунистичке диктатуре.

Драшковић: Не, ево одмах контрапримера.

Др Шешел: Полако господине Драшковићу, Ви говорите по 20 минута а ја по 2-3 минута, да мало сада...

Драшковић: Знам, али...

Вуков језик емоција

Др Шешел: Да мало размотримо то. Оно што је овде проблем то је аргументација господина Драшковића, гусларска аргументација, ирационална. Он говори језиком емоција. Краљ је овакав, краљ је онакав.

Водитељ: Да, али је рекао конкретно колико ће да је апаратура монархије много јефтинија.

Др Шешел: Прво, неупоредиво је скупла краљевска породица од председничке породице.

Водитељ: Зашто?

Др Шешел: Зато што председник прима плату.

Драшковић: Колику?

Др Шешел: Која је највиша плата у држави, она је сада између 5.000 - 6.000 динара колико ја знам, не већа.

Драшковић: И од те плате је председник купио кућу на Дедињу?

Др Шешел: Полако, то је сада друго питање. То је питање поштовања права и правног поретка.

Драшковић: Па хајдемо председника на суд.

Др Шешел: Ако га је ико позивао на суд онда су то били радикали.

Драшковић: А он неће.

Др Шешел: Да озбиљно размотримо питање.

Драшковић: Добро.

Др Шешел: Председник има председничку плату, од тога живи он и његова породица. Има на располагању председничку резиденцију, док му траје мандат. А у монархији имају апанажу и краљ и сви чланови краљевске породице. До не знам ког степена. То је огромна булумента. А што се тиче председничког апарата постоји краљевски апарат, који је независан од краљевске породице и опет је то скупљи апарат, видели смо како то у Енглеској изгледа, а још смо упеча-

тиљивије видели када се крунисао централноарфички император Жан Бадел Бокаса Први. То је било до крајњих конвенци спроведено. Видели смо шта то значи и како изгледа. То је, дакле по питању скупоће. Скупља је увек монархија од републике.

Водитељ: Други аргумент је био, уколико се добро сећам, да је краљ заправо брана.

Не дај Боже монархију!

Др Шешел: Краљ не може да буде никаква брана. Ако је краљ јак као личност, неминовно се појављује тежња да постане диктатор, да преузме више прерогатива него што му Устав дозвољава. И увек је кроз нашу историју било тако. Ако је краљ слаб као личност, онда нека дворска клика влада државом. Дворска камарила. Имамо читав низ случајева на примеру српског двора, руског двора, и свих других краљевских династија у Европи.

Видите шта нас још чека, уколико се, не дај Боже, једног дана заиста обнови монархија. Да непрекидно...

Драшковић: Дај Боже, како не дај Боже.

Др Шешел: Не дај Боже. Не верујем да је то уопште могуће. Непрекидно да се распредају љубавне авантуре принчева, принцеза, краљева, краљица итд. Имали смо то и у нашој историји.

Водитељ: Добро, и сада се прича о љубавним аферама.

Драшковић: Па, Војо...

Др Шешел: Молим вас, то је нешто другачије. Па онда криминалне афере чланова краљевске породице, па читав низ других пикантних ствари. Шта би данас, ја се увек упитам, шта би данас Енглези дали када би могли некако елегантно да се отарасе монархије. То иде тешко, увек се повреде неке емоције. Зато сам рекао на почетку да су срећни народи који су успели у једном тренутку да се тога отарасе. Многи у Србији идеализују краља Петра I Карађорђевића. Као, у његово време цветала демократија. Није истина да је цветала демократија.

Драшковић: Тада је била велика тиранија у Србији.

Црна рука

Др Шешел: Ево зашто није било никакве демократије. Војна хунта је владала Србијом. Постојала је тајна официрска организација која је била важнија и од Владе и од Парламента, Аписова Црна рука. Крајем Првог светског рата регент Александар је ликвидирао Аписа и његове најближе сараднике, стрељао их. На режиром суђењу. Није знао како да им стане у крај. То је било у Србији од 1903. године па до краја Првог светског рата, Црна рука је била главни фактор власти моћи и утицаја у држави.

Водитељ: Трећи аргумент: традиција.

Др Шешељ: Што се тиче традиције, она је пресечена. Како је пресечена? Пресекла ју је историјска стихија. Господин Драшковић каже: отета им имовина, потуцају се по белом свету итд. али не само они, милион Срба се потуца по белом свету. Отета им је имовина, прогоњени, једва избегли стрељању итд. Е, сада вратити једноме, његовој породици, а не вратити свима осталима бесмислено је.

Драшковић: Одмах питање. Да није отета имовина Карађорђевића породици односно краљу, и да није краљ протеран, да ли би била отета имовина тим стотинама хиљада Срба, и да ли би те стотине хиљаде Срба биле протеране из земље?

Др Шешељ: То уопште није било питање краља. То је било питање успостављања комунистичке диктатуре.

Драшковић: Тачно.

Краљ појео братовљево ногу

Др Шешељ: Тито је у једном моменту био чак спреман, и о томе су вођени разговори са Черчилем, да успостави комунистичку диктатуру а да се краљ врати. И та варијанта је била разматрана. Мусолини је имао фашистичку диктатуру док је краљ краљевао, и даље све до 1943. године. И та варијанта је могућа. А то да ли ће негде краљ имати стварне власти или неће имати, никада не зависи од наших жеља. А да себи на грбачу натоваримо сада један тако потенцијално моћан државни орган, који се заснива

на принципу правне неодговорности за било који поступак...

Драшковић: Ево, опет.

Др Шешељ: Јесте. Натоваримо себи на грбачу.

Драшковић: Добро.

Др Шешељ: Краља који сутра може да убије шефа опозиције и да не иде у затвор.

Драшковић: Не може.

Др Шешељ: Може да га убије. Убио је принц Ђорђе свог посилног, па није ишао у затвор.

Драшковић: Ама и Фридрих Барбароса је појео братовљево ногу, али када је то било, побогу.

Погажена воља народа

Др Шешељ: Друго, видите шта се десило у Енглеској. Цери Адамс, народни посланик кога је народ изабрао на изборима, избачен је из Енглеског парламента. Имали смо ми случај избацивања посланика из парламента у Црној Гори, није то само енглеска пракса, да су брутално свих осам радикалских посланика избацили полицијским методама. Избацили су народног посланика, погазили вољу народа, јер тај народни посланик није хтео да се закуне енглеској краљици. Сутра би сигурно и мене избацили из парламента јер никада не бих евентуално хтео да се закунем.

Драшковић: Да ли ја могу?

Др Шешељ: Је ли истекло време?

Водитељ: Не. Ваше време.

Драшковић: Јесте. Три минута си прекардашио.

Водитељ: Господине Драшковићу...

Драшковић: Рекао си да се не позивам на нашу српску традицију када је нешто добро у монархији, ја сам мислио да...

Др Шешељ: А шта је добро? Нисам још чуо ништа добро.

Драшковић: Добро, немој ме сада прекидати. Ако сам рекао да је од Карађорђа на овамо нешто стварано, где је била Србија 1804. године? Била је Карађорђева кућа и Карађорђево двориште. А онда се стално ширило и напредовало. Земља се богатила и на крају докле смо били стигли?

Др Шешељ: Да ти одговорим на то?

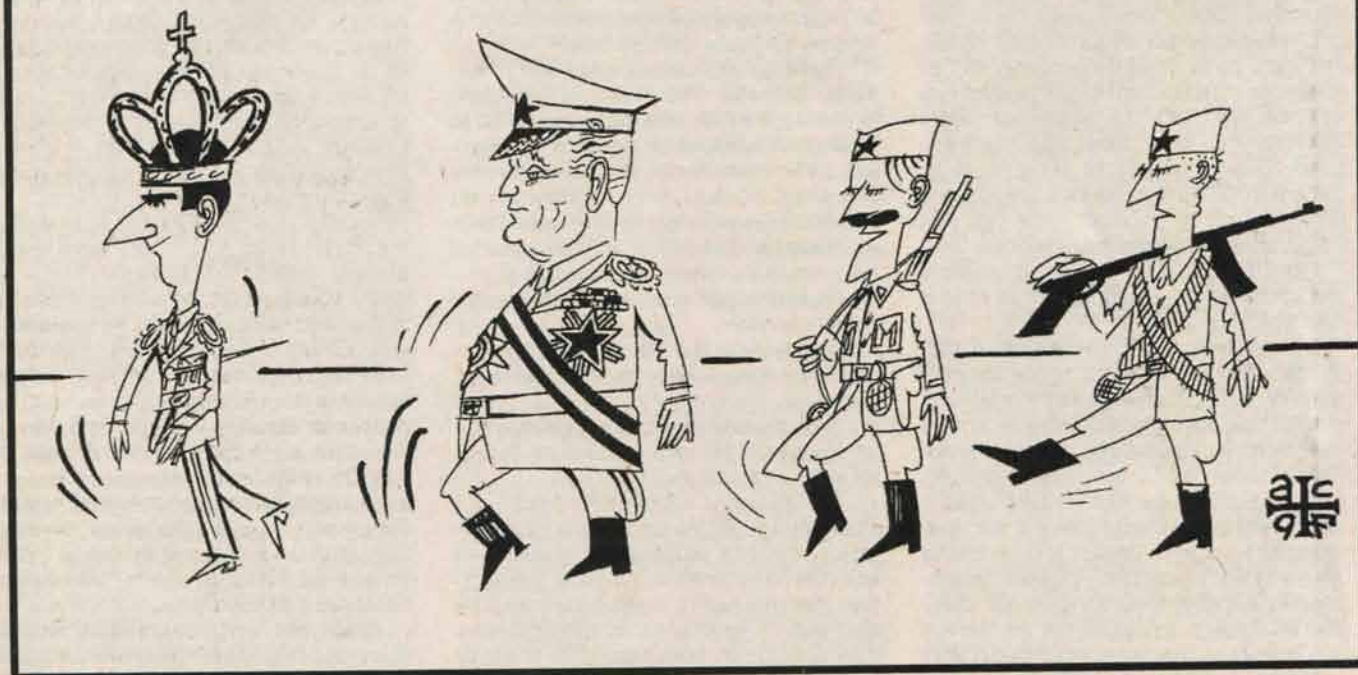
Данајски дар

Драшковић: Немој сада, када ти дође ред. Ми смо под републиком, своје не под Титом чак, хајде сада да видимо ову твоју републику, кажеш добили смо 1990. године републику. Баш под том републиком изгубили смо Први балкански рат који смо добили под монархијом. То је чудо, 80 година касније изгубили добијени рат. Изгубили смо Други балкански рат под Милошевићевом републиком. Изгубили смо Први светски рат који је добила српска круна под Милошевићевом републиком, од 1990. године на овамо. Погледајте 1903. године када долази Петар I Карађорђевић у Србију, као што знаш, он тада доноси 600 милиона швајцарских франака, не његових личних него је краљевски свет, демократски свет хтео да подржи...

Др Шешељ: Где је то донео?

Драшковић: Полако. За годину дана српски динар је постао златан, са златном подлогом, и ти си Војо, да ти

ДРУГ КРАЉ НА ЧЕЛУ КОЛОНЕ

је Бог био дао срећу да живиш у Србији Краља Петра I Карађорђевића, са златним динаром, и ја, могли да идемо и у Париз, и у Лондон. Шта се десило? Ми тада постајемо некакви шампиони демократије. Заиста, Србија краља Петра I Карађорђевића јесте у оно време, међу европским земљама, једна од најдемократскијих земаља.

Др Шешељ: А Црна рука?

Драшковић: Демократија је довела до економског успона Србије. Не дао мили Бог да смо имали Милошевића или неки нападни систем од 1903. године, јер Аустрија је анексирала Босну 1908. године, нама би следиле судар са Турском због ослобођења наших јужних земаља, и следиле би Први светски рат. То је било неизбежно. Само захваљујући тој демократској Србији краља Петра I Карађорђевића ми смо економски били припремљени за рат, војнички смо се били припремили за рат и дипломатски смо се били припремили за рат. Наша столица је имала све три ноге, ослонац на све три ноге. Да није било тако, ја не знам која би се катастрофа догодила Србији. Према томе, ево позитивног искуства, а ево вама шта је учинила република. Ти кажеш—скупоћа. Ево како су наши краљеви били недомашини. Милочер, тамо смо били "Заједно", онај дворац, све оно имање, саграђено је сувим златом које је краљица Марија добила у мираз од свог оца румунског краља.

Банат и Маријин мираз

Др Шешељ: Зато смо Банат дали.

Драшковић: Полако, нисмо ми дали Банат.

Др Шешељ: То је био добар мираз.

Драшковић: Да није било опет краљевине, не бисмо можда добили ни Банат, не бисмо добили Суботицу да није било мудре политике и да није било оне Србије која је постала миљеник савезничких сила после Првог светског рата. Овај стари двор на Дедињу, то није доделила ни Радикална странка, ни СПО, ни Социјалистичка партија нису доделили Карађорђевићима. Они су чак били веома шкрти, нарочито Петар. Апанажа, није реч о апанажи, да су то нека средства. Немојмо плашити народ апанажом.

Др Шешељ: И Александар који је злато склопио у Швајцарску па се још трага за тим златом.

Драшковић: Јесте, црни Александар је све крио. Да није било Карађорђевића била би велика срећа у овој земљи. Ја мислим, после свега што смо учинили тој породици, да смо ми добрим делом, ја сам хришћанин, ја верујем у Бога, да смо ми на себе и неки колективни грех навукли. Да ми признајемо то да је тај Хрват и комуниста Јосип Броз Тито 1945. године једноставно Карађорђево потомство најурито из Србије, рекао ко сте ви, ви сте битанге и да још налазимо било какво оправдање за тај чин. Ја мислим да

то представља један од колективних грехова српског народа.

Али да сада наведем разговор на једну другу причу.

Био си у Аустралији. Ако си у Аустралији пио кафу и затражио ситниш, видео си на металном новчићу од позади слику британске краљице. Аустралија је независна држава и посебан континент исто је тако у Канади данас. Канада је независна суверена држава, али је на новцу слика британске краљице. Значи преко британске краљице, која нема никакву власт у Британији и сам кажеш, у персоналној унији са круном британском, а самим тим и са Британијом, јесте Аустралија, јесте Канада. Погледајмо сада, да ли може Вук Драшковић, Слободан Милошевић, Војислав Шешељ сутра избором за председника Републике преко своје председничке функције, да ли они могу да успоставе икакву персоналну унију, на пример, са Републиком Српском? Не могу. То је немислииво. Уз сво поштовање Дејтонског посразума, оног тренутка када би била успостављена уставна парламентарна монархија у Србији, преко круне се успоставља и персонална унија са Републиком Српском. Ако може између Британије и Аустралије, може ваљда и између Србије и Републике Српске. Ту Дејтонски споразум не прави никаква ограничења.

Немогуће рестаурације монархија

Водитељ: Господине Драшковићу, у складу са нашим договором пре него што будете одговорили, знам да имате пуно тога да одговорите, кажите ми како коментаришете све чешће приче у нашим суседним земљама Румунији, Бугарској, Албанији, где се итекако актуелизује питање обнове монархије и чак бивши монаси долазе и разговарају са председницима тих наших суседних република?

Др Шешељ: У свакој земљи се то питање покреће. Увек има по 2-3 одсто људи који су за монархију. Али то је редовно веома мали број. Ја не верујем да ће монархија било где бити обновљена. Можда негде у критичној некој ситуацији да се направи неки маневар попут овог у Албанији и слично. Али, лично не верујем у то.

Водитељ: Да ли бисте подржали референдум?

Др Шешељ: Не. Мислим да је то сада Више беспредметно и да нема разлога.

Драшковић: Није то референдум.

Водитељ: На који начин се Ви залажете за монархију?

Др Шешељ: Рекао је господин Драшковић: на Уставотворној скупштини. Српска радикална странка, и када би се то десило, гласала би сигурно против, јер то је противно нашем програму. Друго, господин Драшковић идеалише монархију. То је права идолатија монархије.

Драшковић: Не.

Др Шешељ: Као, монархија је за службу за јак динар, златни динар. За јаку војску, за велике победе итд. То су бесмислице. То су заиста бесмислице.

Драшковић: Нађи неки други доказ.

Краљ отео победе

Др Шешељ: Војска Србије је створена у време Обреновића. Тада смо створили модерну војску. Карађорђевићи су то наследили. Друго, није истина да је толике огромне паре донео краљ Петар у Србију, није истина. Краљ Петар је био презрен и одбачен од свих европских дворова, зато што је дошао на крвави престо. Постоји код Драгољуба Живојиновића три тома, све детаљно историјски истражено. Нема потребе да се ми сада бавимо историјским истраживањима. Он је био презрен, одбачен, нико са њиме није хтео да контактира.

Драшковић: Значи, није донео ништа, а опет је створио златни динар.

Др Шешељ: Није он створио.

Драшковић: Не, не, тај динар...

Др Шешељ: Није створио краљ Петар Карађорђевић, него паметна и способна радикалска влада под Николом Пашићем, која је непрекидно била у сукобу и са краљем и са Првом руком и Аписом. И на крају, ко је нама отео победе из Првог балканског рата, Другог балканског рата и Првог светског рата? Отео нам их је краљ Александар Карађорђевић улазећи у заједничку државу са Хрватима и Словенцима, 1918. године упркос противљењу Николе Пашића и војводе Мишића. Упркос њиховом противљењу. Како је тек преварио Пашића, како је поставио Стојана Протића за председника владе, како је Стојан Протић ни подаштавао вољу српског народа. Две трећине котарских области народних одбора на подручју бивше Босне и Херцеговине донело је резолуцију да се не признаје надлежност Централне земаљске владе у Сарајеву, него да се директно прогласи прикључење Србији. А Стојан Протић је после прводецембарског акта упутио циркуларно писмо да морају до даљег да признају Централну земаљску владу у Сарајеву. Краљ Александар Карађорђевић је омогућио конституисање државе Словенаца, Хрвата и Срба. И формално укључивање те државе у заједничку краљевину са Србијом. То је његова страшна историјска грешка. На тој историјској грешци се темељи овај наш данашњи пораз. Иако су га паметни људи упозоравали, иако су га 1929. године наговарали да изврши ампутацију Хрватске, он је у једном тренутку пристао па онда одустао. Тада је била последња шанса да Србија заштити оно што је у Првом светском рату ослободила.

Водитељ: Да ли бисте били толико жестоки поборник републике, дакле антимонархиста, да господин престо-

Генерал Дража Михаиловић показује Америчкој војној мисији топ заробљен од Немаца новембра 1944. године

донаследник није Александар Карађорђевић? Да је неко други?

Александар и Љотићевци

Др Шешел: Не бих уопште никада био за монархију, а што се тиче Александра Карађорђевића он је једноставно недостојан да представља било шта озбиљно у нашем политичком животу. Прво, зато што ништа српско у њему нема, он ни данас не зна српски језик. Друго, што је по великим директним утицајем Љотићеваца и данас, и то зна господин Драшковић. И зна тачно који су то Љотићевци. Зато што се више пута експонирао са анти-српских позиција, све до уназад две-три године принц Александар је непрекидно говорио да он није претендент на српски него на југословенски престо. 1988. године у Прводоцембарском прогласу, објављеном на насловној страни Љотићевског листа "Искра", изједначио је ратну улогу усташа и четника, признао македонску и муслиманску нацију, и признао поделу Југославије на републике и покрајине. А 1990. године у интервјуу љубљанској "Младини" и загребачком "Старту" говорио је да се његовој деци свиђа петокрака на југословенској застави, изразити антисрпски наступао итд.

Водитељ: Подугачак списак.

Драшковић: Очигледно.

Престолонаследник незнаница

Др Шешел: То су чињенице. И на крају, ја сам упознао принца Александра Карађорђевића, неколико сати сам са њим разговарао, 9. октобра 1989. године на годишњицу убиства краља

Александра I Карађорђевића. Срели смо се у Лондону, разговарали. Тада сам схватио, прво, да је то човек који нема личних интелектуалних способности за било шта озбиљно. Да је човек без адекватног образовања. Да ништа српско у њему нема. Да он жели да се дочепа престола јер сматра да би га то обогатило.

Водитељ: Гомила оптужби.

Др Шешел: Гомила богатства.

Драшковић: Ја желим да кажем ово, заиста мислим...

Услови за престо

Др Шешел: И на крају крајева, да још једно питање овде покренемо. Он сада има световни брак. Његова садашња жена није краљевске крви.

Водитељ: У реду.

Др Шешел: Он по том основу не би могао да дође на престо. Енглески краљ је морао да одрекне престола када је оженио грађанку. Прва жена принца Александра била је аристократске, краљевске крви.

Драшковић: Свиђа ми се страшно што дозвољаваш да и ја нешто кажем.

Др Шешел: Не, па, господин Драшковић говори више него ја, ја мислим. Имам такав утисак.

Драшковић: Не, није тачно. Мислим, заиста, да су довољно грехова и некаквих зала на Карађорђевиће и покојног краља Александра свалили комунисти, да не треба још Александра Карађорђевића оптуживати за Милошевићеву сулуду антидржавну, антидемократску, антинационалну политику. За Милошевићев рат и за све оно што је тај...

Др Шешел: То, прво, није био Милошевићев рат, него рат српског народа.

Историјска наука пре емоција

Драшковић: Добро. Шта је тај Милошевићев рат произвео? Оптуживати краља Александра за стварање Југославије, мислим, такође, да би то сваки историчар од знања за час разбушао. Можда бисмо са садашњим историјским искуством и са знањем о последицама, ми били паметни па казали 1918. године да нећемо да стварамо Југославију, Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца, него ћемо створити Краљевину Србију. Тада смо могли да је створимо у неким историјским границама српског народа. Међутим, баца од Николе Пашића који је говорио данас једно сутра друго, али негде од Крфске декларације или Скупштине Краљевине Србије у Нишу, па надаље Никола Пашић прихвата да је ратни циљ Србије 1914. године уједињење Јужних Словена. Значи, све је нагињало ка томе да се створи једна држава. Њу нису Карађорђевићи стварали, ни наша интелигенција из некаквих глупавих разлога, него, чини ми се, из злога...

Др Шешел: Ко ће то питање разјаснити, Ђорђе Станковић? Историјска наука је ту да...

Драшковић: Па пусти, немој, пусти Ђорђа Станковића, није он никакав пресудитељ. Пресудитељ је реалност.

Др Шешел: Он је најбољи познавацац тог периода наше историје.

Драшковић: Пресудитељ је господин Шешел, чињеница да смо ми...

Др Шешел: Не може срце да нам буде пресудитељ, не могу емоције да буду пресудитељ, него чињенице.

Милиони глава за Бановину Хрватску

Драшковић: Да смо ми имали једну државу у чије смо стварање уложили сваку трећу главу у Србији у рату од 1914 - 1918. године и још једно милион глава смо за обнову те државе платили у Другом светском рату, и Бога ми, Македонци са југа и Словенци са севера између себе говорили су српским језиком. Ја не знам у име којих принципа можемо да говоримо да је то била нека антисрпска творевина, није била ни просрпска, али у сваком случају та Југославија је обезбеђивала сигурно да све српске Крајине, буду под једним државним кровом. Дакле, не оптужујмо краља Александра он је сам после рата схватио и чини ми се, да није било Другог светског рата, да би дошло до једног доброг устројства те државе, до федерације између Словеније, Хрватске и српских земаља. Пројекат је, дакле...

Др Шешел: Са Бановином Хрватском,

Драшковић: Добро, са Бановином Хрватском. Говорити за краља Александра да је недостојан, да нема у њему ништа српско...

Др Шешел: За принца.

Драшковић: За принца Александра, односно будућег краља, то ти ја кажем да ће бити будући краљ, да је недостојан, да не зна српски...

Др Шешељ: Можда.

Сироти "младић"

Драшковић: Мислим да је највећи грех овог народа баш та чињеница да је рођен, он је рођен 1945. године 17. јула, у избеглиштву. Да је чињеница та да је син српског краља рођен у избеглиштву и да су му овде неке барабе, бравари, шлосери, абације комунистичке узурпирале очевину, дедовину, отаџбину. Одузели српском народу и круну и отаџбину, да је то заправо једна кључна чињеница и ми се пред њом морамо стидети. Шта је све учињено тој породици и том младићу. Ја му се чудим како уопште зна српски и како има жељу кад је над њим и над његовом породицом, па онда над његовом нацијом, над прошлошћу почињен највећи злочин. Немој, Војо, ни у име било чега да браниш тај злочин. То није злочин српског народа, то је злочин једне увозне комунистичке идеологије. И, коначно, ако ћемо баш овако екстремно српски, тим злочиним не командује Србин него врховни командант тог злочина против Карађорђевића био је један комуниста који је, узгред, по националности био Хрват. А што се тиче тога да престонаследник Александар не зна ништа, када сам га први пут упознао он је пре свега веома образован, веома толерантан човек.

Др Шешељ: Само сакрива своје осећање.

И о Ђинђићу

Драшковић: Победом, односно успостављањем уставнопарламентарне монархије у Србији била би скинута и анатома са нас свих и сумња да ћемо ми и даље нешто да шверцујемо, да китимо, да кречимо комунизам. Теби, мени, Ђинђићу, свима може се ставити приговор, или смо некада били у партији, или смо одрасли у комунистичком систему, па заправо и не знамо до краја шта је живети у демократском систему.

Др Шешељ: О Ђинђићу можемо да говоримо то што је осуђиван због крађе на шест месеци затвора и што је побегао у Немачку.

Водитељ: Ђинђић није тема.

Свима подједнако

Др Шешељ: Шта има везе што је одрастао у комунистичком систему?

Драшковић: Хоћу да кажем, човек који је одрастао на Западу, је васпитан у једном демократском систему, био би заправо највећа гаранција пред светом да смо дефинитивно раскрстили са комунистичким наслеђем. Осим тога, ако ја сутра победим за председника републике, или ти, без обзира на сву твоју племенитост, ја знам ти си веома племенит човек, ти би настајао као пред-

седник републике да будеш једнако председник републике свима. Је ли тако?

Др Шешељ: Наравно.

Драшковић: Међутим, чињеница да те избацује на ту функцију Радикална странка а мене Српски покрет обнове, значила би да бисмо ми, хтели или не хтели, на један начин, више или мање навијали за своје. Чим мало више навијаш за своје, ти си заправо неком другом маћеха. Краљ, пак - и зато ти не разумеш што је Александар био окружен и комунистима и љотићевцима, и четницима, и овим и оним. Краљ не долази ни из једне идеологије, ни из једне партије. Он је изнад идеологија, изнад партија. И зато је срећно решење и за некакво међустраничко помирење у нас. Да ти кажем, недавно је пред норвешким краљем један десничар, политичар, жестоко опсовао норвешке комунисте. Знаш шта му је рекао норвешки краљ? молим вас преда мном то више не смете поновити, јер ја сам на једнаки начин краљ и вама и њима. Краљ се не може везивати за једну странку, за једну идеологију. Он је изнад свега тога.

Деградирање српских официра

Др Шешељ: Што се тиче краља Александра Карађорђевића, не треба ни њега идеализовати. Прво, признао је чин више свим аустроугарским официрима у Краљевини Југославији, изазвао бес, мржњу српских официра. Затим, забранио је коришћење српске заставе. Жандармерија је кажњавала ко би истакао српску заставу. И читав низ других примера.

Драшковић: Нико није савршен сем Бога, наравно.

Др Шешељ: Полако. Оно што мени смета је тај идеалистички приступ. Ми радикали смо строго рационални.

Драшковић: Радикална странка је била монархистичка странка

Др Шешељ: Није никада била монархистичка странка.

Драшковић: Не, него је Никола Пашић био за Тита.

Пашић за републику

Др Шешељ: Увек, знам, али депласирано је на тај начин разговарати. Прво, Никола Пашић је увек био у сукобу са свакима актуелним монархом у Србији. 1903. године кључни политички људи у Србији су хтели да успоставе републику.

Драшковић: Који су то?

Др Шешељ: Укључујући и Николу Пашића, укључујући Аписа, укључујући све остале истакнуте политичаре, има и то код Драгољуба Живојиновића. Принц Петар Карађорђевић је био спреман да дође у Србију да буде председник Републике, први председник Републике, па се руски двор супротставио.

Драшковић: Јесте, сада према овим републиканским српским историчарима, ја сам ти читао то, нема благе везе.

Др Шешељ: Прво, Драгољуб Живојиновић није републикански историчар него је истакнути монархиста. Мислим да је можда члан и Крунског савета. Али је озбиљан историчар. Ја га поштујем као стручњака, историчара, као што поштујем и Ђорђа Станковића, што не значи да се свуда слажем са њим.

Драшковић: Шта се дешава са Николом Пашићем да буде монархиста, а био је републиканац?

Издан од краља - један од последњих снимака генерал Дража Михаиловић на слободи

Др Шешел: Никада није био монархиста, никада.

Драшковић: Онда је био јако неискрен.

Др Шешел: Никада се нигде није експонирао као монархиста. Али није ишао ни ђоном увек против монархије. Под Миланом је био осуђиван на смрт.

Драшковић: А како изгледа грб Народне радикалне странке Николе Пашића?

Др Шешел: Ми се и даље залажемо...

Драшковић: Има ли круну?

Др Шешел: Да, српски државни грб има круну. Круна је симбол наше традиције од Немањиха на овамо и пре немањихке традиције. Никола Пашић је био у сукобу са краљем.

Водитељ: Господо, плашим се да морам да вас прекинем, истиче време.

Монархија и отаџбина нису исто

Драшковић: Али, Војо, ти си први који каже да Никола Пашић није био за краља и отаџбину, да није за монархију.

Др Шешел: Није био. Он је био за отаџбину, али није био за монархију. Монархија и отаџбина нису исто.

Драшковић: Него је био за Републику Србију?

Др Шешел: У једном тренутку је био за републику, 1903. године сви истакнути политичари су хтели републику. Русија се супротставила.

Драшковић: И са правом се Русија супротставила.

Др Шешел: Са правом или не, ја мислим да нико није у праву, ниједна велика сила која се супротставља неким нашим унутрашњим политичким процесима и која се меша у наш политички живот, то је друга тачка.

Драшковић: Колико, Војо, има живих радикала који памте Николу Пашића и радикалску традицију?

Др Шешел: Пустите то, па то нису аргументи за историјску расправу.

Драшковић: Они најбоље знају јесу ли били за краља.

Др Шешел: Као Олга Луковић Брановић пише књигу "Срби, народ најстарији" па причала јој баба или сања ла је. Нису то аргументи.

Драшковић: Па, питам...

Др Шешел: Прво, сведочења тих људи нису најрелевантнији историјски докази, аргументи.

Драшковић: Значи, чињеница да су радикали веровали да су за краља је лажна чињеница.

Др Шешел: Радикали су се увек бунили против краља.

Драшковић: Јер није било тебе да им кажеш да су били за републику.

Др Шешел: Шта је било у Крагујевцу? Тамо су истакли црвени барјак.

Водитељ: Господине Драшковићу, господине Шешелу, очигледно овај разговор може да потраје још пуно, види-

мо да имамо о чему да разговарамо, међутим, свака емисија има време...

Др Шешел: Да. Ја бих само инсистирао на овоме,

Водитељ: Ја бих Вас молио да полако завршавамо разговор.

Др Шешел: Једно је политичка аргументација, релевантна политичка аргументација, друго су емоције. Ту се ми не слежамо.

Водитељ: Ако се слажете...

Др Шешел: Ми ту идемо у раскорак. Ја говорим о политичким аргументима а господин Драшковић језиком емоција. Ја поштујем језик емоција, само тај језик емоција није релевантан у политичком животу.

Водитељ: То је ваше виђење. У реду.

Драшковић: Да ли је релевантно, рећемо, да су тра Краљевина Србија круна изнад Косова, знаш колико је то јак аргумент, све приче предстоје око Косова, да ли је то емоција или по државном...

Др Шешел: Мораће некакав јак аргумент.

Радикалска власт решава проблеме

Водитељ: Мораћемо, изгледа, разговор да наставимо иза камера, гости...

Др Шешел: Јак аргумент је брза и ефикасна радикалска власт која би преузела Косово и Метохију под своју контролу, и решила питање правног поретка а не круна. Круна још никог није уплашила, али ефикасна радикалска власт решава проблеме.

Драшковић: Ја верујем у твоје поштење и искреност, заиста верујем. Али, Војо...

Др Шешел: То нико озбиљан никада није ни доводио у питање.

Драшковић: Радикалска власт, знаш шта би значила?

Др Шешел: Шта?

Драшковић: Још додатно закључавање, у сваком случају не откључавање Србије и светског закона, нема две милијарде долара у Србији да створи...

Обећање лудом радовање

Др Шешел: Прво, две милијарде долара не обећавајте никоме. Нити ће то донети краљ, нити би то донела ваша власт. То је Запад обећавао и Пољској, и Словачкој, и Русији, и Украјини, и Бугарској. Свима су обећавали милијарде долара и нико их није добио.

Драшковић: Принц Александар Карађорђевић доноси више, то ти сада могу рећи.

Престолонаследник Александар - снови о Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца

Др Шешел: Он не доноси ништа, јер он, јадник, живи веома скромно и сиромашно, и он...

Драшковић: Као сви Карађорђевићи није био комуниста.

Др Шешел: Знам, ако је тако спреман да створи паре, што их не створи, што не покаже те паре.

Драшковић: Европске краљевине дају те паре Краљевини Србији.

Др Шешел: Европске краљевине дају?

Драшковић: Тачно.

Др Шешел: Да видимо коме су то до сада европске краљевине дале, па да то признам као аргумент.

Драшковић: Дале су.

Др Шешел: Које су дале?

Драшковић: Краљевини Шпанији да би се опорављала. Даће и Краљевини Србији.

Др Шешел: Европске краљевине нису дале Краљевини Шпанији да би се опорављала. У време Франкове смрти Шпанија је већ била солидно развијена економска сила Европе.

Монархија неће проћи

Драшковић: Не.

Др Шешел: Солидно развијена. Јер Франко је развио економију он је уништио демократију, у економском погледу је био веома способан. У Србији монархија неће да прође никада.

Драшковић: Хоће.

Водитељ: Господо, ја заиста морам да вас прекинем. Хвала вам што сте били гости БК ТВ. Драги гледаоци, очигледно ће се овај разговор наставити и када камере буду искључене. Можемо да захвалимо господину Драшковићу и господину Шешелу, тако изгледа када се два кума сретну поново после седам година.

КАНАБЕ И МОНАРХИЈА

Србима није потребна никаква персонална унија, макар је правилни са земљама специфичних историја, различитих традиција, самосвојних култура и суверенитета. Србима је довољна једна држава, њихова. Ономе ко то не разуме, заиста је потребно психијатријско канабе.

Тек што се претендент Александар Крађорђевић огласио у НИН-у, а већ у иућем (2416) броју истог листа чуо се захтев за канабетом!

Знате, оно када сте луди, па вас поставе на кауч да психијатру све и свата причате, а да сте луди јесте, зар бите иначе легли на тај кауч!?

Божовић, професорски углађено, мајсторски избегавајући да претендента директно помене, уопштено упозорава:

"Кажимо јасно: националне вође морају бити добро интегрисане и здраве личности јер душевне напредине вођа могу да се претворе у колективан понор, а то смо већ видели."

Професор доктор Божовић, уважени, избегава да помене страначке, партијске или грађанске вође, већ изричито говори о националним вођама, тј. краљевима, престолонаследницима, претендентима, пучистима... На кога циља, није тешко погодити. Стари је то калдар. Добродржећи, али ипак Броз. Још јасније је његово упозорење монархистима:

"Настанак "ја" у колективном "ми" представља опасност недостатка моралног става и изгубљене одговорности."

Кампања против Александра Карађорђевића одмах се, у истом чланку, придружио и неуропсихијатар примаријус др Александар Тасковић:

"Свуда где постоји велика криза напијене догађа се да за вођу буду прихваћене мање вредне личности које употребе народ за неке морбидне циљеве."

Упркос ауторитету који примаријус ужива у шовинистичким круговима (нарочито од када је почео по обрнутом азбучном реду да води евиденцију о националној припадности грађана Србије!), тешко је поверовати да ће сва његова тврдња наићи на одобравање монархиста који, разуме се, у претенденту Александру нису спремни да виде "мање вредну личност." На ништа бољи пријем неће наићи ни код демократа, јер је, и поред свега, претендану демократију, коју би претендент да доведе, означио као "морбидан циљ." Исувише је бритко. Ништа мање бритка сабља није ни професор др

Ратко Божовић док јуриша на тзв. "међународну заједницу", која Србима препоручује претендента:

"Ваља се сетити Талмуда - свет се налази у рукама лудака. Изгледа да та мисао још не губи од актуелности."

"Може бити али не мора да значи" да је за овакве реакције стручњака за психу добрим делом крив сам претендент Александар Карађорђевић и да је сам испровоцирао ове крикове за канабетом и стављањем под лупу психе "политичара" (како обојица, онако увиђено, називају претендента). Јер, није баш бриљирао у интервјуу који је претходно овим реакцијама и захтевима (НИН бр. 2415). Подсетимо се:

Александриде

За најдиректнији облик демократије, референдум, претендент Александар каже да би био "врхунац политичке лудости" ако би се њиме решавало питање монархије у Србији. Он, референдум, био би "негација демократског пропеса"! Ту је, наравно, и образложење: референдум "одражава тренутно расположење само оних који су гласали"! Трагична судбина Петра II постхумно постаје још трагичнијом после оваквих закључака сина му Александра. Зар је могуће да човек који би да седне на престо Обреновића (јер Карађорђевићи су на српском престолу исто што и Броз у Белом Двору!) заиста верује да постоје референдуми, или избори, који одржавају прекјучерашње расположење гласача или оно које ће их обузети средином августа идлуће године? Да не намерава да уведе изборни систем по коме би се гласало, примера ради, четвртком од 18.00 до 22.00 часова и да на тај начин, у року од две-три, највише четири петољетке, дође до "просечног трајног расположења" уместо тренутног које је, од када је гласања и избора, једино важеће? Рецимо да Срби, после пиштаљке у устима, још и на ово пристану и да се заиста својски баце у потрагу за тим "просечним трајним расположењем." Али шта ћемо са оним да референдум изражава "расположење само оних који су гласали"? Где је то претендент видео да

се броји и оно што не постоји, тј. гласови оних који нису ни изашли на гласање? (Знам и ја где је могао да види, али није, јер није био ту). И зар неизлажење на изборе није такође један избор и зар...

Не вреди! Неће он то схватити! Неко га је попалио и убедио да би се и гласови оних који уопште нису изашли на референдум такође у његову корист рачунали. Као сада да их чујем: Народ је уплашен, Добрица Ђосић, Иван Звонимир Чичак преко жена у црном, капетан Драган, Жарко Јокановић са Адамом Пуслотићем, Весна Пешић са својим перманентно климактеричним тројкама, сви, ама баш сви, врше притисак на народ и терају му страх у кости! Иначе, он, народ, срцем је и душом за Карађорђевиће. Ако ништа друго, а оно због њиховог ноншалантног акцента који доказује да Срби имају своју, домаћу династију, за разлику од других народа којима туђинци седе на престолу. У случају да је претендент заиста поверовао у те глупости, онда је реакција проф. др Божовића и примаријуса др Тасковића више него оправдана.

... А ја сам демократа "од главе до пете" и у породици имам пример свог прадеде краља Петра I кога бих желео да следим."

Једна српска држава!

Ако НИН не лаже, и зашто би, готово сада без Ранчића, и ово су биле речи претендента Александра. После чита Пере, сво и чика Аце! Да га следи, то би он! Како? С пушком у руци? Прекасно: Крајина је празна! Да као први потпише неку нову "Балфурову декларацију" и тражи оснивање палестинске државе као што је то чика Петра урадио када је била реч о Израелу, и за то је прекасно: Арафат више није заћорен у Броза нити Срби у Арафата. Ако је чита Аца направио неке копкарске дугове у Енглеској као својевремено чика Пера у Француској, овај пут је мрка капа: Језда и Дафина све паре покупише (и Нова демократија, наравно), па народ нема чиме да их исплати. Чика Аци једино преостаје да следи чика Перу тако што ће се пар-

НОВИ ФРОНТ БЕЛГИЈЕ

ничити са сељацима комшијама, узимати кредите, пишати уз дрво и на сваком кораку доказивати да то, бити краљ, и није баш нешто нарочито, да је то сасвим непотребан случај и да је и краљ сасвим обичан човек. Каква монархија, какви бакрачи! - демонстрирао је чика Пера на сваком кораку.

Што се тиче онога "демократи од главе и пете", чика Аца и тиме чини оправданим захтев за канабетом. Да је заиста демократа, чика Аца би знао да демократија и монархија не иду заједно. За ову тврдњу постоје десетине доказа, али већина њих потпада под неки од параграфа неког од закона, те нека буде поменут само један који није кажњив јер је тако демократски: нико не може само на основу рођења (као престолонаследник) бити привилегован у односу на другу новорођенчад. Како су "сви људи као једнаки рођени" (без обзира на пол, висину и тежину, а о раси, нацији и вероисповести да и не говоримо!), то нико нема право да влада једном читавом нацијом и једном читавом државом само зато што је рођен у једној одређеној (краљевској) породици. Као "демократ од главе до пете" чика Аца би то морао да зна. У супротном - канабе! А уз њега, разуме се, примаријус др Тасковић и проф. др Божовић.

При крају свог интервјуа НИН-у, чика Аца Србију, ваљда због имена помиње као матицу српског народа, а Србија, Црна Гора и Босна (Република Српска) за њега су три земље, тако да испада да су Срби ван Србије некакви "ванбрачни Срби." И још каже:

Без уније молим!

"Нисам уставни експерт, али зар не би било добро када би династија Карађорђевића у једној персоналној унији повезивала те три земље од којих свака има своју специфичну историју, различите традиције, самосвојну културу и суверенитет..."

Чика Ацо, не би било добро! Србија не треба никаква персонална унија трију земаља, макар је правили са Аргентином и Финском и њиховим специфичним историјама, различитим традицијама, самосвојним културама и суверенитетима. Персоналне уније се, као што се видело у случају Франца Јозефа или Леонида Брежњева, кад-тад крваво распадају. Србима је довољна једна једина држава, њихова. За онога ко то не разуме, заиста је потребно канабе.

Петар Димовић

У оквиру међународних активности Српске радикалне странке, председник заграничног одбора за Белгију Дејан Михајловић успоставио је редовни контакт са странком сличних опредељења, Новим Фронт Белгије.

Нови фронт делује међу Белгијанцима који говоре француски, тзв. франкофонима, а близак је са француским Националним фронтом Жан Мари Ле Пена. За сада имају једног посланика у Белгијском федералном парламенту, председника странке, госпођу Маргариту Бастиен, али се, с обзиром на прилике у Белгији, надају много већем успеху на следећим изборима Уосталом, и српски радикали су почели са само једним послаником у парламенту а зна се где су данас.

Белгија је једна од последњих мултиетничких земаља у Европи, подељена на Валонце који говоре француски и Фламанце који говоре холандски. Својевремено (1830) вештачки створена од стране великих сила вероватно је осуђена на распад. Одржала се до сада захваљујући чињеници да ова два народа упркос различитом језику и менталитету (Латини и Германи) ипак имају заједничку, католичку, религију. На нашем, жалосном, примеру смо видели да су религиозне везе много јаче него етничко порекло или језик.

Свесна тих чињеница, ова странка франкофонских патриота је са посебном пажњом пратила догађаје у бившој Југославији. Симпатије су им, због медијског рата, у почетку биле на страни Хрвата, али логика их је натерала да озбиљно покушају да разумеју српска становишта. Наиме, као и све друге патриотске странке у "демократској" Европи, и Нови фронт Белгије је изложен медијском притиску, лажима или потпуном игнорисању. Аналогно томе, закључили су да и Ср-

би, налазећи се у истој ситуацији, вероватно имају нешто да кажу.

Све то је резултирало позивом представнику Српске радикалне странке у Белгији да одржи предавање члановима Новог фронта Белгије о актуелној ситуацији у Југославији и узроцима сукоба. Излагање, потпуно базирано на принципима српских радикала, наишло је на одобравање и затим је уследио позив на Конгрес Фронта који је одржан крајем јануара у Бриселу.

На конгресу је поново установљена сличност гледишта две странке на збивања у экс Југославији и у односу на садашњу хегемонију САД у свету. Председник странке, госпођа Бастиен је изразила жељу да посети Српску радикалну странку у Београду а посебно ју је интересовало да буде редовно обавештавана о ставовима српских радикала у вези актуелних збивања. Својим редовним иступањима и у белгијском парламенту, она на тај начин доприноси одбрани српске ствари.

Медији су је наравно игнорисали, ситуација је у том погледу још гора него у Југославији, али је њено излагање запажено од стране Фламманског Блока, врло снажне странке фламанских патриота. Тако су и они са своје стране изразили интерес за српске ставове и њихов састанак са представником Српске радикалне странке се очекује у скорој будућности.

Тиме ће се направити важни кораци ка будућем повезивању патриотских странака Европе, као што је најавио господин Ле Пен на конгресу своје странке у Страсбуру. А међународна афирмација Српске радикалне странке постаје један фактор који се више не може игнорисати.

Дејан Михајловић

Госпођа Маргарит Бастиен и господин Дејан Михајловић

ТВ ДУЕЛ

АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ И ГОРАН ВЕСИЋ СУКОБ ИСТЕ ГЕНЕРАЦИЈЕ

Водитељ: Добро вече, ово је тет-а-тет, а вечерас лицем у лице Горан Весић, дипломирани правник, секретар председништва Демократске странке, члан Извршног одбора града, и Александар Вучић, такође дипломирани правник, генерални секретар Српске радикалне странке, директор "Пинкија". Горан Весић је 1969. годиште, Александар Вучић 1970. годиште. Наша политичка садашњост и, највероватније, политичка будућност.

Весић: Надамо се. Зато смо овде.

Вучић: Ја не бих давао баш такве процене, никад се не зна. У политици данас јесте, сутра нисте.

Водитељ: Како то, па Ви сте доста млади, 27 година пуните ове године, врло брзо сте постали генерал, генерални секретар...

Вучић: Генерал још нисам!

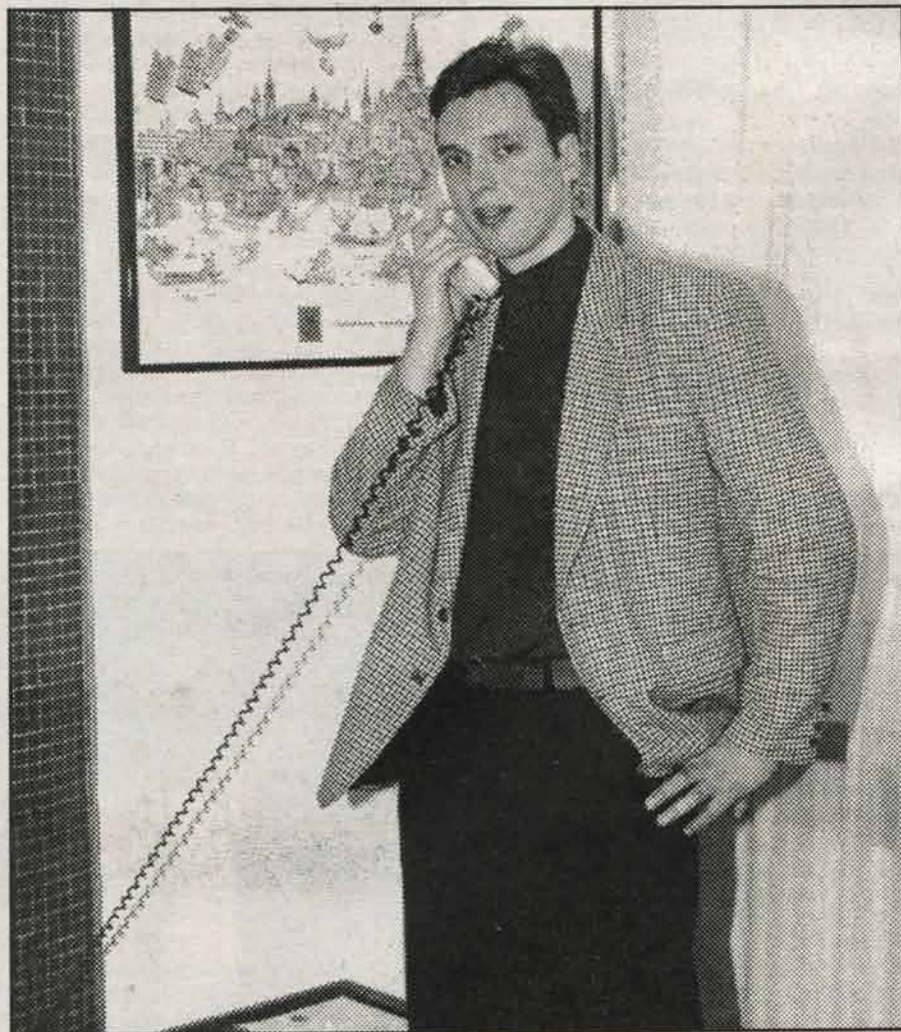
Водитељ: Каква омашка, Александар Вучић је генерални секретар једне велике странке, за сада опозиционе, да ме не исправљате.

Вучић: Опозиционе, а ми се надамо врло брзо владајуће. Очекујемо да победимо на предстојећим изборима, па више нећете морати да говорите о нама као опозиционим политичарима. Али, мислим да је то доказ колико је Српска радикална странка посвећивала пажњу младима, и мислим да је то најбољи пут да се с људима који имају доста енергије, с људима који желе да са својим вршњацима учине нешто ново на политичкој сцени, на политичкој позорници Србије, - нешто коначно промени. У крајњој линији, добар део политичких странака се потрудио да пронађе такве људе. Ми у Српској радикалној странци мислимо да имамо најбоље људе баш међу млађим људима. Мислимо да имамо и највећи број симпатизера управо код тог дела популације. Због тога, очекујемо да у наредном периоду, у скоријој будућности, добијемо и највеће поверење бирача.

Водитељ: Мислите, или сте правили нека истраживања?

Вучић: То је било јасно из више истраживања, која су спроводиле разне агенције. Али, могли сте да приметите да Српска радикална странка има поприлично уједначено гласачко тело. Дакле, кад говоримо о старосној

структури, мало је наглашенији тај део млађе популације, где имамо за нијансу већи број симпатизера него у старијој популацији, а што је, решимо, обрнут случај са владајућом странком, Социјалистичком партијом Србије. Мислим да је то повољан тренд за нас.

Александар Вучић – генерални секретар Српске радикалне странке

Водитељ: Да, сва истраживања показују да је највећи део бирачког тела преко 55 година за Социјалистичку партију Србије, а да све друге странке имају млађе бираче, па и Демократска странка.

Весић: То је тренд опозиције уопште да међу млађим категоријама становништва, значи средње старосне доби, има више симпатизера, док углавном пензионери, и нешто сељака још увек гласају за владајућу странку. Мала се и ту, ја сам скоро баш гледао неко истраживање јавног мњења, примећује опадање у односу на 1990. годину, чак и у тим категоријама. А што се Демократске странке тиче, она је позната по томе да има организован страначки подмладак, једна од ретких странака уопште која има од 1990. године подмладак који делује као организација, који тако наступа, који је члан разних међународних омладинских асоцијација у категорији тих странака, значи либерално демо-

су то рецидивни комунистичке прошлости. Мислимо да нам није потребан нови СКОЈ, нама је потребно тржиште. Тржиште унутар једне политичке организације. Дакле, они који су бољи, они који се исказују својим знањем, својим политичким вредностима, својом марљивошћу, својом популарношћу, они морају да добијају значајније место у политичкој организацији. А то није важно и није уопште везано за то колико година ко има. У суштини је питање нечије способности, питање нечијег ангажовања, нечије активности, а не питање година. Мислимо да је стварање тих омладинских покрета прављење некакве одступнице за уклањање младих политичких кадрова са политичке сцене. "Ето, ми имамо омладински покрет, али немојте да нам сметате, немојте да улазите у..."

Весић: То сам управо хтео да питам. Колико је то борба са старијим вуковима који...

Горан Весић (у средини) на састанку Извршног одбора Скупштине града

кратских странака каква је Демократска странка. Млади људи заиста заузимају доста важних позиција. Уосталом, неколико кључних места у Демократској странци, почев од генералног секретара до портпарола, па и сада у Скупштини града, заузимају млади људи. Мислим да ти људи на прави начин користе ту шансу.

Вучић: Ја бих само рекао, ако дозволите, да ће већина радника, сељака и пензионера на следећим изборима сигурно гласати за Српску радикалну странку. Рекао бих нешто поводом омладинских организација. Ми смо се ту спорили, нас двојица, а мислим и наше политичке организације, око потребе постојања тих омладинских покрета. Ми мислимо да нема потребе за стварањем омладинских организација унутар једне политичке странке. Зашто сам то рекао? Сматрамо да

Вучић: То обично на то изађе, и ми смо то у Српској радикалној странци на најбољи начин превазишли. Код нас нема тога "ви сте млади, ви сте старији", већ има да ли је неко способнији или није способнији, дакле, то није скопчано с годинама. То је, рекао бих, прави либерални тржишни принцип унутар једне политичке организације, и то је прави принцип функционисања једне политичке организације. Мислимо да је то далеко боље него некога оивичавати тиме што ће моћи да се бави само омладинским темама, јер то није у суштини политика.

Кумровачка школа

Весић: Ми имамо управо супротна искуства. Наиме, традиција организовања политичких подмладака је ипак традиција која је наравно постојала и

у тим комунистичким партијама, али постоји и на Западу. Не постоје велике странке на Западу, значи у земљама развијене демократије, које немају подмлатке. Штавише, постоје читаве...

Вучић: "Попут младих лабуриста или младих конзервативаца".

Весић: ...Познатих у оквиру својих организација. Штавише постоје читаве организације које окупљају подмлатке, тзв. "флоридемик" и још неке организације које постоје, које су врло јаке, врло моћне. У Демократској странци штавише, постојање подмлатка омогућило је многим људима да се брже афирмишу. Значи, то је очигледно примерено нашој структури странке, можда код вас није, свака странка има неку своју организацију. Ми радимо по систему кампова, то је такође по угледу на развијене партије на Западу. То су јако добри кампови, где људи проводе по двадесет дана заједно. Уосталом, биле су репортаже са тих кампова где имају...

Вучић: Брдско-планинске физичке припреме.

Весић: Наравно, чак имају и физичко...

Водитељ: Шта та обука подразумева?

Весић: Подразумева, рецимо...

Вучић: Политбиро школе, попут оног у Кумровцу.

Весић: Нема то везе са Кумровцем, мислим да ту грешите. Далеко је од тога.

Вучић: Ове се само одржавају на Копанонику, то је једина разлика!

Весић: Проблем је што наши људи нису имали прилике да науче било шта из основе политике. Рецимо, на Правном факултету реторика је уведена пре годину-две, на факултету где би то одавно требало да буде обавезан предмет. То је прилика да можете да разговарате са људима о основама политике странке, да их упознајете са реториком, да вежбају, на крају крајева да се друже, да се упознају.

Вучић: Извиђачи!

Водитељ: То је прва асоцијација ...

Весић: Али, то је више примерено структури Ваше странке, ви имате физичке вежбе, у сталној сте организацији.

Вучић: Нису то физичке вежбе.

Весић: Код вас је то више хијерархијски, имате лидере који раде склекове...

Вучић: Ја не знам. Нормално је то, сасвим је природно.

Водитељ: А да ли господин Шешел ради склекове?

Весић: Не знам да ли може...

Вучић: То морате њега да питате, али знам да сигурно може више него што може господин Ђинђић.

Весић: Тешко, тешко да може!

Вучић: Немојте, господин Ђинђић се само слика како трчи!

Весић: Господин Ђинђић је истрчао 5 километара.

Вучић: Истрчао?

Весић: Што мислим да господину Шешељу не би пошло за руком због стомака. Али, ако буде вежбао, рецимо у "Пинкију", можда следеће године истрчи!

Вучић: Господин Шешељ има у глави, не мора у ногама да има. За разлику од неких.

Весић: Господин Шешељ би морао као политичар да покаже и на делу нешто...

Вучић: Човек показује својом памећу, својим образовањем, не мора баш да трчи на маратону да би нешто показао.

Водитељ: Знате ли да вас двојицу у граду зову мали Ђинђић и мали Шешељ? То сте вероватно чули?

Весић: Ја први пут чујем да ме зову тако.

Вучић: Кад неко то хоће да каже верујући да говори нешто лоше...

Водитељ: Нисам ја сигурна да је то нешто лоше. То је због тога што толико поштујете своје шефове странака и доста учите, и као да сте типични...

Вучић: Свако на политичкој сцени учи доста. Ако ме питате да ли данас знам више него што сам знао пре 3-4 године када сам ушао у политику, знам више. Научио сам, ако ништа друго, низ политичких трикова.

Водитељ: Од кога, од Шешеља или од осталих?

Вучић: Од Шешеља највише, јер сам у његовој близини. Научио сам доста. Мислим да је реч о озбиљном политичару, најозбиљнијем на домаћој опозиционој политичкој сцени. Нисам, додуше имао прилику да се

упознам са председником Србије и неким другим политичарима из владајуће странке.

Водитељ: А да ли познајте господина Ђинђића?

Вучић: Знам господина Ђинђића. Баш сам због тога рекао да је господин Шешељ најозбиљнија личност на опозиционој политичкој сцени. Доста сам тога од њега научио, али, наравно, учио сам и од других, као што сам сигуран да су и сви остали доста тога научили, и многе ствари примењују које су научили од других лидера. А што се тиче поређења са Војиславом Шешељем, то је добро за мене, знате. Врло је тешко у 27 години да Вас неко упоређује с неким као што је др Војислав Шешељ. Ја сам поносан на то ако неко каже да могу брзо да мислим као што то може Војислав Шешељ, или да на сличан начин могу да заступам интересе политичке странке којој припадам као што то чини Војислав Шешељ. Мислим да је слична ствар и са господином Весићем.

Још нешто бих желео да додам око теме о којој смо малопре говорили. Нама у Српској радикалној странци није потребно да се ми учимо основама политичког организовања.

Пред Шешељем је будућност

Водитељ: Враћате се на камп.

Вучић: Да, враћам се на камп. Али врло озбиљно, желим да кажем нешто неvezано за извиђаче и остале брдскопланинске подухвате који се примењују у камповима Демократске

странке. Људи се учлањују у Српску радикалну странку на основу тога што су прочитали политички програм. Зато што знају политичку платформу српских радикала, зато што имају одређену идеологију и због тога приступају Српској радикалној странци. Они ће, после, кроз наше страначке наступе у јавности, кроз наша информативна гласила, кроз све оно што ми говоримо моћи да виде какве су наше идеје по свим тим питањима. Моћи ће својим представкама да мењају и програм и статут странке и мислимо да је то пуно бољи метод него да некога приморавате да мора да научи оно што сте ви већ решили да је најбоље и непроменљиво.

Водитељ: Кажите, колико се уопште политичке странке - ја нисам сигурна да је пракса то показала - држе дословце свог програма и свега онога што пише у статутима странака?

Вучић: Ми смо урадили једну ствар за коју не знам да ли су је радиле остале политичке странке. Мислим да нису, мислим да је Српске радикална странка јединствена по том питању. Издали смо радикалски програм у 100 тачака и одмах га публиковали у 100.000 примерака. Дакле, свако у Србији је добио могућност да прочита шта се залаже Српска радикална странка. И ја сам као представник странке, дужан да заступам тај програм. Ја не могу да одступам од тог програма. Дакле, ми се не везујемо за личности, не везујемо се ни за Милошевића, ни за Ђинђића, ни за Драшковића, нити за било кога другог. Везујемо се просто

Александар Вучић на забрањеном митингу у Новом Саду

На митингу у Београду 17. јуна 1995. године

за политичку платформу српских радикала, за оно што су највише страначки органи донели као програм који ће странка заступати, са којим ће ићи пред бираче. То је суштина. То свако може у сваком тренутку да провери. Уколико бисте то кршили, онда постајете неозбиљна политичка организација.

Водитељ: Има кршења, не кажем код Вас, али има кршења.

Вучић: Код нас нема, код њих има.

Водитељ: Нисам ни то мислила. У вези с овим што је господин Вучић одговарао...

Весић: Наравно, ако се налазите у једној политичкој странци, ако имате изабраног председника и ако сарађујете с њим, и ако је тај човек старији од вас, он има много више искуства и сасвим је нормално и сасвим је бизарна ствар...

Водитељ: Господин Ђинђић није много старији од Вас.

Вучић: Морам одмах да кажем да је господин Шешељ значајно млађи од господина Ђинђића.

Весић: Значи, господин Ђинђић има више искуства.

Вучић: Можда има више искуства, али господин Шешељ је далеко образованији. Пред њим је будућност, далеко је млађи од господина Ђинђића.

Весић: Нисам сигуран да је далеко образованији, али, добро, да се вратимо на тему. У сваком случају, сасвим је нормално да на мене утиче господин Ђинђић, ја сам од њега пуно научио, као и од многих других људи у Демократској странци. Демократска

странка је позната као странка која има велики број интелектуалаца и заиста велики број људи од којих нешто можете да научите, и ту мислим и на господина Перишића, и на господина Ђога и на многе друге људе који су у Демократској странци и са којима је заиста понос бити у истом органу, слушати њихове расправе, на крају крајева, учествовати заједно са њима у доношењу некаквих одлука. Тако да ја не сматрам то поређење никакво лошим. Штавише то је природна ствар. Наравно, свако гради своју личност независно од тога. Свако има неки свој наступ, али утицаји су нормални, увек имате некога ко утиче на вас било шта да радите у животу.

Вучић: Ја сам задовољан не само интелектуалцима, ја слушам на трибинама, радио-емисије по селима у Србији, учим и од сељака, учим и од радника, учим од свакога ко је унутар наше странке.

Један према шест

Водитељ: Ко је унутар Ваше странке?

Вучић: Наравно, учим од оних који нису чланови Странке, али најчешће се срећемо с нашим људима.

Весић: Којим људима, бирачима?

Вучић: Код нас их има много, ми смо на то поносни.

Весић: Па добро, а ми смо врло поносни.

Вучић: Немате их баше нешто много.

Весић: Имамо их јако пуно, то су избори показали.

Вучић: На последњим изборима имали смо бар четири пута више гласова од Демократске странке.

Весић: Где сте имали више гласова од Демократске странке?

Вучић: Ево, ми смо добили 800.000 гласова, а коалиција "Заједно" од шест странака 960.000.

Весић: Колико се сећам, Коалиција "Заједно" је добила више странака од Вас. Ваш циљ је био...

Вучић: Не више странака него више гласова.

Весић: Господине Вучићу, ваш циљ је био, ако се не варам, милион гласова. То сте Ви причали и господин Шешељ. Што значи да сте ви у односу на тај ваш циљ подбацили. Према томе, све друго испод тих милион гласова за вас је неуспех.

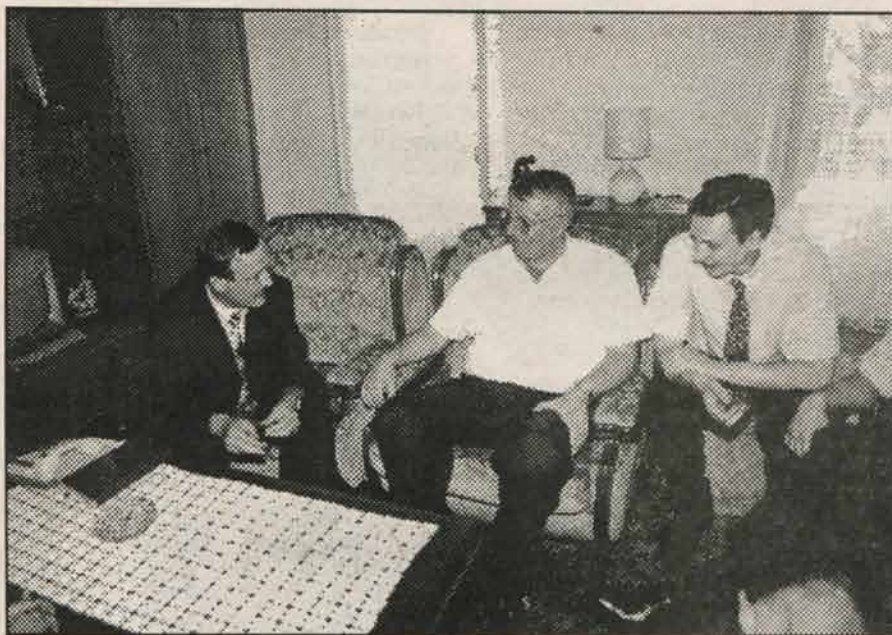
Вучић: Јесте, али ми смо вас убедљиво победили.

Весић: Нисте. Само сте у једној општини победили, а ми смо победили у 45 општина. Према томе, није баш тако.

Вучић: Сада ћу ја то Вама да објасним.

Весић: Хајде, пробајте.

Вучић: Видите, Српска радикална странка је на претходним савезним изборима добила 800.000 гласова, а 960.000 је добила Коалиција "Заједно". Је ли тако? Сачињена од пет политичких странака, Демократске странке, Демократске странке Србије, Српског покрета обнове, Грађанског савеза Србије, Демократског центра, синдиката разних, и је ли био још неко? Дакле, најмање шест политичких организа-

Вучић са др Шешељем и Миланом Мартићем

ција и удружења је било унутар коалиције "Заједно". Поделите 960.000 са шест, па не морате ни са толико...

Весић: Само што су после тога...

Вучић: Сачекајте, само да Вам објасним ово око локалних избора и савезних...

Весић: Само што су после уследили локални избори где сте катастрофално најгори.

Вучић: Ми смо на локалним изборима добили једнак број гласова.

Весић: Па, колико сте добили одборника у Скупштини града?

Вучић: Али Ви, господине Весићу, могли сте да кажете људима да је то због изборног система, то је због већинског изборног система, ми смо изузетно задовољни бројем гласова који смо добили. Али већински изборни систем...

Весић: Господине Вучићу, изборни систем нема никакве везе с тим да ли сте ви успели да имате...

Вучић: Довољно је да имате један глас више, значи 301 : 300.

Весић: Па, то значи да нисте имали добру политичку опцију чим сте изгубили на локалним изборима.

Вучић: То нама није био политички циљ у овом тренутку.

У Земуну часно и домаћински

Весић: Шта, није вам циљ да победите?

Вучић: Био нам је политички циљ да победимо, али нам није био политички циљ да идемо с било ким у коалицију да бисмо прошли овако катастрофално као што сте ви прошли.

Весић: Зато сте и изгубили!

Вучић: Не, ми смо победили тамо где можемо да покажемо како се влада поштено и како се влада часно и домаћински.

Весић: Ма немојте о томе како се влада у Земуну. О томе ћемо тек да причамо.

Вучић: Сачекајте, сачекајте, ево ја управо о томе причам. Тамо се најбоље влада и влада се у интересу грађана Земуна.

Весић: Без закона!

Вучић: Ми закон апсолутно поштујемо у интересу грађана. Поштујемо и Устав, за разлику од Вас.

Весић: Не поштујете.

Вучић: У Београду, Нишу, Крагујевцу, Новом Саду...

Весић: Добро, ви знате како поштујете закон, али о том потом.

Вучић: Видите сада како је Српска радикална странка направила најбољу политичку тактику и стратегију. Сада бирачи у Србији могу на најбољи начин да виде каква је разлика између свих релевантних политичких фактора, дакле Социјалистичке партије Србије односно левог блока с једне стране, Српске радикалне странке и Коалиције "Заједно". Сада се практично види да нема никакве разлике у начину владања између Коалиције "Заједно" и Социјалистичке партије Србије, односно левог блока. Кажите ми, молим Вас, какве су то промене, да ли је ико видео икакве промене у Београду или било којем другом граду у односу на оно што је некада било под социјалистичким режимом? Кажите нам где су они аутобуси који су требали да стигну из Будимпеште, 50 аутобуса је обећано а још ни једног нисмо видели! Обећавани су аутобуси из Мадрида, Штокхолма, Бона, Берлина, ваљда се и у Лондон ишло због аутобуса. Онда сада опет нека нова обећања долазе, милиони долара, итд. То су све неозбиљне ствари. У томе се Српска радикална странка разликује од Коалиције "Заједно" и Социјалистичке партије.

Весић: У чему? У озбиљним стварима?

Вучић: Наравно. Ми смо изузетно озбиљна странка и никада нећемо да обећамо оно што се не може испуни-

ти. Ја никада нећу да кажем да ће да цвета цвеће у Земуну и да ће да тече мед и млеко. Биће много проблема, биће много мука, али нећемо да обећавамо оно што никада не можемо да испунимо. Замислите, каква је то измишљотина, на који би начин градоначелник Будимпеште могао да оправда дефицит у свом буџету од 50 милиона марака својим одборницима, својим посланицима, зато што је поклатио господину Ђинђићу или Београду 50 аутобуса? Апсолутно немогуће.

Весић: Господине Вучићу, Ви очигледно те ствари не разумете. Да се вратимо на то...

Вучић: Ја сам то одлично разумео, али грађани нису јер се и даље стицају по аутобусима.

Весић: Да се вратимо на то како се влада у Земуну.

Водовод је већ у изградњи

Вучић: Сачекајте да завршимо с Београдом.

Весић: Хајде пробајте да завршите па да.

Вучић: Дакле, што се тиче аутобуса...

Водитељ: Морамо дати шансу и господину Весићу.

Весић: Не, мислио сам да закажете посебну емисију са господином Вучићем, господин има невероватну потребу да прича а не да води дијалог.

Вучић: Ја долазим на политички дуел, ја се трудим да докажем исправност теза Српске радикалне странке, ви се изборите за своје време.

Дакле, измишљали сте за аутобусе, то се показало се као потпуна неистина. Дакле, свим грађанима је то потпуно јасно, осим оног једног аутобуса који је Човић направио, који је доведен да га Ђинђић провоза. Ништа више од аутобуса није било.

Данас је чак Студио Б, гледајте докле се иде у мржњи према Српској радикалној странци у свакодневним оптужбама на рачун Војислава Шешеља и српских радикала...

Весић: Зато правите своју телевизију у Земуну!

Вучић: Сачекајте, то ћемо да видимо да ли ћемо да направимо.

Весић: За коју Радмила Милентијевић даје већ унапред фреквенције.

Вучић: Није нам нико дао фреквенцију.

Весић: Да, да. Које Ви треба да будете директор.

Вучић: Како ја да будем директор? Не могу ја да будем директор два предузећа.

Весић: Знате Ви добро.

Вучић: Не могу никако да будем директор.

Весић: Добро, да чујемо све те оптужбе, па да разговарамо.

Вучић: Друга ствар је, каже Студио Б, данас у Земуну има много нечистоће, много смећа има. Зоран Бинђић је одговоран за смеће, Градска скупштина је одговорна за смеће а не Скупштина општине Земун. То ја само да кажем свим људима у Земуну и Новом Београду.

Спречена еколошка катастрофа

Весић: Није, сада ћу да Вам кажем, господин Шешел је предложио 3. априла у дневном листу "Политика" да се смеће износи тако што ће се ставити у баржу и пуштати низ Дунав. Пошто је господин Шешел генијалан...

Вучић: А где је то писало?

Весић: Дневни лист "Политика", господине Вучићу 3. април...

Вучић: А Ви бисте желели да направите еколошку катастрофу тако што ћете да направите у Угриновцима депонију! Еколошку катастрофу за цео Нови Београд и Земун!

Весић: А што се тиче Угриновца, господине Вучићу, то што је господин Шешел радио је кршење свих закона и ...

Вучић: Какво кршење свих закона?
Весић: Врло добро знате да је већ десет година...

Вучић: Гледајте шта је ту урађено!

Весић: Ево то је најбољи пример, мислим, мораћу на крају ја нешто да кажем. То је најбољи пример како ради општина Земун и како ради Војислав Шешел.

Вучић: На најбољи могући начин!

Весић: Десет година већ постоји земљиште које је предвиђено као градско грађевинско земљиште за депонију, зато се затвара депонија у Батајници. Затвара се депонија у Винчи, јер је пре десет година направљен систем децентрализованих депонија.

Вучић: Када уништите Земун и Нови Београд!

Весић: Није, чистимо Батајницу где живи Ваш лидер.

Вучић: Оставите Ви Батајницу. Немојте да штитите Батајницу, немојте ви да штитите било шта, молим Вас.

Водитељ: Господине Вучићу...

Весић: Ја Вас молим, Ви водите емисију...

Вучић: Весић када Вас замоли морате...

Весић: Ја Вас молим да не имитирате свог лидера, дозволите нешто да кажем.

Вучић: Ја се не трудим, али ми Ви много личите на Бинђића па морам да Вас победим.

Весић: Ако будете радили као што је радио господин Шешел, неће Вам бити добро.

Вучић: Ако будем радио као он биће одлично!

Водитељ: Да завршимо са комуналним темама.

Весић: Постоји земљиште које је планирано, то је тзв. Бусија у Угриновцима. Затвара се тренутно депонија у Батајници због тога зато што тамо више не може да се одлаже смеће, затрпава се, сади се зеленило да би се то заштитило у складу са свим прописима. Шта се сада дешава? Господин Шешел, тачније општина Земун, парцелише то и продаје избеглицама или другим људима, није важно. Важно је да то људи купују.

Вучић: Што, је ли Вам жао што то купују и избеглице?

Весић: Не. Али, шта се сада дешава? То земљиште, које, прво, није предвиђено за изградњу, то је земљиште на коме нема водовода. Иначе, када смо већ код обећања...

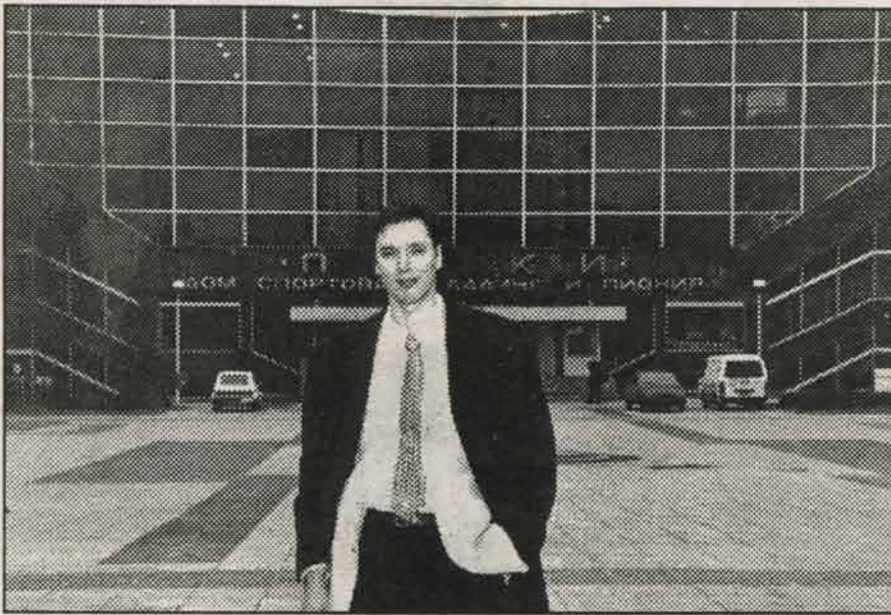
Вучић: Ми то већ радимо!

Весић: Господин Шешел је 6. априла обећао у дневном листу "Политика" пошто се ви само у дневној "Политици" рекламирасте, да ће до 1. маја бити готово.

СИТНЕ ПАКОСТИ

аиц
94

Колико пара дугује град хали "Пинки"?

Вучић: Нисте добро прочитали, писало је да ће 1. маја кренути радови. Погрешно сте прочитали.

Весић: Не, до 1. маја ће бити готов водовод.

Вучић: Па, покажите ми то!

Весић: Показаћу Вам.

Вучић: Па, покажите!

Весић: Наравно да ћу Вам показати, ту се налази све о томе шта радите.

Вучић: Па, покажите!

Весић: Ја и Ви можемо...

Вучић: Па, покажите, немојте да говорите "ту су", зато што је то измишљотина.

Весић: О том потом, господине.

Вучић: Нема тога господине Весићу... То је измишљотина.

Весић: Господине Вучићу, можете да питате господина Шешеља.

Вучић: Господин Шешељ је рекао да ће 1. маја да почну радови, господине Весићу.

Весић: Није тачно. Није тачно.

Вучић: Ја знам шта господин Шешељ говори, ја му организујем конференције за новинаре, па немојте господине Весићу.

Весић: Ја чујем да се за ваше конференције за новинаре плаћа.

Вучић: Шта се плаћа?

Весић: Сви у Српској радикалној странци...

Вучић: Ја нешто плаћам? Ја никоме ништа не плаћам.

Весић: Осим Вас, Томе Николић и Маје Гојковић, сви у Српској радикалној странци плаћају да седе поред господина Шешеља.

Вучић: Ја Вас стварно не могу да разумем.

Весић: Ја сам рекао да сте Ви изузети од плаћања.

Вучић: Немојте да измишљате. То су, наравно, измишљотине. Друго, молим Вас...

Весић: Госпођо Јордовић, ја бих Вас молио, Ви водите ову емисију, да ја завршим то што хоћу да кажем.

Радикали не обмањују народ!

Водитељ: Али морате аргументовано!

Весић: Господине Вучићу, свако ко жели може да узме дневни лист "Политику"...

Вучић: Нађите то!

Весић: Немојте да се нервирате.

Вучић: Рекли сте да имате!

Весић: Па смирите се господине Вучићу, смирите се.

Вучић: Потпуно сам смирен.

Весић: Па, смирите се.

Вучић: Измишља. Рекао је да има, ја сам тражио да покаже, а он нема. Ви сте измислили.

Весић: Ако имате прес-клипинг у Српској радикалној странци...

Вучић: Ви сте то измислили јер сте рекли да имате ту, код себе.

Весић: Није тачно, Ви лажете. У Српској радикалној странци...

Вучић: Видите...

Весић: Ја Вас молим, господине Вучићу, господин Вучић очигледно не жели да разговара. Ја Вас молим, господине Вучићу, да ме пустите да завршим. Имаћете прилику, ово Вам, господине Вучићу, није пијаса. Ово је телевизија и научите се реду.

Вучић: Јесте, али Ви нисте...

Весић: Ја Вас молим, госпођо Јордовић, Ви водите ову емисију, да Вашег госта смирите.

Вучић: Шта Вама пијаса смета? Ја сам свакако потпуно хладан.

Водитељ: Ја не успевам Вас двојицу да надгласам.

Весић: Ја бих сада, ако се Ви слажете. Значи већ десет година...

Вучић: Али, немојте да вређате не-го лепо кажите.

Водитељ: Молим Вас, ало, дама сам, ако ништа друго, женско сам.

Вучић: Ми радикали смо увек били центлмени.

Весић: Господин Вучић је, изгледа, изгубио концентрацију. Да се договоримо, као што сам рекао, у дневном

лису "Политика" од 3. априла, господин Војислав Шешељ је дао интервју преко читаве стране, где је између осталог рекао...

Вучић: Какве су то измишљотине опет?

Весић: Читаоци могу да провере, рекао је да ће

Вучић: Никада није дао интервју на целој страници!

Весић: Да ће водовод бити завршен 1. маја. И то је апропо оних обећања, да видите како господин Шешељ држи обећања. Но, да се вратимо на депонију у Угриновцима.

Вучић: Ви сте се већ испричали. Већ 15 минута причате о томе.

Весић: Ту нема водовода, нема телефона, нема ничега од инфраструктуре, људи се обмањују.

Водитељ: А може ли се направити та инфраструктура?

Весић: Може, али то се никада тако не ради, јер се предвиђа детаљним урбанистичким планом где може да буде, где може шта да се гради, па се онда прво доради инфраструктура, па се гради. Значи, ти људи којима општина Земун узима паре су два пута обманути. Прво су обманути јер су на нелегалан начин добили дозволе. Друго, обманути су зато што им се узимају паре, а земљиште није припремљено за индивидуалну изградњу. Али, то није једина ствар.

Вучић: Нико радикала не обмањује народ, за разлику од вас.

Весић: Господине Вучићу...

Вучић: Јесте ли завршили?

Весић: Не, нисам завршио. Постоји неколико локација...

Вучић: Ја сада да одговорим. Знате, има нешто око Угриноваца, хајде само да одговорим.

Весић: Не, сачекајте да завршим.

Вучић: Стрпите се мало, па немојте, толико сте тога рекли да нема смисла да остане без одговора.

Весић: Постоји неколико локација на територији општине Земун, то су улице Божидара Аџије, Јанка Чмелника, Максима Горког, Босанска, то су улице где постоји грађевинско земљиште које је било предвиђено за стамбену изградњу. То су високе зграде где може да живи јако пуно људи. Општина Земун илегално издаје дозволе за индивидуалну изградњу. Тиме је обманула те људе, узела им је паре, зна се како они то раде.

Вучић: Како то раде?

Весић: Зна се добро како то Војислав Шешељ ради.

Вучић: Како то ради?

Весић: Скупља паре за кампању. Уосталом, биле су оптужбе на његов рачун.

Вучић: Сачекајте, за кампању скупља?

Водитељ: То су доста тешке оптужбе.

Весић: То се све дешава.

Вучић: Дајте, немојте, сачекајте сада мало да одговорим. Гледајте, има једна ствар на коју су сви научили, ка-

да се боре против српских радикала. Вечерас је господин Весић изрекао неколико тешких увреда на мој рачун. Неколико тешких увреда, а ја ниједну од тих речи нисам употребио. То сте приметили.

Град дугује "Пинкију"

Водитељ: Шта значи то "тешке увреде"?

Вучић: Рецимо да радикали лажу итд.

Весић: Ви сте рекли да сам слагао.

Вучић: Ја сам рекао да сте измишљали!

Весић: То је исто, господине Вучићу.

Вучић: То је различито.

Весић: Ја сам Вас позвао да проверите да ли је Ваш лидер дао интервју.

Вучић: Сачекајте сада да ја говорим. Знате, ја поштујем културу дијалога, ја Вама нисам рекао да лажете, а могао сам. Ја знам шта су синоними.

Весић: Какву Ви културу поштујете?

Вучић: Ја сам Вам рекао да измишљате. Знате, друго, ја на пијаци одем понекад не често, знам како тамо људи лепо разговарају. То је једно лепо место. А Ви изгледа на пијаци не идете често, па не знате како тамо фино разговарају.

Весић: Идем, господине Вучићу, и знам добро како изгледају пијане.

Вучић: Стрпите се мало док завршим. Да објасним неколико ствари. За разлику од Скупштине града Београда, која ништа није радила, ама баш ништа, немате за много шта ни да их нападнете осим за то да нису ништа урадили, Скупштина општине Земун

Весић: Обично...

Вучић: Стрпите се мало, немојте да сте нервозни.

Весић: Хајде господине Вучићу, немојте да се нервирате толико.

Вучић: Стрпите се мало док завршим, господине Весићу. Ја се уште не нервирам.

Весић: Зашто се нервирате?

Вучић: Видите да сам насмејан врло.

Весић: 'Ајде, изволите.

Водитељ: Обојица сте општрији један према другоме него према социјалистичкој власти.

Вучић: Само да ово објасним. Што се тиче депоније у Угриновцима, Војислав Шешељ и Српска радикална странка свој опстанак на власти на територији Скупштине општине Земун везали су за то да не сме да се дозволи изградња депоније у Угриновцима која би представљала еколошку катастрофу за општине Земун и Нови Београд. Господин Весић нешто не зна, а не знају изгледа ни остали у Скупштини града, с чим ћу ја сада да Вас упознам, а и остале гледаоце. Ви знате да су тамо подземне воде на висини од 1,5 метара, да ли Ви знате да је тамо брисани простор, знате ли каква би еколошка катастрофа настала да се ту депонија направила? И ми смо продали општинску земљу, онде где општина има власнички лист, и не може се про-

давати никаква друга земља, то је Вама потпуно јасно и то добро знате. Дакле, оно чиме општина располаже то је продато. Да ли је продато избеглицима или обичним грађанима, имали су једнаке услове, људима је учињено нешто где ће моћи да живе. Тамо се радови обављају, не знам да ли сте обишли то место. Ја јесам, господине Весићу.

Весић: Обишао сам, господине Вучићу.

Вучић: Како сте обишли, још нисте били у "Пинкију" као човек који је задужен...

Весић: Осим неколико места.

Вучић: Има само једно место, то је између Угринована и Батајнице.

Весић: Добро, завршите, па да Вам одговорим.

Вучић: Да завршим ја око депоније и свега осталог. Дакле...

Водитељ: Ја Вас молим да пожуримо, да бисмо још...

Вучић: Ми смо у интересу грађана Земуна и грађана Новог Београда учинили то, али и у интересу оних грађана који су ту добили плашеве, којима ће питање инфраструктуре у најбржем и у најхитнијем року бити решено. Видите, у питању изградње водовода Скупштина општине Земун може да уради једну ствар, може да обезбеди финансијска средства. Да договори рокове. Скупштина општине Земун је договорила да се 1. маја крене с почетком радова.

Водитељ: То је тај спорни 1. мај?

Вучић: Наравно, то је оно што сам ја рекао, господину Весићу.

Весић: Није тачно, господине Вучићу.

Вучић: Стрпите се мало.

Весић: Мораћете да купите "Политику".

Вучић: Међутим, то ће бити врло брзо, мораћете Ви да је донесете, следећи пут мало боље да се припремите.

Весић: Мораћете Ви да је купите да прочитате интервју свога лидера.

Вучић: Овде код мене има свега. Дужни сте 500.000 динара "Пинкију", Град Београд, али ја за то одмах извадим папир. Ево, изволите да можете да се информисете.

Весић: Ја ћу Вам показати колико је општина Земун дужна граду Београду.

Вучић: Што се тиче других ствари, посебно илегалног издавања итд, општина Земун може да даје само оно над чиме она има власнички лист. Само чиме она има право да располаже, а наводни дугови су обична глупост.

Весић: Над чиме имате власнички лист? Над депонијом у Угриновцима?

Вучић: Над земљом имамо, то није депонија. Јесте ли Ви тамо направили депонију?

Весић: На шта Ви имате власнички лист, господине?

Вучић: Ви бисте покушали, господине Весићу, тамо депонију да правите. Али је то општинска земља. Ви бисте покушали да упропастите живот грађанима Земуна и Новог Београда, али ... Немогуће, господине Весићу.

Скупштина града као "заштитник закона"

Весић: Господине Вучићу, Ви покушавате да упропастите живот грађанима Новог Београда и Земуна тако што неће имати где смеће да оставе!

Вучић: Како грађанима да упропастимо, ми нисмо на власти у Новом Београду!

Весић: Зато што је та депонија предвиђена за Нови Београд и Земун, господине Вучићу.

Весић: А ја ћу Вам рећи само једну ствар. Сва истраживања су радили Завод за водопривреду, метролошке станице, Хидрометоролошки завод Србије, Војно - геодетски институт, значи

Др Ђинђић рачуна колико је аутобуса "обезбедио" Београђанима

све институције које су у овој земљи овлашћене да дају мишљење о томе.

Вучић: Чије су то институције? Чије?

Весић: Да дају мишљење о томе каква је земља. Чињеница је да је господин Шешел прекришио Закон о грађевинском земљишту, Закон о просторном планирању, и Закон о градњи, на шта је упозорен од Скупштине града и Скупштина града га је упозорила на то.

Вучић: Скупштина града, велики заштитник закона?

Весић: И господин Шешел, на крају крајева, као неко ко је прекришио законе као председник општине одговара за то. И имаће прилике да одговара.

Вучић: Замислите Ви да Вам неко ни мање ни више него из Демократске странке говори о кршењу закона. Једино што раде у Скупштини града - то је већ постало јавна тајна у Београду - једино прекопавају архиве, траже пословне просторе, траже станове, и траже плацеве које ће себи и својим рођацима да подаре.

Весић: Само, господине Вучићу, Скупштина града није доделила ниједан стан, а општина Земун је поделила све станове.

Вучић: Општина Земун није имала ни један стан.

Весић: Реците ми где станују Тома Николић и његова породица?

Вучић: Томислав Николић живи у Крагујевцу са двоје деце и својом супругом.

Весић: А-ха. Видим да су смештени у Београду.

Вучић: Где су смештени?

Весић: Чујем да су смештени у Београду.

Вучић: Где? Где су смештени?

Весић: Господине Вучићу...

Вучић: Где су смештени? То сте размислили.

Весић: Ваш лидер, када је дошао на власт у општини Земун...

Вучић: Војислав Шешел живи у Батајници, а Зоран Ђинђић живи усред центра града у двоспратном стану.

Весић: Позвао је грађане отворено да упадају у општинске станове.

Вучић: Ви не разумете, господине Весићу.

Весић: Позвао их је на кршење закона.

Вучић: Он је тиме решио значајне социјалне проблеме.

Весић: Шта је решио? Тако што је поставио 1228 киоска?

Вучић: Урадио је следећу ствар...

Водитељ: Молим вас...

Вучић: Само да објасним две ствари господину Весићу.

Водитељ: Важи, нема проблема.

Весић: Само господин Вучић да се прибере десет секунди и смислиће шта ће да каже.

Вучић: Ја увек имам мишљене...

Весић: Па, добро.

Вучић: Да ја сада одговорим.

Водитељ: Могу ли ја? Господин Вучић има реч. Имамо још јако мало времена и доста питања гледалаца. Врло сте причљиви вас двојица!

Вучић: Што се тиче станова, Војислав Шешел је урадио једну изванредну ствар из Скупштине општине Земун у интересу грађана Земуна. Решено је 300 стамбених проблема људи који нису имали где да станују, нису имали где да живе. За то неки нас оптужују, потпуно без разлога и потпуно бесмислено. Људи који су имали станарско право а имали су своје куће, своје станове, издавали су оне станове над којима су имали станарско право, које су најчешће добијали од комунистичког система. Имали су дакле, на претек, па су могли то на такав начин да раде. Ми смо с тим људима правили уговоре о откупу тих станова. Ти људи су изузетно задовољни јер су коначно добили прилику да добију оно што им објективно припада. На тај начин смо решили до сада проблем око три стотине породица, и решили значајне социјалне и економске тензије у Земуну и учинили добру ствар.

Што се тиче киоска које сте поминули, јер скачете са теме на тему, мени није никакав проблем...

Весић: Не, има много проблема у Земуну, па онда морате редом да одговарате.

Вучић: Нема никаквих проблема, видите да врло једноставно то објашњавам, то што сте измишљали за синагогу итд.

Весић: А синагога, аууу, она тек сада долази, киосци, Ратно острво, па депонија, опшешње Сурчина, па шта већ...

Вучић: Немојте да опшешљујете нешто. Ево, Вам купопродајни уговор где јеврејска општина продаје Скупштини општине Земун...

Весић: Где продајете синагогу?

Вучић: Не продајемо ми, то је јеврејска општина продала Скупштини општине Земун.

Фалсификат градске инспекције

Водитељ: Да ли постоји у оквиру "Полсловог простора Земун" паравојна полиција и чија наређења слуша? Ово је занимљиво. Први пут чујем!

Вучић: Не знам шта бих рекао, не знам шта му то значи "паравојна полиција".

Водитељ: А јесте ли Ви чули за то, господине Весићу?

Весић: Паравојну полицију? Овоје уређена држава!

Вучић: Код нас је све уређено и у складу са законом и Уставом и нема никакве паравојне полиције. О томе би можда могао градоначелник Ђинђић нешто да каже, јер се он бави нечим другим.

Весић: Тешко да градоначелник Ђинђић има паравојну полицију, с обзи-

ром да се зна ко је ратовао и ко је имао паравојне формације.

Водитељ: Да ли сте служили војску вас двојица?

Вучић: Наравно да сам служио војску. Свих 12 месеци сам служио и нисам добио наградно одсуство.

Водитељ: А ви, господине Весићу?

Весић: Наравно да сам служио војску. Могу да кажем и где сам служио војску. У Хрватској.

Водитељ: Јесте ли били примеран војник?

Вучић: Јесам, био сам примеран војник.

Водитељ: Само објасните ово око киоска.

Вучић: Тако решавате значајне егзистенцијалне проблеме људима, сваки киоск запошљава најмање двоје људи. Кома смета тржиште? Кома смета конкуренција? Зашто Вам то смета?

Весић: Господине Вучићу, мени не смета, али Ваш лидер је направио Нови Пазар од Земуна.

Вучић: Чека се од града десет година да донесе план изградње киоска!

Весић: Није тачно. Прошли сазив је донео пре две године план.

Вучић: Није донео. Ваљда ја знам, ја сам...

Весић: Јесте, ја знам боље од Вас, године 1995. донета је одлука за читав град.

Вучић: Како можете боље да знате? Ви сте, као члан Извршног одбора за нешто задужени, а не баш за све.

Весић: Онда Ви не знате о томе ништа као директор спортског центра.

Вучић: Погледајте колико новца дугују, погледајте!

Весић: Знате шта, спортски центар господина Вучића припада општини Земун. И мораће општина Земун, која је поставила директора, да решава проблеме у "Пинкију" на начин на који решава.

Вучић: Али, ви сте дужни...

Весић: Не. Није тачно, нема никакве везе Скупштина града, то ћете морати да зовете претходни сазив Скупштине града. Да се вратимо на киоске.

Вучић: Сачекајте. Ви сте преузели обавезе, сачекајте да ја завршим.

Весић: Поставили се 1228 киоска.

Вучић: Претерали сте!

Весић: 1228 киоска сте поставили,

Водитељ: Одакле Вам тај податак?

Весић: Инспекција града иде и снима.

Вучић: Фалсификује инспекција града, фалсификују гласове унутар странке, фалсификују...

Весић: Немојте, ако већ долазимо код гласова, ту је супруга господина Шешела познатија, бројала је...

Вучић: Није никада фалсификовала.

Весић: Није била у изборној комисији у Земуну?

Вучић: Јесте, али она је чувала кутије.

Весић: Чувала! Зато је тако успела да сачува како сте прошли. Немојте.

Вучић: Како смо прошли када су социјалисти ту имали већину? Бора Кузмановић, професор филозофије, каже да сте фалсификовали гласове.

Весић: Очигледно да господин Вучић има потребу за халуцинацијама. Као што је његова странка халуцинирала о Карловцу, Карлобагу, Книну, Ријеци, бомбардовању Рима, рушењу Берлинске бране, као што су ваше паравојне формације харачиле по Зворнику.

Вучић: Какве паравојне формације?

Весић: То је господин Шешељ признао у емисији ВВС-а, господине Вучићу.

Вучић: Наши добровољци су се бо-

Вучић: Како бесправно, општина је дала дозволе!

Весић: Општина је дала дозволе, а где су Вам градске дозволе? Где Вам је дозвола Градског секретаријата за саобраћај?

Вучић: Да ми чекамо дозволе Градског секретаријата за саобраћај?

Весић: Господин Вучић је управо признао да немају све дозволе у општини Земун.

Вучић: Имамо све дозволе.

Весић: Није тачно. Где Вам је дозвола Секретаријата за саобраћај?

Вучић: Шта ће нам дозвола Секретаријата за саобраћај?

Весић: Треба Вам, прочитајте закон.

Водитељ: Ја се извињавам што сам присутна, вас двојица се очигледно нисте дуже видели. Ја, ево, јавно објављујем још један дијалог. Врло скоро. Крај је, нећете веровати!

Весић: Било је бар занимљиво, је ли тако?

Водитељ: Ја имам још 1001 питање, гледаоци имају још 1001 питање, Вама двојици је очигледно мало ово времена. Мени је било занимљиво, надам се, и гледаоцима. Само за крај, молим вас, кратко. Кажите ми колико је политика утицала на опредељење у Вашем животу? Не знам ни зашто Вам дајем ову шансу за ово једно питање, брзо.

Весић: Напросто, то Вам је посао. А ја се, наравно, трудим да радим и друге ствари у животу и мислим да је политика само једна врста посла којим не морам увек да се бавим.

Водитељ: Јесте ли ожењени?

Весић: Нисам ожењен.

Водитељ: Господине Вучићу, исто питање.

Вучић: Нисам ожењен, хвала богу. А што се тиче овог другог питања, бавим се политиком професионално, то је најнормалније. Једва чекам, као и остали грађани Србије, да сада на предстојећим изборима победе Српска радикална странка и Војислав Шешељ.

Водитељ: А знате ли зашто нисте ожењени? Жене поред вас двојице не могу да дођу до речи.

Вучић: Бар се зна ко је газда!

Водитељ: Кажите ми на крају ове емисије, шта мислите искрено о господину Весићу?

Вучић: Ми имамо жестоке политичке дуеле, и то је сасвим природно и нормално. Али оно што Ви нисте рекли, господин Весић и ја се познајемо.

Водитељ: Из школске клупе Правног факултета.

Весић: Седам година.

Вучић: Заједно смо кренули на факултет. Али, без обзира обзира на све наше политичке разлике, оне неће променити наш лични однос.

Водитељ: Је ли истина да Вас је господин Весић наговорио на политику?

Вучић: Не, он ме је наговарао да уђем у Демократску странку, то је било 1991. године. Али, имали смо и тада политичка размимоилажења. Међутим, остали смо пријатељи, без обзира на све.

Весић: Знате шта господин Вучић и ја смо јуче седели на кафи, и то ћемо чинити вероватно и сутра. Ми се расправљамо овако жестоко, зато што заступамо различите политичке опције, али, као што је господин Вучић рекао, ми смо пријатељи и то ћемо остати.

Вучић: Без обзира што ће Српска радикална странка победити.

Весић: Врло тешко.

Водитељ: Хвала. Била је ово емисија тет-а-тет, до следеће среде останите уз БК, пријатно.

Делегација Српске радикалне странке у Руској државној думи

рили за српски народ. За разлику од вас.

Весић: Господин Шешељ је рекао у емисији ВВС-а да вас је Слободан Милошевић наоружавао.

Вучић: Јесте. Слободан Милошевић је давао оружје за одбрану слободе.

Весић: Тако вам је дао и Земун, исто као што вам је дао оружје, господине Вучићу.

Вучић: Вама боље да ништа није давао. У ствари, за њега би најбоље било да вам је све дао јер би тако показао како сте неспособни.

Весић: Нама ништа није дао, ми смо се уз помоћ грађана за то изборили. А ви сте Земун добили на поклон исто као што сте добијали и оружје за време рата.

Вучић: Ми смо Земун добили од грађана Земуна, а не од грађана Београда.

Киосци са дозволама

Весић: Да се ми вратимо на киоске.

Вучић: Да се ми вратимо на спортски центар где сте дужни 400.000 динара!

Водитељ: Чекајте, аман!

Весић: Значи, 1228 бесправно постављених киоска.

Треба Вам.

Вучић: Где то пише, у ком закону? Измислили сте да постоји такав закон, не постоји такав закон...

Весић: Није тачно, господине Вучићу не имитирајте Шешеља. Ја Вама да показујем закон?

Вучић: Да ли Ви имате неке проблеме, господине Весићу? Ја сам много пре Вас завршио Правни факултет, немојте да се секирате. Имате ли неки проблем са господином Шешељем?

Весић: Идите, господине Вучићу, изволите идите, па питајте какве су све дозволе потребне за издавање киоска.

Вучић: Имате проблема чим Вас ја подсећам на господина Шешеља. Ја сам сваки дан у општини Земун, па знам.

Весић: Нису Вас онда добро научили. Потребна Вам је дозвола Градског секретаријата за саобраћај.

Вучић: Ја сам сваки дан тамо и знам да се све ради по закону.

Водитељ: Морам да захвалим Вашој центлменској култури, молим Вас, не знам више шта да радим.

Весић: Не само то, секли су дрвеће...

Вучић: Наравно, када неко ништа не ради, мора да измишља!

РАЗГОВОР СА НАЈСТАРИЈИМ НОВИНАРЕМ "ПОЛИТИКЕ"
ПРЕДРАГОМ МИЛОЈЕВИЋЕМ ПОВОДОМ
СЛУЧАЈА ВЛАДИСЛАВА РИБНИКАРА И ЈОВАНА ТАНОВИЋА

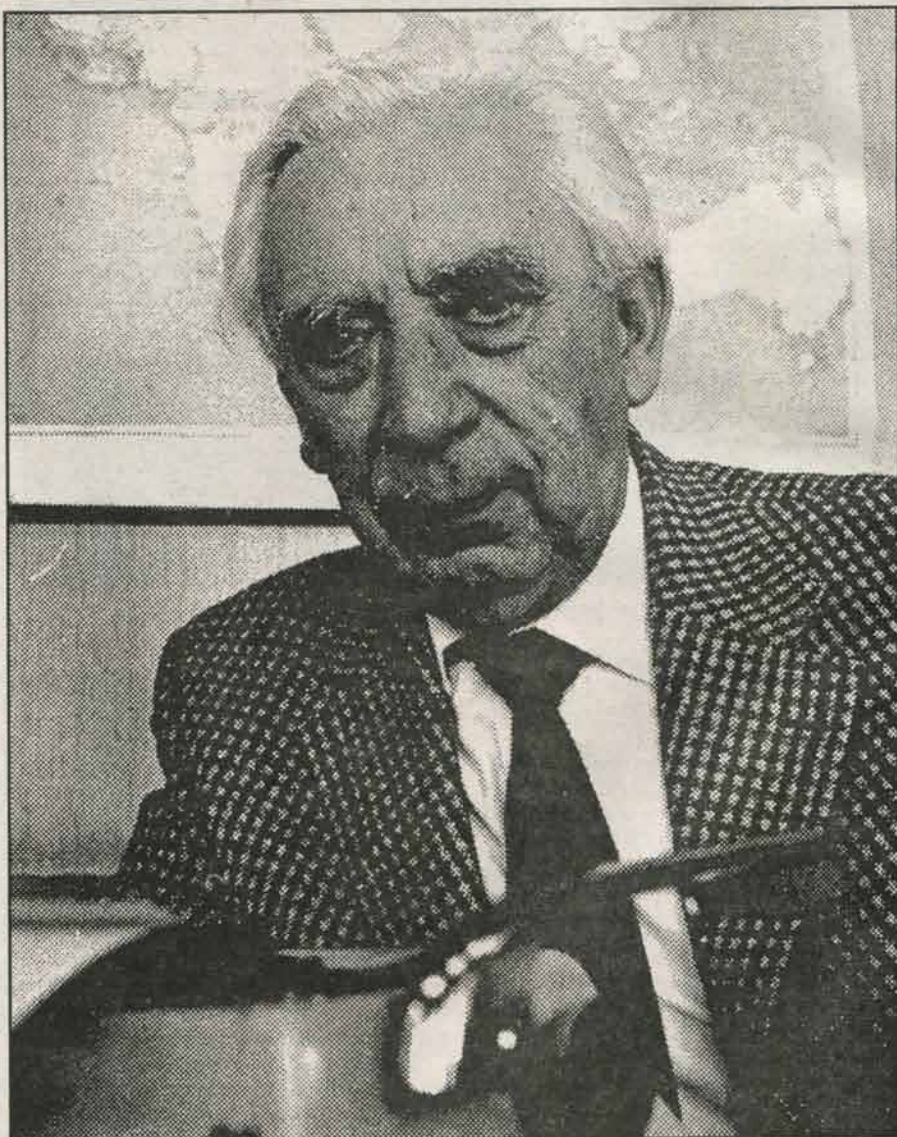
ГЛУВО ДОБА (2)

"За време минулих 75 година мојег писања, у "Политици" је било много директора и гомила уредника. Нико од њих не може да каже да сам био његов, као што ја за сваког од њих могу да кажем да није био мој, остао сам свој." (Предраг Милојевић, "Политика", 30. април 1997)

Ових дана у јубиларном, тридесетохиљадитом броју листа "Политика", поред низа пригодних похвала представника владајућег режима леве коалиције, после дуже паузе објављена је редовна рубрика "Кажем ја себи" њеног најстаријег и најпознатијег новинара, 96-годишњег Предрага Милојевића. Додуше, она не доноси ништа ново јер прештампана већ неколико пута из ранијих бројева служи само да би садашњи генерални директор "Политике" АД имао покриће да у свом тиму има и једног од најчувенијих новинара из генерације ветерана. Међутим, она је вредна пажње због седам оригиналних редова које цитирамо: "За време минулих 75 година мојег писања у "Политици" је било много директора и гомила уредника. Нико од њих не може да каже да сам био његов, као што ја за сваког од њих могу да кажем да није био мој. Остао сам свој." ("Политика", 30. април 1997.)

"Прљави Хаџи прља "Политику"

То је тачна констатација живе легенде српског новинарства, који више воли да се за њега каже да је он "прошлост и садашњост" те некадашње историјске "Политике", која, последњих година трпи оштре критике због изневеравања програма својих оснивача Рибникара, тако да се и Предраг Милојевић својим скорашњим потписом придружио групи најстаријих чланова те Куће забринутих због рушења њеног угледа у јавности од стране Хаџи Драгана Антића. Међутим, познат по свом служењу режиму и неистинитим чланцима генерални директор "Политике" АД као и на жалост њен комесарски в.д. главни и одговорни уредник, по свом обичају није нашао за сходно ни да удостоји свог одговора групу новинара-ветерана те Куће на челу са Предрагом Милојевићем. Тај електричар по правој квалификацији, најамник и извршилац наредби Мирјане Марковић, годинама не одговара ни на апеле и нападе угледних појединаца у вези своје безграничне самовоље као и бруталне ре-

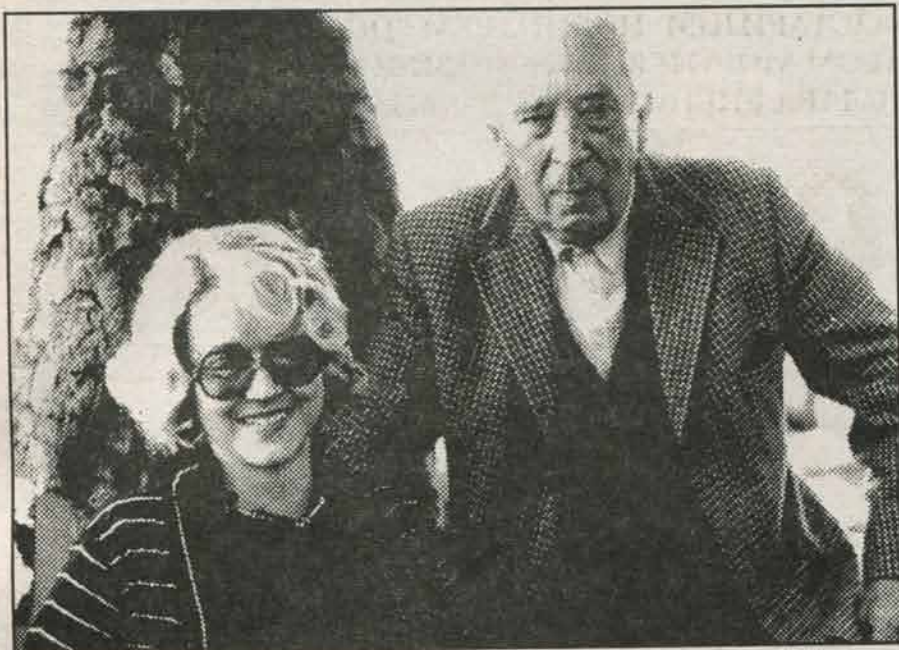

Предраг Милојевић – новинар са најдужим стажом у српском новинарству

пресије према свима који му се успротиве у тежњи да онемогуће његову диктатуру.

Најбољи пример, један од многих докле досеже осветљубивост, генералног поменуте новинске Куће, показује његова забрана да се у "Политикиној" библиотеци "Хоризонти" објави,

преко штампе, одавно већ најављене књиге "Из историје Политике" писца овог текста за који има уговор под бројем 1203. од 14. јуна 1995. године. Тај уговор је оверен и потписан од представника Издавачке делатности Компаније "Политике" што се може видети из његове приложене копије. У тој оби-

У редакцији Политике

мној књизи, која поред историје "Политике" (1904-1941) и опсежних портрета најзначајнијих новинара, почев од браће Рибникара, преко Нушића и Дучића, све до преко стотину страница посвећених животу, делу и времену Предрага Милојевића, нема ничега што би подлегало било којој одредби забране по важећем Закону о информисању. Али, безгранични самодржац Хаџи Драган Антић, познат по самовољном и примитивном понашању, дрзнуо да заустави штампање и те књиге, која, између осталог, најповољније оцењује стваралачки рад Предрага Милојевића, који толике деценије објављује запажене чланке, репортаже и фелтоне заједно са низом сјајних књига: "Из прошлих дана" (1952) "Био сам присутан" (1979), "О људима и ђудима" (1982), "Кажем ја себи" (1991), "У потрази за људима и догађајима" (1992), "Све године овог века" (1995). А ових дана излазе из штампе Милојевићеве занимљиви "Антимемоари", али не у издању као што би био основни чаршијски рад његове "Политике", него једне мале али угледне земунске куће назване "Прометеј" по јунаку античког мита.

У тој књизи Предраг Милојевић, који је иначе доживео необичну судбину, да после II светског рата два пута, као неподобан брововском тоталитарном систему, буде избациван из листа "Политика". И данас је вероватно неподобан јер му Хаџи Драган Антић није доделио ни једну бесплатну акцију "Политике" као ни многим његовим колегама који су читав радни век у њој провели док не се на њиховом труду и зноју богатити данашњи политички лезилебовићи и остали вагабунди који су нашу националну трагедију искористили да без рада стекну неизмеран иметак.

Новинар може да греш али не сме да лаже

Управо због таквог безобзирног понашања према знаменитој кући "Политика" и својим колегама Хаџи Драган Антић би требало да утуви у главу извесне сентенце Предрага Милојевића из "Антимемоара" написане на основу животног искуства, од којих смо за ову прилику изабрали само две:

"Новинар може да греш али не сме да лаже. Ако читалац увиди да је то што у новинама пише свесна лаж свршено је са тим новинама за навек. Јер истина увек избије на површину".

"Понет личним искуством Абрахам Линколн је рекао: "Можеш неког да вараш цело време и цео свет неко време, али не можеш цео свет да вараш све време". Истина увек исплива на површину макар и удављена".

У "Антимемоарима" има још пуно вредних пажње размишљања о људима и ђудима попут ових:

"Кардинал Ришеље је говорио: "Дајте ми шест реди из било којег написа о ја ћу наћи довољно разлога да обесим писца".

"Хитлер је једном паролом освојио немачке бираче. У нас неке пароле личе на успаванке. И она једина која се чује "сви, сви сви..." као да има одјек" али против свих!"

"Ако бих имао да бирам између владе без слободне штампе и слободне штампе без владе, ја бих био за оно друго" беседа је државника Цеферсона. Хтео је да истакне колико је важна борба против режима који угушује слободну реч".

"Фридрих Велики је говорио Волтеру: "Ја и мој народ успоставили смо идеалан споразум. Народ може да говори шта хоће, а ја да радим шта хо-

ћу". То је по оном: Богу божје, а цару цареву".

"Некада је Пашић био највише критикован, нападан и карикиран, а ушао је у историју као велики политичар и државник свог времена".

"Петлови који прерано кукуричу, према једној руској пословици, први дођу у лонац. Увек је ризично истрчавати испред свог времена. То сам и ја искусио: два пута сам био истериван из "Политике" због истрчавања!"

Одговоран према "уклетој професији"

Управо због поменутог "истрчавања" у разним приликама често сам разговарао са старијим колегом Предрагом Милојевићем посебно се интересујући да ми ближе објасни догађаје у "Политици" одмах по завршетку Другог светског рата, о чему ми је занимљиво сведочио његов најбољи пријатељ Драгомир Лола Димитријевић, у вези репресивних прогона од стране комунистичког режима.

Свагда одговоран према својој "уклетој професији", том крајње неизвесном позиву, чији плодови попут воденог цвета живе само један дан, Предраг Милојевић је више пута истакао: "О својој професији немам илузија, новинарство је мукотрпан посао".

Због љубави према свом позиву Милојевић је напустио асистенско место на Филозофском факултету у класи чувеног професора Бране Петронијевића, успевши да радо читаним текстовима постане најомиљенији представник "седме силе", који је својим гротеским, сатиричним и жустрим написима допринио предатној смењени министара и влада. Као берлински дописник био је запажен од Хитлера и његове камариле који су касније захтевали његову смену, а када је премештен у Лондон, због родољубља, одбивши да служи британској пропаганди Милојевић је брзо враћен у Београд, где игром животних околности ускоро доспео до положаја министра за информације на којем се налазио до 27. марта 1941. године. Натеран од одиректора Владислава Рибникара, првих месеци окупације, да обавља дужност главног уредника листа "Ново време" да би, угледавши обешене српске родољубе на Теразијама, одмах дао оставку трпећи последице и од немачких власти као и потоњег комунистичког режима.

Одговорни за Милојевићево прво избацивање из редакције "Политике" били су поред Владислава Рибникара и његове раније колеге Владимир Дедијер и Вук Драговић. Тих неколико година Милојевићевог удаљења из редакције "Политике" биле су од велике штете за овај лист, јер он је остао без најбољег спољнополитичког коментатора као и извештача са Нирнбершког процеса вођеног 1946. године од Међународног војног суда. Јер, не смемо заборавити да је Милојевић

у историји "Политике" забележен као најбољи извештач са великих судских процеса, почев од паљења Рајхстага до осуђења Ајхману у Јерусалиму.

Исповедајући своје успоне и падове у новинарској каријери, пред нашим очима дефилирају читава галерија трагичних личности, које је он срео на седницама парламента, при страначким зборовима, у министарским и председничким фотелјама, у велелепним дворцима од Дедиња до Бакингамске палате, на оптужничким клупама и у затворским самицама. У тој галерији различитих људских судбина у вртлозима историјских догађаја, чини нам се да је Предраг Милојевић најбоље портрете као савременик - реалист остварио при верном приказивању карактеристичних ликова политичара др Владана Ђорђевића, Живојина Балугџића, Николе Пашића, Милана Гавриловића и др. У фељтону где износи догађања везана за 27. март издава се Милојевићев објективно дат портрет кнеза - намесника Павла Карађорђевића. А у његове врхунске портрете убројали бисмо оне које разоткривају маске са лица познатих диктатора Керенског, Троцког, Хитлера и Мусолинија.

Посебно су занимљиви Милојевићеви портрети енглеских државника Макдоналда, Балдина, Чемберлена, Черчила и Идла. Готово све што је током протеклих деценија Милојевић писао, као извештач са места збивања или каснији аналитички хроничар, за основу има хуманистички став, а његове главне смернице заступљене су у истраживању политике, социологије, историје, философије и литературе. Колико је Милојевић хумано настројен и искрен најбоље сведочи његова изјава да увек више воли "грешнике" него свеце и "више јеретике него правоверне". Он увек истиче да више воли ако "новинар мало и грешни него кад много кади".

Састанци у Милојевићевом стану

Водио сам сас Предрагом Милојевићем веома занимљиве разговоре о старом Београду, његовим ђачким данима у Трећој мушкој гимназији који су објављени у њеној "Споменици", затим о значајним личностима и колегама - чувеним новинарима, који су ранијих година били објављивани у штампи или емитовани преко телевизијске екрана. Највећа жеља ми је била да са њим направим интервју о оном што је углавном избегавао да прича.

Тим поводом често сам посећивао Милојевића у његовом стану у улици Генерала Жданова (пола од њега су му одузеле 1944. нове власти) где живи усамљен после смрти вољене супруге Ирмгард са којом се 1936. године оженио у Берлину. Тада, пре петнаестак година, преселио се у своју малу, скромну радну собу, где је, како

Предраг каже "најсрећнији при размишљању и писању" што у последње време све ређе чини јер га је вид скоро напустио, а касно је за операцију. Протекле године, у 95. години издржао је једну тешку хируршку интервенцију, која се, срећом, успешно завршила. С великом муком, назире новинске ступице помоћу телескопских наочари, које му је даривао један приватник, јер "Политика" није у ту сврху могла да одвоји хиљаду немачких марака!

Сада, када се "Политика", ускоро, спрема да свечано прослави 75. годину Милојевићевог објављивања у свом листу, уместо да му њен генерални директор Хаџи Драган Антић изда "Изабрана дела", он му плаћа мизеран хонорар од по стотинак динара по објављеном напису, с чиме поред мале пензије једва да се може иоле пристојно огрејати преко зиме јер се зна колико ЕПС дере грађане са високим ценама струје.

Кад се само сетим, колико пута зимус Предраг није био у могућности да ме прими јер је штедећи прескупу струју за грејање био принуђен да дан проводи под јорганом! И то је тужна хроника нашег времена за коју они, који су нас до оваквог трагичног стања неживота довели, морају да одговарају. На све своје недаће, па и ову последњу када је морао да за своје "Антимемоаре" да потражи приватног издавача, Милојевић, као рођени оптимиста, се уопште не тужи. Он је увек био спреман да све лоше током живота истрпи, а у својој последњој књизи "Антимемоари" визионерски поручује: "Писати мемоаре дође као пакovati кофер за вечност. Ја могу да кажем - проживео сам своје. Смрти се не плашим, али бих волео да умрем усправно као дрво у које гром удари".

Иначе, Предраг је увек спреман на пошалице, па тако и у вези својих подмаклих година и меморије радо прича: "Питали ме како стојим с меморијом? С обзиром на године не могу да се жалим. Памтим три главне ствари: имена, датуме - и нисам могао да се сетим шта беше треће. Дакле?.."

Овога пута када ме је позвао да одговори на моја извесна деликатна питања за књигу "Из историје Политике" Предраг Милојевић био је изванредно расположен, тако да сам одмах укључио диктафон и наш разговор, који је касније забрањен од генералног директора "Политике", преносим, у одломцима, који се односе на најављену тематику послератног "глувог доба".

Узор Слободан Јовановић

- Написали сте више драгоцених текстова посећених мукотрпном новинарском позиву. Какво је Ваше мишљење о новинарству и који су били Ваши узор?

- Ја никад нисам имао неко високо мишљење о новинарству. Мислим, нарочито високо. За мене је новинар-

ство професија као и свака друга. Као новинар дошао сам до закључка да новинарство не изискује ни неку изузетно високу подобност и умност. Али, писање је, ипак, једно својство које условљује извезан степен интелигенције и способност лаког изражавања. Од новинара се тражи да све што пишу буде кратко, јасно и да делује истинито. Од узора на које бих се угледао нисам имао ни многе, ни велике, а један ми је, наравно, највише остао у сећању. Читајући дела Слободана Јовановића о нашој историји, и онима који су је правили, мени се допао његов стил и начин изражавања. То је био чувени београдски стил: кратак, јасан, прецизан. Трудно сам се да њега, такође, имитирам. То је оно што ми се чини да и у садашњем мом начину писања долази до изражања..

- Да ли имате неку посебну сентенцу о свом животном позиву. Шта је најбитније, рецимо, у новинарству?

- Новинар може да грешни али не сме да лаже. Ако читалац приметити да му се нешто намерно, лажно подмеће, онда је свршено са поверењем према том новинару.

Наравно, новинарство није једнолично. Све новине не служе истој ствари. У свим новинама се не пише исто. Има партијских листова, наравно, да они пишу у интересу странке и по њеном програму, али основно је да писање није неистинито и пристрасно. Новине, па и партијске, морају да остављају утисак неке независности... Обично се каже да оне новине нису слободне које су у рукама владе, власти..

Персона нон грата у "Политици"

- Били сте у "Политици" два пута отпуштани, када сте се осећали, по сопственом исказу, "као куџан". Поводом каквих Вам је "кривица" био онемогућен рад у редакцији "Политике"?

- Тачно, два пута био сам искључен из "Политике", али тада сам добијао у популарности код публике. Оба пута! Хоћу да кажем шта је основно код новинара. Ако он верно пише па буде и прогањан, а публика верује да је то било истинито написано, онда он добија у популарности, па можете и све силе да покренете против њега.

- А које су биле Ваше "кривице"? И ко вам је у време тоталитаризма - пресудио?

- Први пут, после рата, била је једна, како бих рекао, лична ствар. Реч је о новинару Вуку Драговићу. Да вам, најпре, испричам укратко. Било је то када су први пут, пред рат, успостављени наши дипломатски односи са Совјетским Савезом. Тада је за првог амбасадора у СССР постављен Милан

Три нераздвојна друга од школских клупа до редакције "Политике"
(с лева на десно) Предраг Милојевић, Душан Дуда Тимотијевић и Јола Димитријевић

Гавриловић. Вук Драговић је тада био новинар у "Политици", знао је руски језик, па је хтео да буде аташе за штампу. Међутим, Милан Гавриловић није волео да Вук Драговић иде у Москву, него је за кандидата имао свог човека Косту Крајшумовића, који је био и члан његове странке. Али, Гавриловић није хтео то да покаже Вуку Драшковићу, него је казао: "Па, ето, Предраг Милојевић је шеф Пресбиороа, па како реши..." До мене да одлучим то није било, јер је главном Драгиши Цветковићу (председнику владе) казао Милан Гавриловић кога он тамо жели за аташеа. Али, он је, мислим на Гавриловића, то све пребацио на мене. Ето, била је по среди само обична интрига због које сам касније претрпео последице.

● Драговић је то сигурно запамтио, па кад је касније дошао на бољу позицију у "Политици" - осветио се?

- Како да не!... Видите, дошло је ослобођење 20. октобра 1944. године и потом је сазвана прва седница сарадника "Политике". Влада Рибникар, лично, телефоном, мене је звао да дођем, казао ми је да сам на листи примљених за рад. Тако сам се и ја нашао на том састанку. Тада је Вук Драговић направио примедбу да сам до 27. марта био шеф Централног Пресбиороа (ранг данашњег министра за информације - пра.) а Влада Рибникар ми је казао: "Предраже, молим те бар неко време мораш да сачекаш"...

● Да ли сте касније враћени на спољнополитичку рубрику?

- Она је тада била веома мала и скромна, тако да сам тамо само читао преписе из билтена Танјуга и осталих страних агенција. Зато сам тек касније почео тамо да пишем. У то време највише смо доносили извештаје агенције ТАСС-а и скоро ништа друго.

● А другом приликом Вам је пресудио Богдан Пешић?

- Јесте, Богдан Пешић био је тада главни уредник "Политике". И он ми је после једног редакцијског састанка рече: "Предраже, морам да ти кажем - ти си отпуштен! Ти и Живко Милићевић..."

"Зашто?"

"Немој да ти објашњавам, ја такав налог имам!"

"Од кога налог?"

"Од Виласа, шефа Агитропа..."

Додуше, он, тада, није помињао Виласа, него само да је тај налог доbio од надлежне личности, а та на врху била је Вилас. Он је био шеф Агитропа.

● Да ли сте се тада успротивили?

- Нисам... Не, ништа нисам казао...

● Значи, остало Вам је да само покупите ствари из радног стола и - враћа?

- Да, отишао сам без речи... А кад већ помињемо Богдана Пешића, верујем

да је њему то све, очигледно, било непријатно. Али, он ми је тако наложио. И то се морало спровести без приговора...

Преводилац из нужде

● Ко Вам је помогао да се вратите у редакцију "Политике" и како сте живели у време прогона?

- У том периоду, то је ваљда било више од четири године, пошто нисам могао да пишем, односно објављујем, бавио сам се преводима књижевних дела са немачког и енглеског језика. Тринаест дела сам превео... Иначе, тешко смо живели. Били смо принуђени да продајемо ствари. Имао сам дивне немачке уметничке слике од оца моје супруге - колекционара. Оне су биле из прошлог века. Долазила је жена Воје Јанића, оног попа који је био најкраће време наш министар. Она је имала везе са Немцима. И мени је ту идеју, тада, она дала. Она је узимала те слике и продавала. Право да вам кажем, ако ми је нешто жао, жао ми је за те слике. Оне су стварно биле вредне.

● Кад сте били прогнани из "Политике" како су се држале Ваше колеге? Да ли су Вас радо сусретали или можда бежали од Вас бојећи се да доживе неприлике од власти?

- Не могу да се на њих жалим... Баш, ни на кога, ипак су били људи.

- А сада нам испричајте како сте се вратили у "Политику"? Ко Вас је тамо по други пут позвао?

- Тада је директор "Политике" био Мита Миљковић, он ме је позвао. Главни уредник био је Данило Пурић. Тако сам се опет нашао на спољнополитичкој рубрици.

- Ви, изгледа, сва зла која су Вам нанели хришћански опраштате?

- Верујте да никога нисам замрзао, јер требало се уживети у то време па све то и разумети. Ето, у вези свега, да вам испричам нешто у вези са Милованом Ђиласом. Био је нечији погреб. Па, тамо, на Новом гробљу приђе ми Деса Тревисан звана "Деса Баронеса", дописница оне стране агенције и каже: "Чика Предраже, овде је Ђилас и он мене пита да ли би ти хтео са њим да разговараш?" Одговорим: "Зашто да не?" И ја приђем Ђиласу, и он ме поздрави. И тада ми он каже: "Друже Милојевићу - јер онда смо сви били "другови", тако се ословљавало..."

Потом он каже: "Један од грехова које сам имао, то је било оно како је према вама поступљено..."

Ја му тада кажем: "Друже Ђилас, ако је то велики грех, немојте много да се кајете, јер то мени није много шкодило..." То сам казао и додао да је то био грех функционера, а не човека...

О спасавању Владе Рибникара

- Како је Ваше мишљење о директору "Политике" Владиславу Рибникуру поводом писања његове супруге Јаре у књизи "Живот ои прича"?

У тој књизи, између осталог, Јара тврди да њеном супругу нико од ондашњих људи из "Политике" није хтео помоћи да се спасе из Бањичког логора. Колико ми је познато на основу тврђења Вашег колеге Лоле Димитријевића и Вама се из Бањичког логора обратио Влада Рибникар да му преко фон Рајсфирца, помогнете?

- Када је Влада Рибникар био у Бањичком логору, његова супруга Јара дошла је овде са Дедиња, у мој стан. Било је тада ружно време, а она је сва забрађена дође и покаже ми цедуљу коју је добила од Владе, из логора, преко неке везе. На тој цедуљи је стајало: "Јаро, молим те иди Предрагу, па нека он оде Рајсфирцу да се заузме за мене, јер ми је глава у питању". Тако, некако, писало је на тој цедуљи.

- А ко је тај фон Рајсфирц?

- Пазите, било је то овако... Једна немачка археолошка експедиција дошла је пре рата у Београд да испитује трагове некаквог пута који је водио у Византију, у Цариград, преко Рашке, шта ја знам, ту су вршили ископавања... То је била експедиција минхенског Археолошког факултета. Вођа им је био, мислим, професор Унтерцајг, а секретар те експедиције звао се барон Александар фон Рајсфирц. Био је тада доцент на том факултету. Када су дош-

ли у Београд, у новинама, је било кратко речено о сврси њихових истраживања. Али, ја одем и посетим у хотелу фон Рајсфирца и он ми нашироко исприча о тој експедицији, о том путу који је за њих био важан и шта ће они тамо све да истражују. И ја напишем у "Политици" о томе текст, прилично опширан. Овоме Рајсфирцу се то, посебно, допало, а највише што сам њега снимео и разговарао, па је дошао у "Политику" да се захвали на чланку. Тада је у "Политици" био Јова Тановић, па сам га том уреднику и представио. И Јоци Тановићу се допадне тај млади, симпатични, отмени Немац. Јоца га је позвао једном на неки пријем. Па је тамо и овај Немац, као и Јоца, волео мало да цугне. И по неколико пута су се он и Јоца нашли у бифеу "Политике" да се почасте. Тако је фон Рајсфирц постао пријатељ "Политике"...

- Да ли га је тада знао и Влада Рибникар?

- Влада Рибникар га је избегавао, он није волео са Немцем да се виђа. То је било 1926/27 године, а можда и касније. Експедиција Немаца је била завршена, али дошао је касније и рат, и наша пропаст - окупација.

Једног дана у Београду се појавио фон Рајсфирц, у униформи немачког мајора. Он је био резервни официр, немачки, па је, кад је дошао рат, аванзовао. У Првом светском рату кажу да је био рањаван, па зато није био за први борбени ред, него за други. Он се вероватно пријавио да је знао наш језик, да познаје те људе, и они га поставе за заповедника културнога одељења у Гувермену код Турмана. Влада Рибникар је знао те "Политикине" везе са њиме и зато ми је и писао. Тако ја одем код Рајсфирца...

Рибникар и фрамасони

- Да ли сте отишли са Јаром или сами?..

- Сам одем. Примео ме је Рајсфирц и рекао: "Видеће, шта може..." Некако, није био много загрејан за ту ствар. Знач, немачки аристократи ни у служби нису били много популарни код Хитлера. Код Хитлера, после комуниста и Јевреја фрамасони су били најгори непријатељи.

- Ко су фрамасони?

- То је била једна левичарска, либерална, светска организација, која је радила против фашизма... Оно што ми је остало у сећању приликом разговора са фон Рајсфирцом, то је да ме је он два - три пута питао: "Да ли је Влада Рибникар био фрамасон?" Ја сам му се клео да то он није био. После ми је било јасно. Рајсфирц и његова породица, као и многи немачки аристократи, били су фрамасони. И он се мало плашио, налазећи се у непријатељској земљи, да ли треба да се залаже за једног фрамасона, па ће рећи: "Ето,

какви су фрамасони!" Био је мало суздржан, па ми је рекао да ће видети шта се може. Рекао ми је тада да је пријатељ са шефом кабинета код Турмана, мислим да се тај звао Бајмац који је био надлежан на логоре. Они су, каже, пријатељи. Па ће он њему да каже за Владу Рибникара.

На томе је остало. Ја нисам био много одушевљен. Нисам ни ишао Јари да то кажем, а било је врло тешко и доћи до Дедиња, па сам се питао шта могу да јој кажем, када ми је фон Рајсфирц остао по мало сумњив. Е, сада да је Рајсфирц нешто учинио Јара у својој књизи не признаје. Она говори о оном другом који јој је тражио масонску симболику - беле рукавице. Ја сам закључио да је фон Рајсфирц, ипак, деловао по овоме. Влада Рибникар је био пуштен из логора, али је, одмах, после тога, побегао у партизане.

Сретне ме Бата Јовановић - Стојимировић. И он је познавао фон Рајсфирца од раније. И Рајсфирц га је за време окупације поставио за шефа Државне архиве. Њему имамо да захвалимо што је Државна архива остала. Када ме је Бата срео, он ми каже: "Предраже, бежи да те Рајсфирц не види. Бесан је опет на Србе. Он каже: Ето, видите какви сте ви Срби, мени се Предраг куне да Влада Рибникар није фрамасон, а сакрио је од мене да је комуниста". И ја се више нисам усудио да идем код Рајсфирца. Додуше, искрено рећи, нисам ни ја знао да је Влада био комуниста. То, онда, нико није знао...

Петиција за ослобођење Рибникара

- А да ли сте Ви писали неко писмо за ослобођење Владе Рибникара из логора и скупљали потписе од виђених грађана.

- Е, сад видите... Кад је Влада Рибникар био ухапшен, пре ове интервенције, знате, коју је повела Јара после његове цедуљице из логора, ми смо се оу "Политици" договорили шта може да се уради. Била је ту и Јара. И онда смо решили овако: да напишемо једну петицију, и да се потпишу сви познати Београђани, да се заложу за Владу Рибникара и да гарантују да он није комуниста, него да је он исправан националиста, да је увек добро мислио о немачком Рајху, да је поштовао немачки народ. Тако, у стилу као што се петиције пишу. Ја и Сима Францен (стрељан одмах по "ослобођењу" са 105 Београђана - пр.п) написали смо то одмах на немачком језику и оставили место за потписе. Ко то да потпише? За Немце вредело је да потпишу само они који раде за њих, такозвани квислинзи...

- Причао ми је Лола Димитријевић да је он носио ту петицију на потписе код виђених Београђана...

На новинарском балу – Лола Димитријевић и Предраг Милојевић са супругом

- Да, Лола Димитријевић имао је те везе. И он је носио да ту петицију за ослобођење Рибникара из логора потпишу значајни тадашњи људи. Готово сви су је потписали: и Драги Јовановић, и Таса Динић, и ондашњи председник београдске Општине Стојадиновић, и потпредседник Милићевић. Сви, у жељи да покажу да су они национални приврженици. Потписали су да се заклинју чашћу да Влада Рибникар није комуниста... Е, када је дошао крај рата Лола је био поносан што је то учинио за директора "Политике". А Влади Рибникару у оној ситуацији није било мило што су га спасавали петицијом из затвора, ови, тада називани квислинзи. И отуда та његова мржња на Лолу Димитријевића. Што се он тиме хвалио...

- Да ли Ви као и Јара мислите да је Влада Рибникар ослобођен из логора само по масонској линији? Која је у овом улогу Петвајдића?

- Ја мислим да је Јара ту имала право, да је ту била нека веза фрамасона за ослобођење из логора Владе Рибникара. И да је ту помогао Рајсфирц, и Вјадеман. То ми је Бата Стојимировић казао да му је Рајсфирц рекао да је са овим Вајлманом ишао једном у логор на Бањици, да су разговарали са Владом Рибникаром и да је Влада направио добар утисак на овог Вајдемана.

- А ко је Петвајдић у том друштву?
- Петвајдић, то вам је један аустријски новинар, словеначког порекла, веома дружеван. Али, не знам ништа више о њему...
- .Значи, дас он није много помогао?
- Не, није... А што питате?
- Његово име ми је Лола Димитријевић више пута помињао у вези са

акцијом за Рибникарево ослобођење...

- Па, сигурно, он је вероватно помогао Лоли да иде с нашом петицијом код оних да је потписују.

Продаја "Политике" за "топли оброк"

- Да ли је тачна тврдња господина Лоле да су Рибникари уступили, односно продали за време окупације "Политику" окупатору, а заузврат добијали са осталим акционарима из њихових магацина изванредно следовање намерница и остале хране?

- Ја ћу да вам кажем оно што знам. Факат је да је ту била нека фиктивна продаја "Политике" јер су Немци тражили да та имовина не буде приватна. Не знам под каквим условима, само ми је познато да су ту биле неке паре. И дошло је до поделе тих пара акционарима, то знам. Исто тако знам да су намернице набављане, неким средствима, а "Политика" је имала и кола за превоз. Камион са којим сте могли да се снабдевате много боље него други.

- Да ли су те намернице добијали и новинари, и радници штампарије или само акционари на челу са Рибникаром?
- Па, сад ја не знам, јер сам био потпуно изван...

- Да ли су Вам неки текстови од "нове власти" били цензурисани, скраћивани или одбијани?

- Било је, није да није било... Не увек одбијани сасвим, али кориговани. То је оно што сам написао и рекао једном приликом: напишете чланак због поенте. А оно изађе чланак - без поенте. Јер, цензору се баш та поента учинила сумњива. Такви су били сви

тадашњи уредници јер су постављани од Агитропа...

Сусрет са Хитлером

- Да ли је тачно да сте захваљујући Хитлеровој посвети на његовој књизи успели за време окупације да ослободите рођеног брата Страхинју из Бањичког логора? Да ли сте сачували ту књигу?

- Није се радило о књизи "Мајн Кампф", него о једном фотографском снимку. Кад сам имао интервју са Хитлером, онај његов фотограф Хофман, сликао је, тако, шкљоцао, шкљоцао... Ту није било тада ни телевизије, ни касетофона, ништа није радило осим фото-службе. Е, тај чувени фотограф Хофман је после тога дао мени један снимак, а на њему сам ја стајао према Хитлеру, изгледало је као да му ја нешто показујем. И Хофман је баш због тога мени донео ту фотографију и предао у клубу јер је знао да ће то да ме интересује. Е, ту слику, када сам за време окупације ишао код шефа Гестапоа због брата, ја сам понео да му је покажем. Он се зграуо. Гледа мене, па гледа у слику, загледа као да провери да није фалсификат, па ми каже: "Знате, господине Милојевићу да фирера никад нисам видео из близине!" Знате, колико га је то импресионирао...

- Имате ли ту фотографију?

- Е, шта је са том сликом, дивном фотографијом! Дође ослобођење, моја жена била је Немеца, веома се уплашила за мене, што сам био шеф Пресбиреоа и шта ја знам... И све је побацила у ватру. И ту слику!..

- Да ли је тада ватра прогутала и Хитлеров "Мајн камп" са његовом посветом?

- Да, и то, и све књиге. И од Гебелса са посветом. И све, не само то, него и наш венчани лист. Јер, ми смо се венчали у Берлину по аријевском закону са доказима од три колена да немамо јеврејске крви. А венчаница се звала "Ебух". На тој књижици био је утиснут огроман хакенкрост - кукасти крст, и жена је све то бачила у ватру. Тако да смо после рата морали то да доказујемо сведоцима, да смо у браку. Толико се она била уплашила.

- А какво је Ваше приватно мишљење о Хитлеру? Да ли вам се при разговорима учинио као монструм? Да ли је остављао утисак ненормалног човека, фанатика?

- Не! Први утисак је другојачији. Видите, о Хитлеру су написали брда књига, студија... Али, он је још увек није довољно разјашњен... Он остаје, ипак, једна мистериозна личност. Питање је како је могао тај човек све то да постигне? И учини... Кад сам га ја посетио, то је било 1930. године, он је био непознат и многим Немцима. Јер он је тада био вођа само једне мале партије од десет посланика у парламенту. Ње-

Предраг Милојевић – први "Политикин" дописник из Немачке

гова главна политика била је - улица, демонстрације... Немачка велика штампа била је онда у рукама Јевреја, и они су нашли да је у њиховом интересу да уопште не помињу Хитлера. Чак нису хтели ни да га нападају преко штампе јер то је, ипак, некаква реклама, него су га потпуно игнорисали. Тако да многи Немци нису тада ни знали за њега. И то је, ваљда, један од разлога, што је он радо пристао да види једног страног новинара. Њему ме довео један од уредника националистичког листа у Берлину са којим сам се познавао са конференције за штампу. Он је сигурно рекао Хитлеру ко је "Политика", да је то угледан лист, па је можда и неку лепу реч о мени додао као дописнику, тако да ме је Хитлер срдачно примио.

● Значи, није остављао лош утисак?

- Напротив, остављао је утисак врло простог, једноставног Немца, какве често виђате по оним биртијама, пивницама. Он, додуше, мало свеже руке, мало је намрштен, али сасвим пријатан утисак оставља. Сасвим је био другачији на оним зборовима када је говорио маси...

Иво Андрић је потписао Тројни пакт

● Ви сте били када и посланик Иво Андрић у Немачкој. Каква је утисак на Вас оставио Иво Андрић у историјским тренуцима потписивања Тројног пакта?

- Није био ни мало одушевљен Тројним пактом. Он је уочи 25. марта поднео оставку на положај посланика у

Берлину. А Цинцар Марковић му је ту оставку одбио: "Не можеш сада него после пакта..." "Морао је да присуствује као посланик у Берлину, у ствари био четврти члан наше делегације за потпис пакта: Цветковић, Цинцар Марковић, доктор Стојиљковић, начелник одељења за међународно право и Иво Андрић, четврти као посланик... Била је велика гужва, тамо, при потписивању пакта, па није било пријатно у дворцу Белведере позирати фоторепортерима. Мене су ухватили на једном снимку, али Иву Андрића нису..."

Конфликт са Драинцем

● Има једно можда помало неугодно питање које је битно за Вашу биографију. Ви сте били, додуше по Рибникаревом налогу, приморани да неколико месеци фигурирате као оуредник "Новог времена", поводом чега Вас је неукусно, крајње памфлетски напао песник и новинар "Правде" Рака Драинац у својим записима "Црни дани". Нисте никад одговорили на тај Драинчев напад, па чак ни када сам пре неколико година писао Ваш опширни животопис - брошуру поводом јубилеја "Политике". Зашто? Хоћете ли ми одговорити овога пута поводом конфликта са Драинцем?

- Како да не... Као млад новинар био сам секретар београдске секције Новинарског удружења. Председник је био Коста Луковић, а Милоје Сокић - благајник. Удружење је онда од Министарства саобраћаја увек добијало карте за бесплатну возњу. Те карте су стајале код Сокића у благајни. Е, открије се да је Сокић те карте давао својим личним пријатељима. Мене то као младог новинара - побуни. И ја га оптужим, па је то било и на Суду части, а он је морао и да поднесе оставку. То ми је лист "Правда", у коме је радио и Драинац, узела за зло а "Политика" никакве везе са тим није имала. Али, "Правда" је то схватила као да је "Политика" подметнула мене да је компромитујем као конкурента. И напала, чак је било ту и суђења... Напали су нарочито Јоцу Тановића и мене, а то је писао Раде Драинац, као ваљда једини довољно писмен... И било је ту и - одговора.

Ја сам знао да то он пише, па сам га и ја, онако, по неки пут, закачио. Е, зато се он ту мени осветио... Колико је он ту био пристрастан види се по томе, кад је писао о виђеном импресуму листа "Ново време". А тамо у заглављу стојео најпре имена два директора (Владе Рибникара и Драгимира Стојиновића), па главни уредник (Предраг Милојевић), па четири или пет уредника секција, а ти уредници махом су били комунисти Винко Винтерхалтер, Милорад Панић Супер, Ото Крстановић, и још други... (Сви на значајним положајима у Брозовом режиму)... А Драинац је поменуо само мене.

Одлазак из "Новог времена"

● Ваши сарадници из "Новог времена" причају да сте од јуна 1941. смењени са те дужности по наређењу војног заповедника Турнера због непослушности, па је на ваше место дошао Ранко Младеновић. Да ли је то тачно? Који је прави разлог Вашег одласка из листа "Ново време"?

- Слушајте, то је било такво време, нарочито када је почео рат против Социјетског Савеза. Дотле су Немци били врло толерантни, није их било много брига што то пишемо јер за њих је Србија била нико и ништа. Али, потом било је много озбиљније. Претрпавали су лист страшним фотографијама, као оног вешања на Теразијама и злочина у катинској шуми. Знаш, нас је било скоро четрдесет новинара у тој редакцији, а било је укупно четири листа. То је било претрпано. То је било намерно, када је тај лист прављен Тито је био у кући Владе Рибникара. Идеја је била и Тита и Владе да се новинари сачувају... Да се окупе... Како ми је Владе Рибникар причао касније, Тито је веровао да касније преко тих новина можемо нешто и да прогурамо, али то је било илузорно... Није било тешко изаћи из листа, то у почетку, али после, дошнје, било је теже... Ја сам брзо изашао. И то сам изашао под уверењем Турнера код кога сам тада ишао, а који је мислио: "Добро, млад патриота, па му то све тешко пала. Па, добро, није важан... Сваки ће да ради што је он радио..." Тако сам ја на своју молбу био ослобођен.

Али, дошнје, када је Немцима пошло лоше, знате, није било лако изаћи. Тако да има оних који су остали. А морали су да остану јер је било ризично изићи. Комунисти су бежали, уколико су могли, иначе су били хватани...

Случајно новинар увек новинар

● У погледу одређења свог животног пута, када бисте се поново родили, да ли бисте опет били новинар? Да ли не желите тај свој тегабан пут "мученика дана и глумца мисли"?

- Ја сам случајно посао новинар јер сам најпре хтео да будем философ. Али, десило се да су ме увукли у новинарство. То је оно што се зове професионална деформација. Толико сам ушао у то, у тај свој животни позив да не знам шта би друго могао да будем. Осим да будем што сам - новинар.

● У овом хаотичном времену све присутније анархије на југословенским просторима постали сте и члан независног синдиката новинара? Да ли заиста сматрате да данас постоји независно новинарство?

- Ја сам увек био за оне који су били против. То да се новинари "Политике" жале мислим да је добро. Тражили су од мене подршку и ја сам им увек давао.

Коста Димитријевић

ВИЗИТА МЕДЛИН ОЛБРАЈТ

Нови шеф америчког Стејт департмента приликом своје посете Београду разговарала са Милошевићем и лидерима коалиције "Заједно"

Пошто је некако пронашао једног сељака којег није успео да упропасти, јер му отац шаље паре из Немачке, господин председник Србије наставио је своју предизборну кампању сусретом са шефом дипломатије САД Мадлен Олбрајт. Госпођа Олбрајт убедљиво води на свим топ-листама србомрзаца, али је господин председник зато изашао да је дочека у новом оделу. Било је то свега један дан по отварању хрватске амбасаде у Улици Кнеза Милоша. Тако је југословенска дипломатија у свега два дана забележила три крупна успеха: отворена је хрватска амбасада, Медлин Олбрајт била је у Београду, а председник Србије купио је ново одело.

Краљево ново одело

У ствари, можда му је одело купила супруга? Док је он изгарао у ишчекивању хоће ли га Олбрајтова удостојити или неће (било је густо!), - госпођа Марковић отишла је, председ-

ничким авионом, на шопинг у Грчку. Додуше, не би она баш председничким авионом ишла баш у шопинг и баш у Грчку, него јој је то неко јавио да се авиони кваре кад не лете, па се она, као добра и узорна домаћица, уплашила могуће штете. Уосталом, она је тамо вршила и дужност портпарола свога супруга: тек је у Грчкој изјавила како се њен драги неће кандидовати за председника Србије. Било јој је испод части да то изјави овде, али кад је већ ионако ишла у куповину тамо... Можда је тако господин председник убио три муве једним погледом: авион се није покварио, супруга му је задовољна, а он је добио одело у којем је достојно, како само он то зна, дочекао Олбрајтову.

Ни гађа немамо!

Можда би Кнез Милош, у чијој је Улици само дан раније свечано отворена хрватска амбасада, дочекао газдарицу Стејт департмента у поцепан-

ним чакширама? На њен вероватно запрепашћен поглед, он би можда, каквог га је Бог дао, одвалио: Ето, шта сте нам направили, да ни гађе немамо! Али, председник Милошевић има од САД гаранцију за свој живот и имовину у случају да овде буде свргнут с власти и мора да буде пристојан према државном секретару земље којој је тако много дао, а која би му то у будућности вишеструко могла узвратити.

Услови до 101 и навраг

А госпођа Олбрајт дошла је да каже господину председнику да мора да изручи "ратне злочинце", да мора да "побошља ситуацију на Косову", да мора да "демократизује медије", и ко зна шта још мора. Господин председник избацио је сараднике напоље (чак је и портпарол госпође Олбрајт потврдио да се "део разговора водио у четири ока") и рекао госпођи да је он свестан шта све мора, али иду избори,

Паре из Немачке за председничку кампању: Слободан Милошевић

Медлин Олбрајт : пацке за Милошевића

а ако изручи Карацића, Младића и Шљиванчанина могао би да дође Аркан, а онда... Олбрајт је размислила мало и сабрала да један плус један у случају Коалиције "Заједно" не чине један (као у случају свих озбиљних коалиција), него три, па и више. Зато је одлучила да пружи председнику још једну шансу. Добро, рекла је, али како да Вам дигнем спољни зид санкција и да Вам дам паре кад нисте урадили све оно "мора"? Без везе, рекао је председник, шта ће ми паре ако нисам на власти? У реду, рекла је Олбрајт, нећемо то више потезати до избора. Супер, одговорио је председник, хвала лепо. После тога, Милутиновић се вратио унутра, Олбрајт је сусрет назвала "веома корисним", а председник је рекао да је "комуникација (била) у духу традиције добрих и пријатељских односа". Традиционално добри и пријатељски односи са САД, значе да ћемо још који пут бити бомбардовани.

Новчићи за поткусуривање

У ствари, госпођи Олбрајт је свеједно да ли ће остати Милошевић или ће доћи Заједно. Како год бацаш новчић - паће на праву страну. Али, шта

Нањушио доларе:
Хаћи-Драган Антић

сад, кад посрћу и једни и други? Ништа, рекла је Олбрајт у традиционалном духу америчке спољне политике (што значи да не зна много о томе): пара врти где бургџија неће! Онда је рекла још и ово: Ево пет милиона до-

лара да се "Заједно" одржи, макар под другим именом. Њима су засијале очи и прихватили су понуду. Пошто смо већ рекли да не зна много, тако госпођа Олбрајт не зна ни то да ће се "Заједно" сада посвађати око тога колико од тих пет милиона припада овима, а колико онима, и хоће ли делити паре према резултатима избора из 1993. или 1996. године.

Рекла – казала опозиционих лидера

"Опозициони правци" - како сами себе називају, били су сви некако важни: досада су обигравали око света не би ли је препали негде у неком хаустору, а она им је, ето, дошла на ноге. Још им је цео целцијати сат посветила! Један од лидера је после изјавио да се причало о условима за предстојеће изборе у Србији, о Космету, о примени Дејтонског споразума и сарадњи са Хашким трибуналом. У пракси, то је Олбрајтова отворила састанак и почела да наређује: морају услови, мора Космет, мора сарадња, мора примена. Они су само климали главама и одговарали: мора. Само је Расим Љајић уху-тао кад нико није споменуо Санџак, ваљда грешком. И то је све трајало седам минута. Преостала 53 минута била су посвећена оговарању коалиционих партнера, који су упорно понављали како је баш њихова странка највише уложила у Коалицију и да би оних пет милиона долара требало поделити по заслуги.

Карактерна особина директора "Политике"

Госпођу Олбрајт испратио је на аеродром директор и в.д. главног и одговорног уредника "Политике" Хаћи Драган Антић. Том приликом, он је госпођи америчком државном секретару поклатио албум са фотографијама насталим током њене посете Београду. Да је у њему било мало националног поноса, он би госпођи Олбрајт поклатио албум с фотографијама последица америчког бомбардовања Београда на Ускрс 1944. и америчког бомбардовања Републике Српске 1994-95, тек толико да се још мало присети традиционално добрих и пријатељских односа Србије и САД. Али, нема у њему ничега сем, како пишу новине, плате од 57 хиљада динара.

Није ту ништа чудно. И патриотизам, и паре, и једна карактерна особина почињу истим првим условом.

Post scriptum

После је америчка државна секретарица госпођа Олбрајт посетила америчку војну базу у Брчком. Мора бити да је Мобуту ипак тамо.

Душан Весич

ЧОВЕК СА СТОТИНУ МРЉА

Градоначелник приправник. Рекао - па порекао. Има вишка - нема вишка. Како Михајло Ковач ради "бесплатно". "Персил" оставља мрље.

Недавно је у нишком недељнику "Ноно" објављен текст под насловом "Техномединг" је ваша велика мрља, Зоране Живковићу! Преносимо текст без скраћења, како би наши читаоци сазнали нешто више о Зорану Живковићу, градоначелнику Ниша и народном посланику Демократске странке.

Самоуверени, надмени и препотентни градоначелник Ниша претвара се у невину овчицу чим га аргументима притерате уза зид. На градском тргу, за време трајања протеста због прекрајања изборних резултата, обећавао је куле и градове - брда и долине. Обећавао је да ће бити исплаћене

пензије, плате, дечји додаци, да ће социјалистичке допове извести пре лице правде... и то одмах, чим коалиција "Заједно буде преузела вршење локалне власти у граду. Деловао је самоуверено и сигурно. Деловао је као човек који верује у то што говори и као човек који је спреман да преузме терет вршења власти у граду који је опустошен дугогодишњом владавином социјалиста. Обећавао је да неће бити реваншизма, протекције у запошљавању, да ће послове у градској управи и јавним предузећима обављати само најспособнији. И успео је да превари грађане Ниша.

Зоран Живковић

Сто дана шетње по иностранству

Одмах по преузимању локалне власти, суочен са првим тешкоћама, јавно је признао да није ни знао шта га чека и да је он ипак само градоначелник-приправник. Период првих сто дана власти обележен је његовим честим боравком у иностранству и пријемима страних амбасадора и поклисара страних амбасада. За оно што је као градоначелник једног града требао да ради, Живковић је обично говорио: "То није у нашој компетенцији"! Наш смушени градоначелник - приправник искрено верује у то, јер он и не зна шта је у његовој компетенцији или у компетенцији градске управе.

Првих сто дана нове власти обележено је и беспримерним реваншизмом, смењивањем неистомисљеника, припремама за отпуштање запослених у градској управи, максималном злоупотребом градске територије и запошљавањем по партијској припадности. За грађане Ниша промена нема; сјахао Курта - узахао Мурта!

На питање како сарађује како сарађује са коалиционим партнером (СПО)

ЗАКУПЉЕНИ ПРОСТОР: СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

"ТЕХНОМЕДИНГ" ЈЕ ВАША ВЕЛИКА МРЉА, ЗОРАНЕ ЖИВКОВИЋУ!

У једно предузеће у ЕИ дошао инспектор службе за платни промет (СДК) у редовну контролу и, између осталог, пронашао да картони Техномединга (извозничке фирме) није изворени. Тачније, Техномединг је и даље дуговао том предузећу у Електронској индустрији Још 70.364,46 УСД. Власник или судски извозничке фирме М.П. Техномединг је био Зоран Живковић - посланик Демократске странке и садашњи градоначелник Ниша.

На основу уговора о извозу МП "Техномединг" је предузеће на Кипру али је извоз извршио у Софију у Бугарској? Закљученим уговором између предузећа и МП "Техномединг" Ниша као извозника испорука робе је требала да се изврши по пријему девизне дознаке, авансно, унапред пре преузимања робе, код пословне банке коју одреди произвођач. Извозник је био у обавези да изврши и услугу извоза за рачун и корист произвођача и за то исплати провизију од 2% од фактурисане вредности. Девизна дознака није стигла а роба је извезена за 195.696,00 УСД? За извршење извоз предузеће, из ЕИ-а је успело да исплати 118.099,00 УСД па разна осигурања је отишло 7.272,00 УСД и остало је неплаћено потраживање у износу од 70.364,46 УСД... Извозничко предузеће "Техномединг" је утужено али још ништа...

Господине Зоране Живковићу, градоначелниче, без обзира да ли сте ви као власник Техномединга директно криви или индиректно криви предузеће у ЕИ нема те девизе... радници тог предузећа седе кући... ни сами не знају када су и шта задњи пут прим-

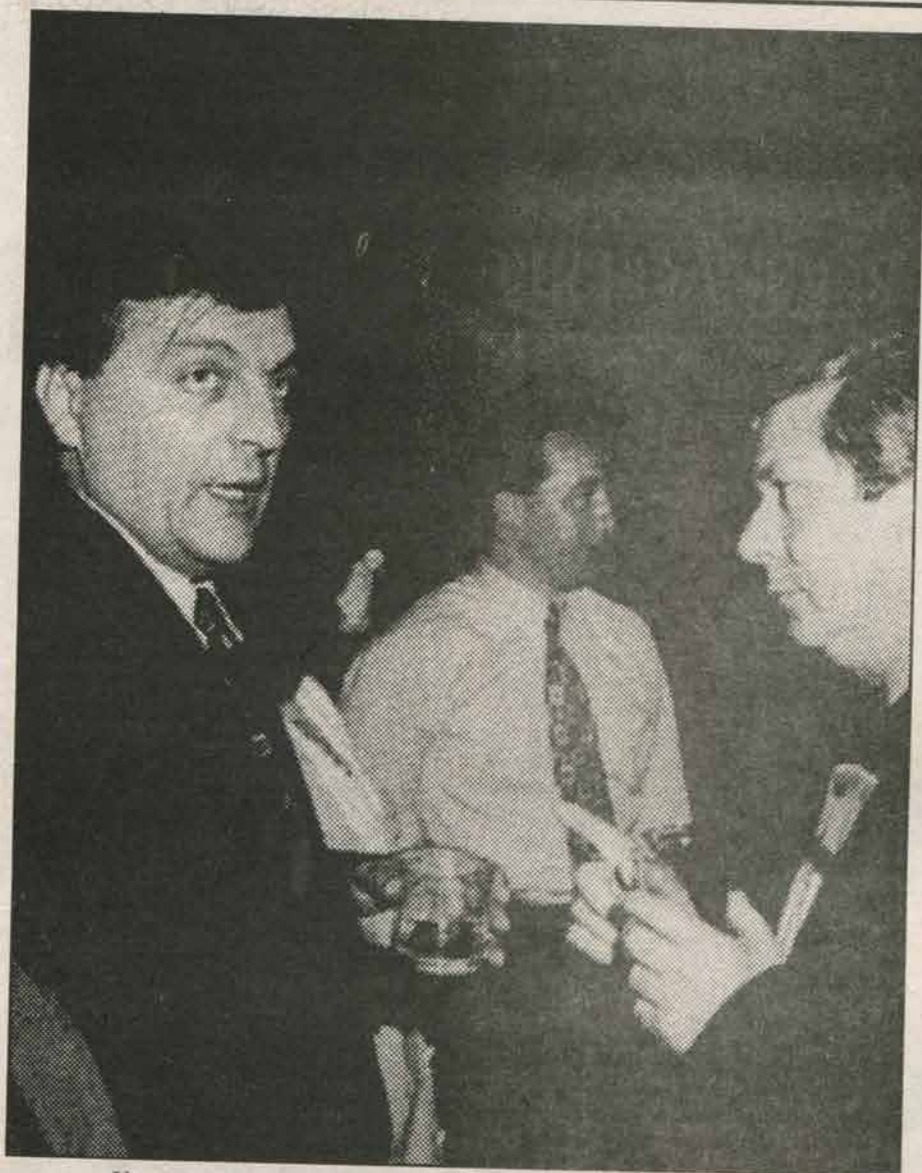
или... Они седе ви идете даље... Ако сте ви онда то урадили - а посланик сте Демократске странке, а знамо да се најбољи бирају, сада сте и градоначелник... какви су тек онда остали из Демократске странке?... Господине Зоране Живковићу овај народ хоће да зна и мора да зна ко их води и ко треба да их води... Вође, посланици, градоначелници морају да буду чисти без иједне мрље а ваша мрља, велика мрља, је Техномединг.

Ви сте као део коалиције "Заједно" искористили излазак народа, а многи су изашли јер су гладни без средстава за живот. Ви сте обећавали, обећавали па сте чак обећали да ће се одмах покренути кривични гоњења за привредни криминал, крађе итд... Народ поверово! Међутим појединци су и поред крађа и криминала и даље слободни... Народ је разочаран... Ако су челници СПС-а и њихови поједини чланови створили капитал пљачком... па крали гласове... ви обећали гоњења, стали и ништа. Ако не можете да покренете свуда кривичне пријаве јер немате доказа можете да направите захтев СДК-у, Финансијској полицији да испита и констатује неправилности у општини за трошење самооприноса, код бата Банета за брашно из резерве - државне резерве, за изградњу и пословање велике нијне, пословање дирекције за урбанизам, изградња аутобуских станица - надстрешница, пословање и инвестиције МАК Интернационала, инвестиције и пословање пумпе Топлић, инвестиције и пословање Велетрговине из Д. Комрена итд - па ћете имати пријаву обичних и кривичних хоћења а народ би био задовољан... Народ већ прича да је обманут... И јесте! То говори ваш нерад...

Сво ово говори овом народу да и да ништа није боље од СПС јер настављате истим путем и да и ви и коалиција "Заједно" као и СПС не заслужујете да водите овај народ.

Д. БОЈКОВИЋ

Факсимил чланка из листа "Ноно"

Умрљани градоначеник на једном од многобројних пријема

у Нишу, наш "врли" градоначелник је одговорио да их је ућуткао (задовољно) тако, што их је све редом запослио! Новинар који је то чуо, није био лењ и све је лепо објавио у својим новинама. Сутрадан је наш градоначелник то демантовао. Е, па градоначелнице, политика је озбиљна ствар, јавне изјаве морају бити озбиљне. Нема ту "оће каки - неће каки"!

Познавајући Зорана Живковића и прилике у Нишу потпуно смо сигурни да је повећани број запослених на нишкој телевизији и другим јавним предузећима, управо последица задовољавања коалиционог партнера. И кад неког задовољава, Зоран то ради на туђи рачун - на рачун буџета и свих грађана Ниша!

Вишак запослених - мањак морала

Преузимањем власти градоначелник Живковић је објавио да је у градској управи затекао велики вишак запослених и да су одлазећи социјалисти, управо у моменту одласка са власти, запосели велики број људи на неле-

галан и незаконит начин. Обећао је и то, да ће сви ти нелегално запођени остати без посла, па чак и у буџету града предвиђена позамашна свота за решавање њиховог статуса. Међутим, већ после неколико дана дао је супротну изјаву: "Отпуштања неће бити, то су измислили социјалисти! Вишкове запослених решаваћемо тако што ћемо их запошљавати у привредним организацијама.

Мало морген, запослиће вишкове запослених у градској управи у предузећима које су претходно упропастили социјалисти и у којима плате не примају ни они који су већ запослени! Но, одмах затим, дао је још једну збуњујућу изјаву: "Ми тек сада правимо систематизацију на основу које ћемо установити стварне потребе за бројем запослених у градској управи". Дакле, наш градоначелник је претходно говорио а да није знао стварно стање. Што би се рекло: "Лунао је ко Максим по дивизији"! И таман смо помислили "приправник" се збунио кад у локалним "Народним новинама" прочитамо курс за пријем три дипломирана правника за послове око градског грађевин-

ског земљишта. Има вишка - нема вишка, знамо - не знамо, "оће каки - неће каки"... Ако је и од приправника - много је браће!

Преплаћени волонтер

У стилу: "Лупити а остати жив" поступио је и "чувени" Михајло Ковач. Он и његови чауши из градске телевизије Ниш говорили су да ради ама баш за дабе на локалној телевизији, која се финансира из градског буџета, и да јасник сноси све трошкове путовања и боравка у Нишу. Ми се јасни сажалили над човеком, као, упропастиће се човек, јадна му жена и деца, кад... кад у "Народним новинама" прочитамо вест како се поменути филантроп одриче свог четворомесечног хонорара за рад на градској телевизији у корист Дечје клинике! Читавих 10.000 динара, зарађених за повремене излете до Ниша Ковач поклања Дечјој клиници. Е, неко ту лаже. И Ковач и господа са теоефизике и из градске власти се убише да докажу да он ради волонтерски а сада испала да се одриче плате. Многи радници у Нишу би волели да раде тако "цабе" као господин Михајло Ковач. Још једном смо се уверили: "Не веруј демократама чак ни кад ти и поклоне носе"!

Коме је до поштења нека иде у цркву

"Зли" језици тврде да је неколико година уназад један од "дилера", детерџента за прање "Персил" била и фирма господина градоначелника Живковића - "Техномединг". Господин Живковић је иначе био власник те приватне фирме, и не би било ништа чудно да се једна приватна фирма бави пролајом веома тражених артикала, да ти исти "зли" језици не тврде да је у том детерџенту било свега сем средстава за прање веша! Многи корисници тог "детерџента" су се уверили да је садржај пакован у кутијама са ознаком "Персил" био следећи: 90% обичне кухињске соли (због тежине), 9% соде и 1% плавог сапуна за прање, најлошијег квалитета (маде ин Булгарија)! Сапун је брижљиво уситњен у грануларацији плавих ензимских зрнаца, па заједно са содом и сољу мешан у обичним бетонским мешалицама и тако пакован у оригиналне кутије са ознаком "Персил"! Ни лук мирисао, ни лук јео, градоначелник је са својим машговитим пајташима дошао до лепе зараде. То што су многима страдале машине за веш није много забринуло "нашег" градоначелника. На крају - зар нешто може бити истовремено и добро и јефтино? И што рече његов председник др Зоран Ђинђић: "Коме је до поштења нека иде у цркву"!

Драгољуб Стаменковић

СЕПАРАТИЗАМ У СРПСКОЈ ВОЈВОДИНИ

Слом националне политике Слободана Милошевића војвођански аутономаши су видели као зелено светло за своју издајничку делатност

Српство је данас, у свим српским земљама, угрожено више него икад. Српски народ је доживео апокалиптичне катастрофе у Републици Српској Крајини и делу Републике Српске, а домаћи и страни србомрзци свих боја припремају нам сличне догађаје и на територији данашње, сужене Србије. Нажалост, као држава и народ, а највише заслугом СПС-а и комунистичке олигархије, неспремни смо да се суочимо са опасностима око нас.

На политичкој сцени Србије данас смо суочени са анационалним и издајничким странкама и њиховим лидерима поданичког менталитета. Владарућа СПС и ЈУЛ настављају да испуњавају сва наређења САД и западноевропских земаља, комадајући српске земље као да им је очевина. Са друге стране, коалиција "Заједно" и разне странке, покрети и удружења, тзв. грађанске оријентације, по свентуалном доласку на власт још ревнотије би наставили овај прљав посао.

Овакву ситуацију користе данас, на северу Србије, војвођански сепаратисти који перфидно, под плаштом шире аутономије, заговарају отцепљење северне српске покрајине од матице

Србије. Они само настављају посао Јосипа Броза и његових слугу који су, одмах после другог светског рата, сасвим непотребно са националног и економског становишта, формирали АП Војводину како би разбили српско национално ткиво, и формирали нове, измишљене нације (Црногорци, Македонци, муслимани, Војвођани...). Уставним променама почетком 70-тих година и антисрпским Уставом из 1974. САП Војводина постаје и практично независна држава која ни правно, ни фактички више није под ингеренцијом Србије. Започиње антисрпска страховлада у којој се негира постојање било чега српског у Војводини, и било каква веза Војводине са Србијом. Нпр., предузећа из Војводине су трговала са фирмама из централне Србије искључиво преко Хрватске или БиХ. Форсирају се националне мањине у области школства, кадровске и стамбене политике, а основни критеријум приликом напредовања појединаца било је антисрпство. У том периоду, српски националисти се масовно протерују из Војводине у Београд. Делиријум ове хистерије била је изјава тадашње утицајног војвођанског фун-

кционара, данас усташког идеолога у Загребу, Томислава Марчинка, да се "Београђанима не може гарантовати безбедност преко Саве и Дунава!".

Најновијим Уставом Србија је стекла суверенитет на целој (суженој) територији почетком 90-тих година. Ускоро је дошао српски ослободилачки рат у коме су војвођански Срби, поред осталих, дали значајан допринос и на фронту и у збрињавању избеглица.

Слом националне политике Слободана Милошевића, војвођански аутономаши су видели као зелено светло за своју издајничку делатност. Под плаштом приче за лаковерне и полуписмене масе о економској аутономији у оквиру Србије, они наивно прикривају сврху свог политичког деловања – отцепљење Српске Војводине од матице Србије.

Организовани су у неколико странака и покрета који заговарају промену уставног положаја Војводине, децентрализацију Србије, законодавну, извршну и судску власт, посебне школске програме, заставу и грб. Обједињује их Коалиција "Војводина" у оквиру које делују Лига социјалдемократа Војводине, Реформска демократска стра-

АУТОНОМАШКА СОРТА

нка Војводине, Народна сељачка странка, и тзв. нестраначке организације: Банатски форум, Војвођански клуб... Природно, највећи савезници су им Демократска заједница војвођанских Хрвата, Демократска заједница војвођанских Мађара... и други покрети екстремне антисрпске оријентације.

Како се познају аутономаши? То су, по правилу, појединци без националне свести, одрођени од народа, а везује их мржња према Србији и српству. Иако немају никакво упориште у народу (зна се да је северна Србија радикалска), изузетно су агресивни. Војвођански градови су преплављени графитима типа: "Војводина Војвођанима", "Ни зрна жита окупатору преко Дунава!", "Мрзим Београд!" и сл. Искључиво се служе латиничним писмом којим Срби у Војводини нису писали ни у време Аустроугарске. Носе бецеве "Војводина, моја домовина" (фали реч неовисна), на коме је географска карта АП Војводине као суверене државе, а све је више аутомобила са ознаком латиничног слова В.

Што је најгоре, све се то одвија пред очима актуелне власти која ништа не предузима против очигледног сепаратизма.

Дрскост аутономаша расте из дана у дан. Лансирају се тезе да "Србија плачка", као да Војводина није Србија, "да народ по Војводини гладује, док у централној Србији тече мед и млеко!", а што је најгоре овакве гадости и кретенизми налазе упориште код политички необразованог света који не схвата да се свуда широм Србије живи подједнако тешко, и да је то заслуга владајуће странке.

За аутономаше је карактеристична мржња према колонизованом српском становништву, а посебно према избеглицама. Лансира се теза да је Србину из Војводине ближи Мађар и Хрват староседелач, него Србин из западних српских крајева, иако су војвођански Срби староседеоци у другом светском рату у Бачкој и Срему страдали управо од неких дојучерашњих комшија Хрвата или Мађара.

Аутономаши заборављају или прећуткују чињенице да је целокупна историја Срба у Српској Војводини и тадашњој Аустроугарској била борба за уједињење са матицом Србијом, која је крунисана 1918. године. Због њихових гнусних лажи данас нам се по гробовима преврћу преци.

Срећом, српство је у Српској Војводини јако и стабилно, што показује успех радикала на прошлим изборима. Предстојећи, председнички и републички избори још више ће потврдити да је Српска Војводина радикалска. А свим сепаратистима поручујемо да ћемо се свим средствима борити за сваки педаљ српских земаља, и да се не упуштају у опасне авантуре!

Александар Јокановић

КАКО СЕ У СВЕТУ ФИНАНСИРАЈУ ПОЛИТИЧКЕ СТРАНКЕ

МОЋ НОВЦА ЈАЧА ОД БИРАЧА

Приликом усвајања новог закона о финансирању странака у нашој земљи, требало би имати у виду нека негативна искуства великог утицаја новца у политици, која постоје готово у свим земљама на свету.

"Обавезујемо се вечерас, пред очима целе Америке, да коначно спроведемо реформу система финансирања странака!" - свечано је изјавио председник САД Бил Клинтон, у свом недавном обраћању нацији преко ТВ, уверавајући гласаче да ће коначно бити смањен утицај новца на политику.

Заиста, храбро обећање. Али, на жалост, тешко изводљиво. Зашто? Пре свега зато што се и сам председник САД Бил Клинтон докопао Беле куће на таласу новца. Друго, потпуно на исти начин је до фотеља дошла и већина других политичара у Америци, који су, у ствари, надлежни да доносе или мењају законе. А врана врани очи не веди. И треће, сличних заклињања на реформу било је у Америци (а и у Европи) у најближој прошлости колико ти душа жели. И сва су дочекана аплаузима као храбра, па одмах потом одбачена као - непрактична (!?)

Паре и политика, богатство и власт - близанци су, практично, од кад је све-

та и века. Нема тог лобисте са Капитол хила, у Вашингтону, који вам се неће заклетити да је новац мајчино млеко сваке политике. Уосталом, лобисти то најбоље знају: они, наиме, "плаћају" политичаре. Најбољи пример су лањски избори на Конгрес САД. Процењује се да су кандидати или партије у кампањи за фотеље у Представничком дому или Сенату утрошили око 660 милиона долара. Трошкови финансирања избора у Америци су премашили три милијарде долара. Један кандидат за сенатора из Калифорније (нпр. Мајкл Хафинтон уложио је у своју кампању 1994. године рекордних 30 милиона долара. Просечна кампања за исти тај Сенат кошта најмање 4,5 милиона долара.

Новац - мајчино млеко политике

Практично, сваки сенатор који би позајмио толике паре за кампању, морао би током читавог свог мандата недељно да враћа бар 14.000 долара да би

Бил Клинтон "гарант мира" - увек неком изнад главе

се раздужио. То, дабоме, не могу ни најбогатији, па се тако врло брзо долази до главне невоље која настаје из чињенице да је "новац мајчино млеко сваке политике". А она је у томе што политичари на крају постану далеко више зависни од богатих спонзора него од грађана који су их изабрали.

Деликатнији то називају ("поште-но") одрађивање позајмљених пара. У обичном језику се то зове "услуга за услугу". Уз додатак који предвиђа обавезан "скандал на видику". Херберт Александар са Универзитета у Јужној Калифорнији доказује у својој експертској студији да је свега 25 одсто конгресмена под утицајем донатора. Сви остали, наводно, понашају се у складу са програмом странке. Може бити, само што је, у том случају, оних 25 одсто скривило толико велики број прљавих скандала, да је "чишћење политике од утицаја новца" и реформа система финансирања странака постала просто ургентна. Ако ни због чега другог, онда бар да би се сачувао образ пред светом.

Узрок свих скандала

У Америци је први круг реформи система финансирања странака спроведен под снажним печатом афере Вотергејт - која је, у ствари, почела као изборни скандал. На изборним донацијама "оклизнули" су се Либерални демократи 1993. године у Јапану. Токио је 1991. године био згранут открићем да је челичана, која је дотирала кампању једног члана владе са 80 милиона јена, заузврат добила ексклузиван уговор. Бивши премијер Британије Џон Мејнор одбио је 1989. године предлог закона о опорезовању добити страних инвеститора. Мејнор се противио и предлогу да се забрани странцима да дотирају странке. Случајно или не, тек неке од најкрупнијих страних фирми у Британији велики су донатори Торијеваца (Тони Блер је најавио забрану финансирања партија страним парама). Корупционашки скандали су недавно уздрмали Белгију. Колапс старе политичке елите у Италији (1992-94) уследио је пошто је суд у Милану обелоданио корупцију без преседана.

Поставља се, међутим, питање колико у свему томе има кривиче важећих прописа о финансирању странака? Како, уосталом, у свету политичке странке долазе до пара? У одговору ваља одмах одвојити финансирање редовних активности странака, од папрено скуних изборних кампања.

Два система: амерички и европски

Пре свега, разликује се амерички од европског система. Странке у Америци живе од пара богатих донатора, корпорација, привредних грана или групација лобиста за посебне интересе (нпр. аграрни, адвокатски итд. лоби) или појединаца. У Европи, на против, доми-

Џон Мејнор
- где беше Даунинг стрит 10

нира систем финансирања странака из јавних прихода, при чему се води рачуна да критеријуми буду усклађени са величином, снагом и утицајем странака. Тако партије у Немачкој, Француској, Шпанији и Белгији добијају државне паре зависно од броја освојених посланичких места у парламентима или пак од процента освојених гласова на изборима. У Канади успешне странке имају право на накнаду дела трошкова учешћа на изборима. Практично - у кампањи свако троши своје паре. Па кад гласачи својом подршком потврде да је то била добра инвестиција, такве странке имају право на накнаду дела трошкова из државне касе.

Главне паре се, дабоме, обрћу у изборним кампањама. Ко све то плаћа? И ту се разликују већ поменута два система у свету. У Америци, просечним пореским обвезницима не пада на памет да преузму на себе терет кампање. Државни буџет је ионако у манку. Обавеза да се из њега финансирају папрено скупе изборне кампање у Америци довела би до катастрофалног скока пореза. Уосталом, није ни добро да се администрација још више петља у послове намиривања изборних рачуна. Па зато у Америци сав терет трошкова кампање пада на леђа самих кандидата, који обично имају своје изборне штабове, "комитете за политичку акцију" (ПАЦС), с активистима - волонтерима, често уједно и ситним донаторима.

Плафон за донације или за трошкове кампање

Тиме се, додуше, не умањује утицај крупног бизниса на странке или кандидате, али се бар добија јасан увид у обим пара који је уложен у

кампању. У Америци је обим појединачних донација (ПАЦС) по кандидату лимитиран на 5.000 долара, али се ограничење укупног обима донација сматра неуставним, јер се, наводно, коси са Првим амандманом - правом на слободу говора (Остаје једино питање чијег, јер по том правилу, богати донатори имају веће право на слободу говора, од сиромашних, премда би по демократским начелима - свачији глас морао подједнако да вреди!).

Другачија пракса важи у Европи. За разлику од Америке, на Старом континенту главни терет трошкова кампање намирају кандидатима странке. Врло често новцем који су добиле из јавних прихода. Практично, парама пореских обвезника. Поред тога, донаторима не само да није прописан никакав финансијски "плафон", већ су, напротив, подстакнути пореским олакшицама да дотирајући страначке кандидате "једним ударцем убију две муве" - прогурају одлуке које им одговарају парама на које би иначе морали да плате порезе. У Немачкој и Канади се донације урачунавају у порески кредит. Али су зато у Европи уведени цензуси за средства која се могу утрошити у кампањи. У Британији цензус износи око 13.000 долара по кандидату.

Пред једним начелом, ипак, сви у свету подједнако скидају капу. То је начело строге јавне контроле страначких финансија (њихове транспарентности). Од партија се захтева да уредно воде књиге донатора, да бележе све приходе или расходе. Овлашћење да контролишу страначке финансије имају редовни порески органи. При чему се посебно полаже на јавно објављивање спискова имена донатора.

Зашто? Зато што се јавност сматра најбољим леком против корупције. Прво се евидентира донатор, па се онда контролише да ли му се странка одужила доделом неке концесије, преношћу и лиценцијама или предлогом неке законске промене. У Канади је 1974. године заведена строга обавеза странака да објављују спискове својих донатора. Епилог је био драстичан пад крупних донација.

На жалост, и ту се потврђује старо правило да нема тог закона у коме не може да се пронађе нека рупа. Поменимо само три начина да се закон изврда: прво - донацијама преко посредника. Друго - и кад име правог донатора доспе на јавни списак, нико није у стању да утврди каква је противуслуга обећана (или одређена). И коначно - три - листе донатора се обелодањује тек по окончању кампање, практично кад је већ прошао воз и странка засела на власт.

Једно је сигурно: да би се глас бирача јаче чуо у политици, глас новца у свакој демократској земљи мора се смањити.

Вељко Дукић

ПРЕДСТАВА КОЈА ЋЕ ОСТАТИ УПАМЋЕНА

"КАМЕН ЗА ПОД ГЛАВУ"

Носилац једне од главних улога Надежда Мирковић члан је Српске радикалне странке

Представа Београдског драмског позоришта "Камен за под главу" крајем маја доживела је своје 50. извођење. Овај јубилеј публика је наградила дуготрајним аплаузом а нова управа Позоришта (управник Милош Кречковић) - шашем, тортом и коктелом у фоајеу позоришта.

Драма Милвице Новковић "Камен за под главу" настала је 1977.г. и спада у наша најбоља послератна остварења. Народски мудро, кратком и језгровитом репликом и снажно извајаним карактерима ликова, уверљиво и потресно бележи живот српског села у време до пре двадесетак година. То је време политички осмишљене пресије и индиректног режимског насртаја на све што је патријархално јер је требало уништити и разорити основну ћелију српске нације - породицу. У овој представи видимо како је село било уништано и обезбђено до богохулности, како људи у таквој изгубљености постају зли и мрзоволни, како им завада, гложење, кавга и свађа полако постају прво део живота, а онда и - сам живот. Писац тада није оставила ни мало светлости, ни мало наде - само зло и смрт и после смрти. Али, ово јалово, nihilистичко пророштво демантовао је сам живот јер данас, и поред Голготе и мучеништва српско село доживљава духовни и морални препород.

У овој представи, у режији Браниславе Живановић, учествују бројни глумци Београдског драмског позоришта: Слободан Ђустић, Надежда Мирковић, Драгослав Илић, Зоран Ранкић, Божидар Стошић, Миодраг Поповић, Филип Гајић, Сандра Илић, Предраг Коларевић, Данијела Стојановић и Добрила Илић.

Једну од главних улога у овој представи игра Надежда-Сека Мирковић, за коју је веома угледни позоришни критичар Петар Волк после премијере написао: "Новакову жену Симану, дочарала је са пуном убедљивошћу Надежда Мирковић. Увек у другом плану или као сенка, али са репликом пуном значења, прилагођена свему, али са видним емоцијама, јасним односом према свима, присебна и у непријатностима, отврла на несреће, испуњена свим страховима и тегама својих укућана!"

Надежда Мирковић је рођена у Београду у старој београдској породици. Дипломирала је глуму на Академији за позориште, филм и РТВ, и већ 28 сезона игра у Београдском драмском по-

Цео живот позоришту и српству - Надежда Мирковић

зоришту на "даскама које живот значе".

Члан је Српске радикалне странке. Никада није била члан СКЈ.

Од значајнијих улога које је остварила на сцени издвајамо:

- "Дундо Мароје" М.Држић, мјузикл - ПЕТРУЊЕЛА

- "Хело, Доли!" мјузикл Ц.Хермана - МИНИ ФЕЈ

- "Виолиниста на крову" мјузикл Ц.Бока - ХАВЕ

- "До пола на дрвету" П.Устинов - ЦУДИ

- "Бал лопова" Ж.Ануј - БУЛИЈЕТА

- "Живе као свиње" Ц.Арден - РОЗИ

- "Бела ружа за Дубљанску улицу"

М.Зупанц - НАТА

- "Сиротице" М.Мајсторовић - ДРАГИЦА

- "Спортинг лајф" Б.Петковић - ДАЦА

- "Аполон из Белака" Ж.Жироду - АЊЕСА

- "Каскадер" Б.Петковића - ЦАЦА

У Позоришту једног глумца одиграла је монодраму "Кип" Франца Кафке а на ТВ главну женску улогу (лик Ане) у нападној, преправљаној, забрањиваној и политички проскрибованој серији Васе Поповића "Филип на коњу".

На наше питање шта мисли о позоришту и животу, каже:

"Сматрам свој живот успешним јер сам као самохрана мајка одгајила кћер Ивану која је данас студент, будући лингвиста, будући српски писац, а о позоришту мислим да су све драме у којима сам остваривала свој глумачки позив "лук и вода" у односу на драму и трагедију која се одиграва мом народу. Сведоци смо тога да су прогон, физичко уништење и историјско затирање Срба данас најтражније представе светског политичког позоришта. У тако крволочним околностима прави театар губи сваки смисао.

Данас, после свега што се догодило мојим сународницима, једино верујем радикалним националистима."

На крају, честитамо педесето извођење "Камена за под главу" са жељом да о бриљантној улози Симане, Надежде Мирковић, пишемо и после стотог извођења.

Драгана Поповић

Надежда Мирковић и Слободан Ђустић у представи "Камен за под главу"

ЛАКРДИЈА ХАШКОГ ТРИБУНАЛА

У Хагу се не суди узрочницима рата већ, наводно, извршиоцима појединих ратних злочина

Осуда Србина из Босне Душана Тадића на вишегодишњу робију представља лакрдију Хашког трибунала.

Хашки суд се заснива на хашким конвенцијама о Међународном јавном праву и деловању Међународног војног суда у Нирибергу из 1945. године. Нарочито је значајна Хашка конвенција из 1907. године која се односи на регулисање ратног права; где се води рачуна о узроку рата, објави рата и мирном решењу спорова. Суд у Нирибергу радио је на основу лондонског "Споразума о гоњењу и кажњавању главних ратних злочинаца европске Осовине" од 08. VII 1945. године. На основу тога суђено је у Нирибергу главним ратним злочинцима из врха Национал-социјалистичке партије, Тајне државне полиције (Гестапо), Службе безбедности (СС). На основу тога, на смрт је осуђено дванаест лица из партијског, државног и војног врха Трећег рајха (Геринг, Рибентроп, Кајтел, Калтенбрунер, Розенберг, Франк, Фрик, Штрајхер, Заукел, Јолд, Сајс-Инкварт и Борман; неки су осуђени на доживотну робију - Хес, Функ и Редер, на временску казну четворица - Дениц, Ширах, Шпер и Нојрат; оптужбе су ослобођени - Шахт, Папен и Фриче). Дакле, судило се узрочницима светског рата а не извршитељима конкретних злочина. Потврђен је и реализован принцип личне одговорности за злочине такве врсте, без обзира на званични положај и ранг криваца, на законитост његовог делања по унутрашњем праву и на наређења претпостављених.

Заобиђени узрочници рата

Хашки суд, специјализован за суђење ратним злочинцима у рату у Босни и Херцеговини од 1992. године није пошао од тих принципа, већ обрнуто; не суди се узрочницима рата већ, наводно, извршиоцима појединих ратних злочина; тако Хашки суд извршава и своје основне принципе и опште прихваћене норме кривичног права.

Нирибершки суд је судио узрочницима рата, а конкретним извршиоцима ратних злочина суђено је у местима извршења злочина; таквих процеса је било много широм Европе, а на-

Правда и по бабу и по стричевима: Хашки "суд"

рочито на територијама бившег Совјетског савеза, Пољске и Југославије. Тако је у Београду суђено генералу Александру Леру и другим лицима који су извршили злочине на тлу Југославије, дакле лицима која су извршавала одлуке претпостављених.

Дакле, Хашки суд је судио Душану Тадићу а не узрочницима рата у Босни и Херцеговини. Хашки суд одбија да суди лицима из врха муслиманско-хрватске коалиције, који су хтели "целовиту" Босну и Херцеговину.

Приликом распада СФРЈ прихваћене су административне границе република од стране међународних фактора а не право народа на самоопредељење. Једино се Босна и Херцеговина хтела задржати, иако по Уставу бивше Социјалистичке републике Босне и Херцеговине представља контитутивни елеменат три народа: Срба, Хрвата и муслимана; с тим што Срби и Хрвати везани за своје матичне републике, онда нису заступали и план о распаду и подели Босне и Херцеговине. Алија Изетбеговић у својој "Исламској декларацији" говори о целовитој Босни под доминацијом исламског фактора. Током марта и априла месеца 1992. године хрватско-муслиманска коалиција спровела је незаконито Референдум о само-

сталној Босни и Херцеговини и отцепљењу од Југославије и то је довело до рата са Србима, чији је почетак био напад на српске сватове у Сарајеву. Дакле, Алија Изетбеговић, председник председништва БиХ, врх владајућих СДА и ХДЗ на челу са Стјепаном Кљујићем су стално заговарали целовиту, независну и грађанску БиХ, док је њихов партнер у подели власти СДС, на челу са Радованом Караџићем, заговарао једино могуће решење а то је подела БиХ на три дела: српски, муслимански и хрватски, на миран начин. Пошто се распала СФРЈ тада је и нелогично да БиХ опстане. Сваки акт ХДЗ и СДА, свако наступање њихових лидера говори о целовитој и "грађанској" БиХ а сваки акт СДС-а, њихових лидера и утицајних Срба говори о подели БиХ (прилажући при томе катастарске уредбе о земљишту где се види да Србима припада 66% земљишта БиХ). Затим је у Лисабону одбачен Кутиљеров План о подели БиХ. Алија Изетбеговић је заговарао више ратну опцију у муслиманској превласти, а Фикрет Абдић мирну опцију о превласти муслимана путем већег наталитета и сталне мајоризације над Србима, што би довело до њиховог постепеног егзодуса из БиХ.

"Суживот" на силу

После тога Хашки суд за ратне злочинце проглашава Радована Караића, Ратка Младића и друге српске вође који су херојски бранили свој народ, њихово право на опстанак и то искључиво помоћу своје политичке умешности и ратне вештине а Алија Изетбеговић се Дејтонским споразумом поставља за првог председника трочланог председништва БиХ. Република Српска и српски народ се против своје воље терају у суживот са муслиманима у "јединствену" БиХ, иако је јасно да та два народа имају потпуно различиту културу, поглед на живот, историју и слично.

Хашки суд не проглашава за ратне злочинце А. Изетбеговића и челнике Међународне заједнице који су заговарали "јединствену БиХ" и тако изазвали рат и крвопролиће народа у БиХ, већ по егзилу оптужује Србе, као сад Душана Тадића. Опште познато је сваком иоле образованом лицу да се за такве деликте, уколико се домажу, суди у месту злочина а не на удаљеном месту; јер тада се над оптуженим може извршити обимна судско-медицинска, морфолошка, психолошка, психопатолошка, графолошка, карактеролошка и друга посматрања, мерења и проучавања. Овако је Тадићу изречена осуда без икаквих доказа, далеко и од места наводних злочина.

Хашки суд, као и Нирибершки, треба да суди на основу докумената који су политички изазвали рат; као што су: Исламска декларација, Декларација о независности БиХ, Устав БиХ у режији муслиманско-хрватске коалиције, Венс-Овеном план и друге одре-

дбе терају различите народе у суживот и тако изазивају сукобе.

Финансијска потпора исламских земаља

Вероватно ће бити суђено и понеком муслиману (као на пример сад Делалићу) највероватније ће бити оптужен а затим ће се испоставити да су те оптужбе и злочини измишљени (као у Загребу 1986. године када је суђено Андрији Артуковићу, министру унутрашњих послова монструозне НДХ за дела за која се испоставило да су измишљена, а не за геноцид над Србима, за Јасеновац, Јадовно и безброј јама у Херцеговини, Лици и другим местима) тако да би се доказало да су муслимани за суживот, грађанску опцију, мир а Срби демонизовали као да су византијски остатак средњег века у Европи, склони убиствима и злочинима. Благо лице Душана Тадића сваком здраворазумском човеку говори да се ради о човеку карактерних вредности коме злочин не би пао на памет ни у подсвести, ни у афекту, а камоли као претумачиља и организовано дело за шта је осуђен у Хагу.

Финансијска и политичка потпора коју Хашки суд добија од исламског света је очигледно важнија и од сопствених најосновнијих принципа, чак и од оних принципа који полазе од међународног јавног права а то су принципи Уједињених нација, као што су "Одговорност за кршење ратног права" и одредба међународног кривичног права произашла из тзв. "Седам нирибершких принципа", Статута Међународног Војног суда, а то је "Кодекс злочина против мира и безбедности

Жртва антисрпске хистерије:
Душан Тадић

човечанства", јер се зна да такво право иде у прилог Србима, а да нови светски поредак и све агресивнији исламски фактор не полазе ни од каквог права већ од силе.

Стога је велика паника у Хашком суду настала када је др Војислав Шешељ, доктор правних наука, хтео добровољно да се појави као сведок пред Хашким судом. После тога никоме није од судија Хашког суда пало на памет да га оптужи за ратне злочине у БиХ, јер би после тог процеса пред објективним и слободним медијима Хашки трибунал био дискредитован и изгубио би сваки правни, политички и морални углед у свету. Без обзира колико медији у свету били под диригентском палицом новог светског поретка, финансијских моћника, рационално у човеку се никада не може сасвим изгубити, јер по томе се и разликује од осталих живих бића.

Распродаја вере за вечере

На жалост, Хашки суд је у Србији и међу српским народом нашао своје поданике који су спремни да због ситне материјалне користи издају и моралне и научне принципе. Одређене институције, минорне политичке партије (Грађански савез, Нова демократија, ЈУП и још неке) и наводно угледне личности из свега науке и културе, сами су понудили своје услуге Хашком суду и пре него што су те услуге од њих тражене.

Без обзира на све уцене треба се одупрети садашњој лакрдији од Хашког суда која нема везе са принципима Уједињених Нација и осталог, позитивног међународног јавног права. Са изворним Хашким судом треба сарађивати, али је сигурно да нема ни једне личности у српском народу коју би требало изручити том суду, а све евентуалне конкретне злочине почињене од стране припадника српског народа судиће српски судови, по кривичном праву Републике Србије.

Достојанство једног народа и једне државе, баш као и личности, нема цену.

Др Бранко Надовеза

Амерички војници у потрази за српским херојима

ЕВРОПА УКИДА УВОЗНЕ КВОТЕ

Министри иностраних послова Европске петнаесторице одлучили да се постојеће увозне квоте за пласман текстила и одеће на европско тржиште примењују крајње еластично, што посебно може да обрадује текстилце из источне Европе - па и Југославије - који су дуго кубурили с увозним баријерама

Министри иностраних послова Европске петнаесторице у Луксембургу донели су одлуку да ублаже важеће увозне квоте и обезбеде слободнији пласман стране одеће и текстила на тржиште Старог континента.

Практично - одлучено је да се важеће квоте флексибилније примењују. Тако убудуће земља која испуни прописане квоте у одређеној години, неће аутоматски бити суочена са ограничењима у приступу тржишту, већ ће се једино водити рачуна о структури пласиране робе, текстила или готове одеће.

Присталице слободне трговине у Европи коначно могу себи да честитају: после тешког убеђивања које је трајало дуги низ деценија, после свих сиљних закљичања на олтар ГАТТ-а, па потом у оквиру Светске трговинске организације - њихова упорност почиње да доноси плодове. Практично - министри иностраних послова европске 15-торнице признали су да је даљи опстанак појединих увозних квота за текстил бесмислен.

Учинили су оно што су морали (joш по ГАТТ-у)

У СР Југославији је та одлука прошла готово незапажено. И то се, с једне стране, може разумети, с обзиром да је сву пажњу привукла одлука министара Европске уније којом су нашој земљи додељене трговинске повластице - њеним укључивањем у општу шему преференцијала. Али се с друге стране - те апсурдне квоте у пракси Европе која се само у теорије залагала за њихово укидање - итекако тичу и домаћих извозника.

Европа се, наиме, сложила да обезбеди слободан приступ свом тржишту текстила и конфекције још у оквиру Уругвајске рунде ГАТТ-а. Па ипак, све је остало само на папиру, јер је "тврдо језгро" протекциониста пружало снажан отпор, парадирајући у јавности са два контрааргумента. Прво - да су европски текстилци и конфекционери на удару нелојалне конкуренције, пре свега фабриканата из Источне Европе. И друго - да укидање увозних баријера не долази у обзир све док земље ван ЕУ не отворе своја тржишта. Најдаље у захтевима су ишли експоненти "Еуртекса", групација лобиста из Брисла. По њима, европске текстилце просто урнише јака конкуренција с истока, па су лане изгубили чак 100 хиљада радних места.

Неће да буду "европске шваље"

Како је до тога дошло? Тако веде из "Еуратекса" што се лане један сат рада у европској индустрији одеће на северу плаћао у просеку 20 долара, на југу око 10, док је у источној Европи коштао мање од два долара. Тако жестокој конкуренцији јевтином радном снагом, на коју отпада 30 одсто трошкова ове индустрије, европски радник ни у теорији не може да се одупре. Према томе, господа из Европске комисије нека спакују кофере, па нека потегну на Исток да убеду тамошње власти да отворе своја тржишта, пре него што их почасте укидањем увозних квота.

Нема сумње, господа из "Еуратекса" знају знање. Једина је фалинка што нуде аргументе са најмање три крупне мане. Прво - јер би пре него што начине ршум доказима о 100 хиљада изгубљених радних места, морали да упитају европске муштерије по буџетима да ли су им више скинули кожу с леђа јефтине увозне артикли или скупе дотације домаћим монополистима. Друго - на багателно ниској цени рада на истоку Европе углавном скидају кајмак фабриканти ЕУ, који тамо измештају погоне, па би било ред да тим парам са Истока, радницима на Западу отворе нека друга радна места. И коначно - Европска комисија није остала глува на захтев "Еуратекса". Напротив, ударила је на муке представнике 12 водећих извозних текстилних земаља. Па ипак, није успела да их убеди да трампе укидање текстилних квота за већи приступ европске робе на њихова тржишта. Зашто? Па очигледно зато што трампа компјутера за поткошуље, иберцигере или (у Немачкој већ тражене) шпилхозна и није бог ознашта. Већини земаља у развоју то мирише на рачун без крчмара, при чему се одричете тржишта будућности по цену да вечито останете европска шваља.

Примена увозних квота: већа "Дара него масло"

Ето зашто су толико дуго обећања ЕУ из уругвајске рунде ГАТТ-а остала мртво слово на папиру. У Бриселу су, наиме, остали код мудрости - "узми или остави!" Све док свима није постало јасно да поред интереса "дебелих мачора" лобиста и монопола, постоје, дабоме, и интереси обичних купаца широм европских метропола, који још ни једном нису подигли глас

против јевтине куповине текстила или конфекције. Не само са истока Европе, већ и из Кине, Вијетнама, Индонезије итд. И поготово пошто је обелодањен извештај специјалне радне групе Европске комисије (Оетх). По том извештају, далеко је већа штета од примене преосталих 89 текстилних квота, него од стране спољне конкуренције. Контрола и примена ових квота кошта као Св.Петра кајгана. Осим тога, од 89 квота, само код неколицине обима увоза је достигао предвиђени плафон. Код свих осталих (више од трећине) далеко је испод тога. Према томе, нити су квоте криве што европски текстилци остају без посла, јер нису до краја ни примењене, нити би се њиховим потпуним укидањем баш много овајдили. Осим у једном случају - ако своју тржишну позицију (текстилци с Истока) не учврсте већом продуктивношћу (уместо јевтиним надницама, пре свега, на основу нових инвестиција. Уосталом, то ОЕТХ и тврди у свом извештају. "Обим трговинске размене, вели ОЕТХ, између два региона (ЕУ и Источне Европе) убудуће ће пресудно зависити од обима инвестиционих улагања и релативне цене рада".

Поставља се, коначно, питање: откуд текстилцима с Истока Европе пара да инвестирају?

Инвестиције уместо "лон-послова"

Друга страна истог питања гласи: ко би се највише овајдио инвестирајући у већи удео на уносном тржишту одеће у Европи? Узмимо пример Немачке.

Према подацима из 1995. године, око 71,8 одсто немачког текстилног извоза одлази на исток Европе. Углавном преко тзв. доралних или лон-послова. А на другој страни, око 85,7 одсто готове одеће. Немачка увезе управо из овог региона. Па ако елиминирате скупу увозно-извозну папирологију, земље попут Немачке би, улажући на Исток могле лепо да се овајде одо укидања трговинских баријера.

Према томе, ко зна, можда ће и напредним у Брислу, који свима кроје капу, једном постати логична рачуница која је сваком обичном грађанину-муштерији по европским дућанима већ одавно јасна.

Вељко Дукић

КОСОВО - НАШ ПРОБЛЕМ

Ма колико свет покушавао да увери СРЈ да је Космет познато балканско "буре барута" - мора му се одговорити једном мером: на Космету и у Црној Гори извршити попис шиптарског становништва да би се видело колико их је без југословенског држављанства

Усред Приштине, испред "Гранд хотела" наоружани припадници јединице МУП Словеније заустављају кола и траже возачку дозволу и личну карту од младића старог око 18 година. Он им пружа документе, али, не на своје, већ на име свога деде. Запањени Словенци инсистирају. Младић одговара: "Наша цела породица има само једну личну карту и једну возачку дозволу".

Догађај се одиграо у пролеће 1990. Све се завршило у кући младића у којој је заиста утврђено да, тачно 18 мушких глава те породице користи једну једину личну карту и једну једину возачку дозволу.

Годину дана касније, у фебруару 1991. када је Европски парламент изгласао Резолуцију о Косову и затражио од српских власти да обуставе репресивну политику у тој покрајини, разударене масе Шиптара дивљале су широм Косова и Метохије а стране новинарске екипе, гладне не само сензација већ и крви, учествовале су на једној оваквој конференцији за новинаре. У уобичајено време, на одговарајуће место седе Ветон Сурои, као водитељ догађаја и човек који говори више страних језика, што није уобичајено ономе, који зна, да је син убијеног и то од Шиптара, југословенског дипломате, да је живео у свету и школовао се у разним земљама. Дакле, седа и пружа присутним новинарима готово из целог свега, материјале са именима 20 настрадалих девојака и младића у демонстрацијама које су вођене широм Космета дан раније. Текст пружа уз објашњење, да су на терену људи, који ће проверити истинитост информација и да ће се у току тог сусрета, сви вратити са терена и саопштити истину.

Истина и истина

И заиста, људи долазе, али одмахују главама и на албанском говоре да подаци нису тачни. Албански не говоре чак ни српски извештачи, па наравно ни страни, а целу причу са терена, Ветон Сурои не преводи. За новинаре из

Арабеске за државне паре: библиотека "обесправљених" Шиптара у Приштини

других земаља и за оне који су ту окупљени, а нису говорили албански, ти младићи и девојке су остали мртви.

Манипулације шиптарским становништвом на Балкану је стара прича. Може се дефинисати као део фолклорних збивања која на жалост, из године у годину добијају све трагичнији лик, захваљујући и играчима унутар бивших и данашњих југословенских граница и играчима из света, који, уобичајено неинформисани, али за добру материјалну надокнаду, раде све што се од оних тражи. Наравно, нико овде не жели да каже - на Косову и Метохији нема проблема, али, углавном, они се јављају услед различитих читања и историје и текућих збивања. Оно што је најважније, ни једној власти у другој Југославији, као и у овој трећој, Космет није она прва, најважнија и реално озбиљна тема чији проблем најпре треба решавати од пописа становништва. Попис је прва степенница у решавању проблема.

Јер, онај малопре поменути младић није једини је који по Космету Хоџао без сопствених докумената. Позната је чињеница да и данас бројна домаћинства са доста великим имањима а живе на простору Косова и Метохије, немају ни југословенско држављанство, ни потребну документацију којом би одбранили право власништва на посед који имају. То је стара прича и она се мора одмах решити. На Косову и Метохији већ данас морају започети ти чувени пописи становништва које српска страна захтева деценијама. Али, уместо тог елементарног чина, са Космета стижу различита упозорења Србима. Све то може, јер се ниједна власт у Србији није латила озбиљног решавања косметских проблема, па, наравно, ни ова чији је вођа Слободан Милошевић.

Колико је на Косову и Метохији лаж стари облик понашања, говори и овај податак. Наводно је, 2. фебруара 1990. године, у селу Магура убијен, око 18 часова, Цевдет Брезница, по причама

Полиција растерује шиптарске демонстранте

Шиптара, у тренутку, када је обрађивао своју њиву. Само наивни могу поверовати у ову причу, јер је онима који знају када се обрађује земља, јасно да је 2. фебруара у 18 часова мркли мрак а да због мраза и снега, тада, у том месецу, нико не улази у њиве. Међутим, Цевдет Брезница је био један од оних шиптарских демонстраната који су тог дана, те већ поодмакле године, у 18 часова пуцали у зграду милиције и кроз прозор убио једног милиционера.

Декларације и декларације

На жалост, за разлику од Срба, којима је требало много времена да схвате да се данас односи у свету заснивају на измишљеним и конструисаним односима, Албанци су одавно схватили - да, што више апела шаљу у свет, то ће њихова такозвана угроженост бити већа. У једној од таквих декларација, без икаквог двоумљења се каже: "... Од

1981. године на Косову, али и у другим крајевима где живи албанско становништво (Србија, Македонија и Црна Гора), повреда основних људских права и слобода постала је свакодневна појава. У питању је погоршање ширих размера, арбитарних форми и отворених и закулисних метода са тешким последицама..."

И наравно, како власт у другој као и у трећој Југославији, на време, или уопште не реагује на разне шиптарске смишлице, у виду петиција и апела, одавно је Србија и СР Југославија пред чињеницом да је "Косово међународни проблем".

Међутим, то, што је у Качанику у септембру 1990. године усвојен Устав републике Косова и пратећи закони, то за њих, Шиптаре, није међународни проблем. Јер, подржани од сепесионистичких република бивше Југославије, и од разних светских хуманитарних организација - они себи дозво-

љавају гест и понашање које је недопустиво већ деценијама за Ирце у Великој Британији, као и за групу сепесиониста који су последњих дана априла месеца ове године у Тексасу одлучили да створе независну републику Тексас. Оба сепесионистичка покрета у жаргону речено, "пију" гомиле метака. У исто време на Косову и Метохији се и даље кокетира за "варијантима" решења косовског проблема. Чак и некадашњи одани члан СКЈ, Махмут Бакали 1995. године излази у јавност са идејом о великој Албанији, односно о уједињењу свих територија на Балкану, на којима живе Шиптари. Исту причу поново је и ове године у Њујорку... И шта још рећи када се говори или пише о албанском питању на Балкану?!

Космет је и раније, па је и данас, само српски проблем. Међутим, како Шиптара има и у Црној Гори и у Македонији и у Грчкој, сви они који имају проблема са њима, морали би да схвате да питање Косова није једноставно, али ни компликовано. Јер, иако један од лидера са Космета, Марк Краснићи, тврди да "Косово није врабац у српској руци", оно управо то и јесте - врапцу као и целој Србији требало би пружити шансу да се нормално економски развија, да "врабац" као и "мајка" ухвати корак са кретањима у савременом свету. Ако се то не догоди, онда ће и Срби и Шиптари бити приморани на поновно изучавање историје Балкана, а ту онда, нема краја приче. Јер, корени и једних и других су уклесани у тло Балкана, а ако већ постоје, треба им онда, дати смер. Али, пре свега, извршити попис албанског становништва у Србији и Црној Гори. Документа и бројке најречитији су докази и најбржи пут до истине.

Може, али у некој другој држави: Шиптари гласају за републику

Светлана Антић

СТО ПИТАЊА И ОДГОВОРА

Шта о актуелним политичким проблемима мисли лидер Либерално-демократске партије Русије

- **Како оцењујете спољну политику наше државе?**

Потребна нам је активна спољна политика, политика заштите националних интереса. Спољна политика треба да нам доноси корист. Потребно је да обновимо односе са Источном Европом. Да тргујемо са Индијом, Ираном. Нико не сме да се меша у наше послове. Индија, Либан и Ирак су наши велики дужници. Тамо смо уложили велика средства. Али ти дугови нам се не враћају, јер су "демократи" прекинули односе са тим државама. У исто време ми молимо Запад за кредите, чије су суме знатно мање, од наших потраживања, а све то уз проценте. А ти кредити нису новчани, већ неупотребљива роба. постајемо сметлиште. Не довозе нам ништа од оног што нам заиста треба. У исто време Американци преузимају наша тржишта оружја и опреме укључујући ту Индију и Иран. А наше Министарство иностраних послова је било на поводу Сједињених Држава. Зато смо предлагали да из корена променимо спољну политику Русије и што пре сменимо Козирјева, америчког министра спољних послова у Русији, што смо и остварили.

- **Ако постанете председник, докле ће се простирати границе наше земље?**

У нашем програму смо поставили себи за циљ успостављање Руске државе у границама бившег СССР.

- **Ви се залажете за економску и политичку интеграцију Заједнице независних држава (ЗНД)?**

Ми смо против ЗНД и поновног успостављања СССР. Све се то ради на рачун Русије. Опет ћемо трошити новац. Нека нам се припајају по сопственој жељи и постају неодвојиви део Руске државе.

- **Како ћете утицати на амбициозне руководиоце Украјине и Казахстана?**

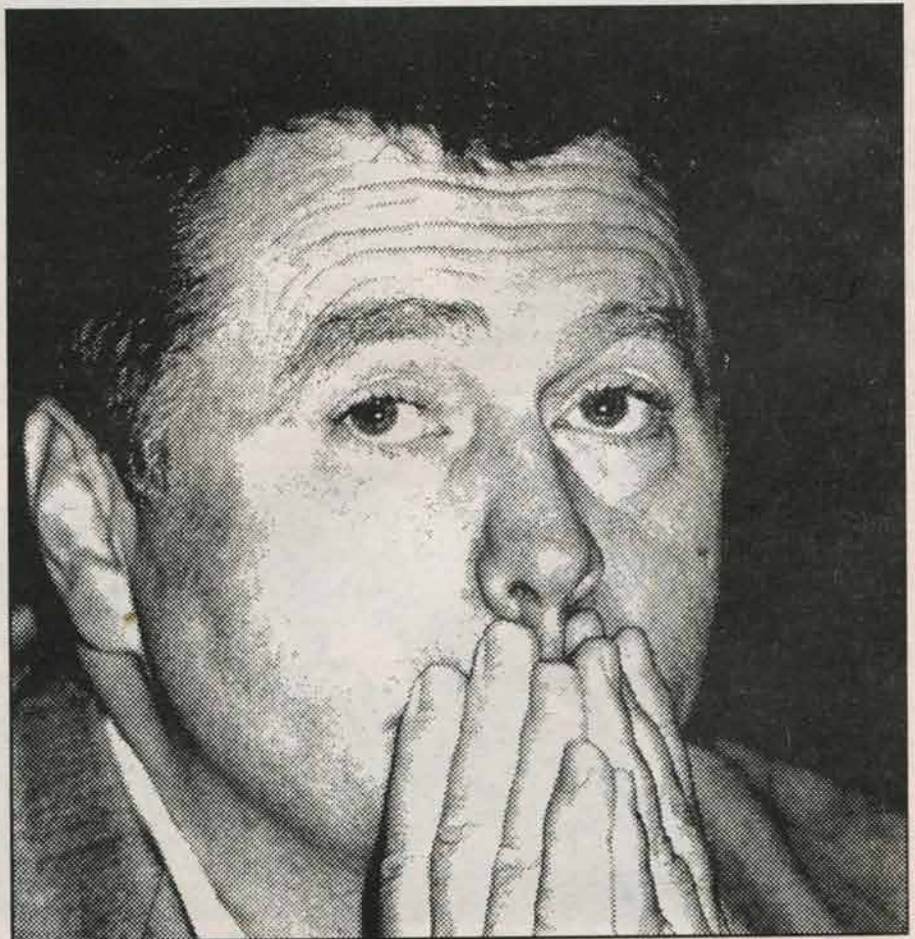
У првом реду кроз економију. У односима са овим државама ћемо прећи на светске цене. То ће одмах показати неодрживост Казахстана као незави-

сне државе. Исто то ће се догодити и са осталим државама ЗНД.

Затим морамо затворити границе. И онда ће сви инострани посетиоци бити принуђени да се обраћају Руској амбасади. Ако добијеш визу, дођи. Исељавати нећемо. Али онда ће два милиона Азербејџанаца, који шетају по Русији, морати сами да је напусте.

Друга варијанте је војна. Нападати никог нећемо. Али нећемо ни спречавати присталице припајања Русији. Становништво Придњестровске Републике ће брзо решити питања са свим сепаратистима у Молдавији. На Крим ће отићи добровољци и ми им нећемо сметати. А ако ми извучемо руске војне јединице из Таџикистана, цео тај ре-

гион биће захваћен крвавим конфликтима. Онда ће средњеазијске републике поново молити да их примимо у састав Русије. У Закавказју, ако Јермени добију оружје, они ће брзо заузети Баку и Азербејџана неће бити. А уместо да оружје дајемо Турцима, како то данас радимо, оружје се може наћи у рукама Курда и они ће ударити на Турску и тако ће се завршити њихово мешање у наш геополитички простор. Ја понављам да Руси неће ратовати, неће гинути. Ми ћемо само да извучемо нашу војску. Зашто гину данас руски момци, руски људи? Нека се ти народи међусобно сами расправе. И тада ће они схватити да је њихов спас у уласку у Русију.

Без длаке на језику – Владимир Жириновски

● Односи са Естонијом.

Естонија - та држава је наш сусед. Оно потпуно зависи од нас. Као одговор на угрожавање права руског народа у њој, тамо се може брзо успоставити ред. Затворити границу, никаквих испорука тамо, и кроз два-три месеца они ће се распрнути као држава. Онда се могу повести дипломатске акције, може се из Русије протерати тамо неколико Естонаца, у Талин. Може ће прекинути са коришћењем Новоталинске луке, може се помоћу Балтичке флоте применити поморска блокада Талина. Могућности има много, ако се буде хтело. А казнити је треба. Њу треба поставити на своје место. Они су протерали. Они живе на наш рачун. То је држава - паразит. Краду наше обојене метале и друге вредне сировине и опрему, продају то преко Финске Западу. И од тога живе. Они сами ништа не производе. Све руднике шкриљаца, све су то руски радници направили. Сада се Естонцима прохтело да се сами разбашкаре и уживају. Према њима је неопходан чврст курс. Али наш председник то неће.

● Ваш став према двојном држављанству?

Двојно држављанство јесте, наравно, некакво решење за Русе који живе у Средњој Азији, Украјини, закавказским републикама. Ако би они аутоматски добили двојно држављанство онда би они имали више права и могли би добити заштиту од Русије. Па ипак, осим наше посланичке групе, нико се доследно не залаже за решавање овог проблема. Ми смо га покретали, али предлог није прошао јер многи депутати о томе заузимају погрешан став.

● Због чега Русима из бивших совјетских република отежавају добијање руског држављанства?

Да они не би гласали. Па њим има 25 милиона. Ако им дате руско држав-

љанство сви ће гласати против садашњих руководилаца.

Како ћете Ви практично заштити Русе у бившим совјетским републикама од геноцида у будућности?

Најпре економским методама. Нека нам, на пример, Украјина врати дугове за испоручене енергенте. А док то не ураде, прекинути даље испоруке енергената. На овај начин може се деловати на већину земаља ЗНД у којима се догађа геноцид над Русима. Али постоји и низ политичких средстава, а не искључују се ни војна, као што су она која, на пример, користе Американци када су угрожени животи грађана САД у некој држави.

● Да ли ћете Ви штитити и Србе, ако дођете на власт?

Србе треба штитити. Срби су наша браћа, Словени, православни. Треба им помоћи, дати им нашу војну технику. Ми имамо одличан хеликоптер "Црна ајкула", имамо моћне ракете. Нека иду добровољци. Али редовну војску тамо не треба слати. Али треба да се договоримо са Србима да, ако ми њих помажемо, да и они помогну нама и да нас не изгурају отуда после победе.

● Које су земље најкорисније и најсигурније савезници Русије на светској сцени?

То су Индија, Северна Кореја, неке арапске земље и Немачка. У савезу са њима нама нико ништа неће моћи и наша економија ће се нормално развијати. Индија и Арапи ће нам дати све што може дати југ. Кореја ће нам помоћи да осигурамо безбедност на Далеком истоку. А савез са Немачком ће нам обезбедити развој економских веза и учвршћивање европске безбедности. Истовремено ће бити неутрализовани Америка, Кина и Јапан.

● Најопаснији конкуренти Русије у свету?

САД и Кина.

● Зашто Вас Клинтон, за време посете Москви, није позвао на доручак заједно са осталим политичким лидерима?

Погледајте, кога је он позвао на доручак. Комплетну пету колону. Зашто је пошао Зјуганов? Зар није могао доручковати код куће? Американци сада гледају кога би подржали да дође на власт после банкрота радикал-демократа. Једни су рушили комунизам и почели да граде капитализам. Сада би се опет могао рушити капитализам и градити комунизам. И тако би земља увек била у стању стреса. Њима се то исплати, а ви можете умирати.

Са мном Клинтон није хтео да доручкује. А ја бих му тамо приредио доручак! Пресео би му! Ја бих му у лице рекао: престаните да се преко ЦИА, финансија и рецелата мешате у ствари Русије. Ми ћемо се сами разабрати шта нам ваља чинити.

● Ваш став о ширењу НАТО и могућем уласку Русије у НАТО?

Русија не треба да уђе у НАТО. НАТО је војни блок који је изграђен против нас. Ми смо распустили Варшавски пакт, а они нису распустили НАТО. Видите, они нас опет сматрају за будале. Требало је да дође до истовременог распуштања. Ми да распустимо Варшавски пакт, а они НАТО. Тада не би било војних блокова. А за НАТО ми смо, то јест наша земља, главни објекат будуће агресије. Зато је за нас ширење НАТО - претња.

● Да ли ће се погоршати ситуација у свету ако Ви дођете на власт?

Политика мора бити разумна. Не сме бити рата. Али, ако се непријатељ припрема за рат, морамо се и ми припремати. Ако ја будем знао да ће нас непријатељ сутра напасти ја то нећу чекати као што је радио Стаљин. Ја бих 20. јуна 1941. године наредио да се бомбардују немачке снаге на територији Пољске, да бисмо тамо и завршили рат, а не да изгину милиони наших војника и грађана и да буде окупиран огроман део наше територије.

А данас смо сведоци како огромне масе Кинеза продиру на нашу територију. Ми морамо затворити границу, успоставити сигурносне зоне и обезбедити војне јединице које ће их чувати. Наша влада ради све супротно. Предаје Кинезима територију, отвара границе за илегалне преласке. Где је сада Даманско полуострво? Дали смо га Кинезима. А зашто су онда руски војници проливали крв за њега. Кроз десет година мораћемо да ратујемо да би заштитили наше далекосточне земље, па коме треба таква политика? Иступајући против ње ја не позивам у рат већ позивам на мир, да не дође до новог Отаџбинског рата.

Прево: Дмитриј Јанковић

Увек на српској страни – у Републици Српској

У СВЕТУ СИМБОЛА

Основно значење грчке речи симбол (символ) јесте - знак, знамење, циљ, небеска појава

Из познатих разлога, у данашње време ничу многобројне секте и друштва у које упадају они који траже духовну храну. Те дружине обавезно имају некакав свој спољни симбол који оличава њихову суштину.

Истраживању тих симбола посвећен је овај рад. Ова истраживања су важна због тога, што многе појаве постају потпуно јасне и разумљиве, када се упознамо са симболима, јер симболи говоре каква се будућност жели.

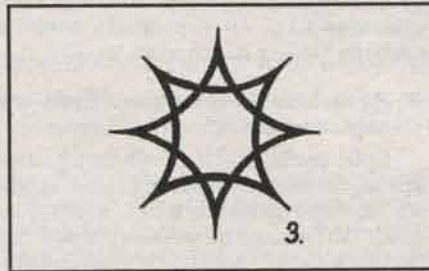
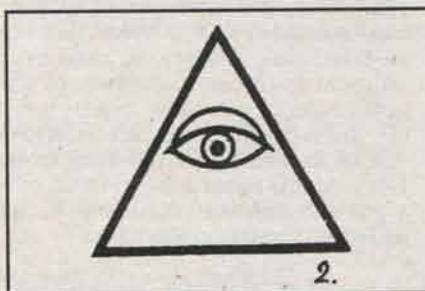
Цео древни свет језичника поштовао је симболе и у њиховом животу они су играли велику улогу. Дубоко су уважавани симболи и у тајној јеврејској науци Кабала, из које је језик симбола, заједно са Јеврејима растуралим по свету, почео да продира у свакодневницу хришћанског друштва. Уз садејство разних мистичких друштава, такозвани кабалистички знаци су достигли велику популарност. Нарочито су били популарни у средњем веку. На то су знатно утицали крсташки ратови и маварски универзитети у Шпанији, путем којих су Европљани дошли у додир са Арапима.

Сам појам - кабалистички знак - указује на порекло многих симбола. Кабализам, туђ старозаветским Јеврејима, проникао је у њихову средину преко везе с Вавилонцима.

Није, међутим, само свет језичника познавао симболе. У првим вековима хришћанства, у вековима прогона хришћана, верници су били принуђени да се користе симболима, плашећи се јавног коришћења симбола Крста.

О симболу Крста, који је добро познат хришћанским верницима, па и другима, овде неће бити речи већ о другим симболима, чије је значење мање познато јавности.

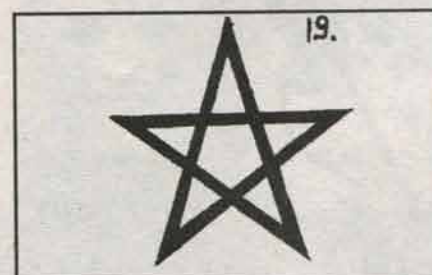
Једнакоугаони троугао с врхом окренутим нагоре и отвореним оком у троуглу, ближе том врху (сл. 2) дрвени је симбол Бога Јудејаца.

Једина звезда која је дозвољена у хришћанској симболици је - осмокрака (Сл. 3). Сам број осам има значење будућег века, јер после шест дана у којима је Бог стварао свет, до Страшног осуда траје седми дан Господњи, а после Страшног суда биће дан осми - живот вјечни.

Осмокрака звезда, самом својом формом, симболизује ону звезду која је водила источне мудраце на поклоњење Христу младенцу.

Петокрака звезда, или пентаграм, у давнини је представљала симбол тајне, савршенства, а кабалисти је називају "звезда магова, свети магични пентаграм". Код кабалиста она постаје симбол моћи, свемоћи и неограничене моћи разума. У зависности од

тога, куда су окренути њени краци, према Нилусу, овај симбол у Кабали означава добро или зло. Према кабалистима, пентаграм, чија су два крака окренута нагоре (Сл. 20), симболизује сотону (у њега је zgodно уписати гла-

ву јарца, омиљени знак сатанисти - демонапоклоника), док онај, чија су два крака окренута надолу (Сл. 19), симболизује Спаситеља.

Не може се, међутим, поклонити поверење тумачењу кабалиста, макар и због тога што се пентаграм понегде назива знаком микрокосмоса (у књигама о магији знак микрокосмоса симболизује васељену у минијатури, тојест у пентаграм се уписује фигура човека), у положају са једним краком нагоре (другим речима, требало би, кобајаги, да симболизује Спаситеља), а по другима то је симбол сотоне. Зато је беспредметно гледати куда је крак окренут - горе или доле. Осим тога, из реченог је јасно о каквом спаситељу говори Кабала.

Јасна је такође и недоумица појединих истраживача када на очигледно антихришћанским издањима и заставима виде симбол "спаситеља". И један и други положај звезде, у суштини, значи једно те исто. Само када су два њена крака окренута нагоре, петокрака звезда симболизује ђавола, а с једним краком нагоре - његовог посланика, тојест лажног месију, антихриста. И зато се ова последња варијанта често појављује као симбол савремених друштава, непријатељски настројених према Цркви. У вези овога знака познати француски окултист Елифас Леви тврди: "Све тајне магије, симболи гностизма, фигуре окултизма, сви кључеви кабале - све се то састоји у знаку пентаграма". Даље он каже: "Ко не признаје знак крста, тај уздрхти кад види звезду микрокосмоса".

Неизоставни елемент сваке масонске ложе је слово Г, напратно на зиду или у центру пламтене петокраке звезде (Сл. 21). У својој књизи "Тенеза и развој масонских симбола" Папиус каже:

"Браћа су долазили до сазнања о постојању невидљивог света, који представља извор непознатих сила и енергија - света тајни чији је симбол петокрака звезда. Она је била симбол човека који излучује из себе тајанствену светлост и на тај начин су успоставили овај чудни амблем". Ове речи указују нам на ново значење пентаграма. Сваки слуга антихриста (који носи ову звезду), заиста представља извориште злих сила и енергија, које Папиус благо назива "тајанственим".

Слово Г у центру пламтеће петокраке звезде означава не само геометрологију, као симбол немарског умећа или ГЕНИТРИС у смислу клањања пред силама природе, оно означава још и француску реч ГИБЕТ и немачку - ГАЛГЕ, тојест - вешала, која су послужила као оруђе извршења смртне казне над храмовницима - темпларима. То су они храмовници, који су били окривљени за јерес и негирање Исуса Христа као Богочовека и Спаситеља, који су негирани чудесност Његовог рођења, који су негирани тајне. Темплари су били окривљени за идолопоклонство. Године 1314. велики мајстор реда Јаков Бургундис Моле био је погубљен, а са њим и мноштво храмовника. Масони, сматрајући се њиховим следбеницима, негирају исправност оптужбе изнете против Молеа и храмовника.

О улози следбеника темплара отворено је говорио један из групе харбинских розенкројцера Пјанковић: "... Место страдања темплара била је Француска, њихови осветници, пак, морали су се појавити у другој земљи и таквим следбеницима темплара постали су розенкројцери (18-ти степен масонског посвећења) са својом девизом: "Разби папску тијару, згази краљевске љиљане". Они су се појавили у Немачкој и створили Реформацију, Француску револуцију, испуњавајући тако свој завет." У данашње време Америка је од Молеа начинила кумира и нешто као култ око његовог имена.

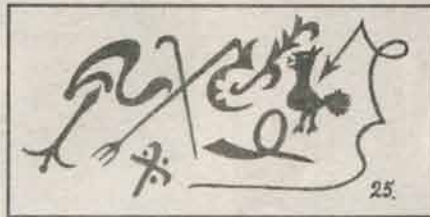

У вези симбола на Сл. 22, може се цитирати гроф Тољ: "У шкотској ложи откриване су тајне масонске организације и науке. Овде су се припремали мрачни фанатици - мистици као и они који су се називали црнокоњичницима, који су изучавали науку владања духовима..."

Југославија (1936. год.) је земља у којој је борба сада удружених сила - католицизма и масонства - против пра-

вославља, жешћа него било где другде. Тамо је скаутизам скоро збацио маску и његово право лице се открива преко симбола које је усвојио. На многим издањима скаута приказан је витез (уместо светог Георгија на коња су ставили скаута) који убија аждају. Шта је то? Случајност? То никако!

Још је 1917. године један од вођа скаутизма, руски ипиковник О.И. Пантјухов, поручивао је скаутима целог света: "Сваки од нас требао би сада да се радује (почетком руске револуције) и уложи све снаге... смело ступи у бој с тим страшним чудовиштем - аждајом чије је име деспотизам, насиље, зло. Како говори предање, свети Георгије је храбро ступио у бој с страшним чудовиштем, да би спасао од смрти незаштитену девојку... Не сматрајте ли да су слобода, равноправност и братство - друго име спасене девојке." Осим скаута на коњу, у левом углу је скаутски знак - љиљан (Сл. 22) украшен са два пентаграма - скаутизам је рођен на иницијативу Баден - Поуела, члана ложе шкотског ритуала. Осим тога, такозвана комплетна скаутска значка садржи у себи масонску девизу "Буди спреман", а лента, на којој су исписане ове сакралне речи, има масонски чвор.

Кабалистички пртеж (25) добијен је од темплара заједно са статуом Бафомента и масони га сматрају својеручним потписом Бал-Зеуба. Обично се овај систем знакова сусреће на скуповима демонопоклоника - сатаниста на престоалу, где извајани стоје на великој лопти, која представља амблем Земље.

Поменути француски окултист Е. Леви, у књизи "Учење и ритуал више магије", дао је стилизацију Бафомента (Сл. 24) - чудовишта са главом јарца Менде. Из лобање, између јако растављених рогова избија му сумпорни дим. На челу му гори пентаграм - Маген Шломо (Соломонова звезда). Чудовиште има женски торзо и орловска крила. Козјим ногама ослања се на земљину лопту. Стомак му је покривен рибљом крљушти. Између ногу му извирује предмет који подсећа на Ескулапов штап обавијен двома змијама, а уствари Хермесов калуциј, који симболише моћ знања или поларну равнозначност добра и зла, односно познату идеју дуализма. Натпици на рукама COAGULA и SOLVE. Лева рука је усмерена ка првој месечевој четврти, а друга ка последњој. Ово се доводи у везу са законима који управљају такозваном астралном силом и значе: "Прво сакупи (COAGULA) па онда шири (SOLVE)".

Према естетским схватањима масона и њихових газда рабина, ово страшило - по нашим мерилима, представља врхунац савршенства.

Ротари или Точак среће (Сл. 40) представља симбол новог интернационалног друштва које је у Америци основао адвокат Паул Харис. У основи овог симбола је зупчаник са шест паока који веома подсећају на шестокраку звезду. Основни задатак овога друштва састоји се у обједињавању представника свих нација ради што тежње пословне сарадње и опште пословне узајамне помоћи.

Симболика на Сл. 41 среће се прилично често, нарочито на издањима друштва есперантиста, творца вештачког језика, прототипа неуспеле лиге нација. На пример, ако су ту још и у поздрав стиснуте леве руке, онда то карактерише масонски поздрав који је прихватила светска скаутска организација. Руковање левом руком води опет до Кабале.

Према тумачењима кабалиста, десна рука представља нужност и зло, а лева - слободу и добро.

Превод и припрема
Дмитриј Јанковић

УБИЈАЈУ НАС ДУВАНОМ. МИСЛИТЕ О ТОМЕ.

Ако већ није zgodно да нас побију бомбама, Американци су решили да то учине дуваном. Уз благослов српских власти

Судећи по ономе што се у последње време може видети по Београду, изгледа као да Медлин Олбрајт није походила Србију само да би се бавила политиком, лако може бити да је имала и трговачку мисију. Одједном, свуда по граду освануле су огромне рекламе за америчке цигарете "Winston", "Lucky Strike" и "Pall Mall". Десетак нових аутобуса Градског саобраћаја офарбано је у боје "Лакија", огласи америчке дуванске групације повремено излазе у "Политици", а рекламни спотови стигли су и на телевизију.

У исто време, у самим Сједињеним Државама води се досад невиђена кампања против пушења. Практични какви јесу, Американци су сели и израчунали да их људи оболели од последица пушења коштају више него што износи сав профит дуванске индустрије, остварен у САД. Наравно, они неће због тога затворити своје фабрике, само ће тровање преселити на нека друга места по свету. Па, зашто не и у Србију! Ако већ није zgodно да нас побију бомбама, зашто то не би учинили дуваном, па још притом и зарадили?

Индикативно је да је тек с појавом реклама почело озбиљније да се говори о прекидању шверцперских канала. Можда зато што ни "Winston", ни "Lucky Strike", ни "Pall Mall", који завршавају у плућима Срба, нису стигли из САД него је реч о фалсификатима произведеним углавном у Румунији и Бугарској, а стижу, како се прича, и из фабрике дувана у Подгорици. По новој идеји Михаља Кертеса, све увозне цигарете морале би да имају маркицу плаћеног пореза, што значи да би сам увоз могао да буде строго контролисан и да би велика америчка индустрија једним малим митом могла да овлада једним немалим тржиштем. Индикативно је и то да су неки овдашњи асови маркетинга у потрази за спонзорима на све начине покушавали да сазнају ко је наручилац ових реклама и коме су плаћене, а да у томе нису успели, – што поуздано значи да монопол на рекламирање америчких цигарета држи неко из Социјалистичке партије или ЈУЛ-а. Индика-

тивно је, најзад, и то да САД још увек држе спољни зид санкција према Србији а Србија увози америчку робу и омогућује профит америчкој индустрији а на рачун своје, која се налази у очигледном колапсу. То само значи

да се у целом послу неко дебело окористио.

Господо из Социјалистичке партије и ЈУЛ-а, хоће ли вас бар једном у животу бити срамота свега што радите?

Душан Весич

ПОСЛЕ ИЗБОРА!

После избора... како виде агенција... како виде агенција...

ВОЈИН ВЕЉКОВИЋ

Војин Вељковић... војин Вељковић...

ЛАБИРИНТ ИЗБОРА

Лабиринт избора... лабиринт избора...

СТЕВО ДРАГИЊИЋ

ДРУГИ КРУГ ИЗБОРА НЕДЕЉА, 17. НОВЕМБАР 1996.

ТИГАР НА СТАКЛЕНИМ НОГАМА!

ИЗАЂИМО НА ИЗБОРЕ 17. новембра 1996. - други круг

Порука председника Српске радикалне странке... ВРЕМЕ ЈЕ!

Порука председника Српске радикалне странке... Драган Милошевић

Порука председника Српске радикалне странке... Стево Драгињић

Порука председника Српске радикалне странке... Драган Милошевић

Порука председника Српске радикалне странке... Раковица

Порука председника Српске радикалне странке... Чукарица

Порука председника Српске радикалне странке... Палић

Порука председника Српске радикалне странке... Шездара

Порука председника Српске радикалне странке... Гроцка

Порука председника Српске радикалне странке... Вождовац

Порука председника Српске радикалне странке... Барајево

Порука председника Српске радикалне странке... Обреновац

Порука председника Српске радикалне странке... Ратко Павловић

Порука председника Српске радикалне странке... Драган Милошевић

Градначне банке земља у посети машинској индустрији у Нишу

Градначне банке земља у посети машинској индустрији у Нишу

Српски радикали нису неутрални

Зашто вождовац гладује

ГОДИНА ОДЛУКЕ

Велика Србија

МОРАМО ПРАВИТИ КОСОВИМ
 ПУТЕМ ОСНОВНИМ
 ПРАВИМА
 РАДИКАЛНО
 ЈЕДИНСТВЕНИ

Велика Србија

КОМБОРСКИ РАДИКАЛИ
 ПРИЗНАЈУ ВОЂУ НАРОДА

Велика Србија

КАКО ПРАВИТИ КОСОВИМ ПУТЕМ

Велика Србија

ДЕ ПЕН
 У СРБИЈИ

САМОМ ВУКА ЧЕРКОВИЋА

Велика Србија

Политички профил

Потписи су да ПЕН не може да се одрекне своје
 политичке оријентације и политичке оријентације за
 Европске изборе СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНЕ.

Др Војислав Шешељ

Велика Србија

НЕМАМО ЗА СВАКОГ КОСОВАНЦИНА ПРЕДСЕДНИКА СРПСКЕ
 СТРАНЕ СРПСКЕ НАЦИОНАЛНЕ СТРАНЕ ЈАВНОГ ОПШТИНА

ПОБЕДИМО НА РЕПУБЛИЧКИМ ИЗБОРИМА

Велика Србија

СРБИЈА ЋЕ ОПЕТ ПРОЦВЕТАТИ
 ПЕРУСКОМ РАДИКАЛНОМ ПРЕЗИДЕНТУ

Велика Србија

ОСНОВЕ СРПСКЕ ПОЛИТИЧКЕ СТРАНЕ

Велика Србија

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

ЗА ПРЕДСЕДНИКА!

Велика Србија

НИШ У КАНЦАМА РОТАРИ КЛУБА

Велика Србија

ПРЕДСЕДНИК СРПСКЕ НАЦИОНАЛНЕ СТРАНЕ

Велика Србија

СРБИЈА ЋЕ ОПЕТ ПРОЦВЕТАТИ
 ПЕРУСКОМ РАДИКАЛНОМ ПРЕЗИДЕНТУ

Велика Србија

РАСТАЈЕТ ПОЛИТИЧКЕ, ЕКОНОМСКЕ И
 СОЦИЈАЛНЕ КРЕТЕ ЗАРАДИ
 НЕЖАЉИВО ДЕМОКРАТСКИ А ПИНАК
 ЗА СЕ ЈЕСТИ ЈЕШАВА НА УЛИЦИ

Велика Србија

„СУДИЈЕ“ У СЛУЖБИ РЕЖИМА

Велика Србија

ГОВОР Др Војислава Шешеља
 у Језуити на митингу

Велика Србија

ГОВОР Др Војислава Шешеља у Језуити на митингу

Велика Србија

**ШЕШЕЉА
 ЗА
 ПРЕДСЕДНИКА
 СРБИЈЕ**

Велика Србија

ГРАДИМАЧЕ ШИКА
 ВЕЖИНА И ПИНА
**Др ШЕШЕЉ - КИЧКОВИЋ
 3:0**

Велика Србија

СТО ДАМА НЕУСРЕЊИВЕ, ЕСПЕЈСКОСКО-ЈУДОВСКЕ
 ВЛАСТИ У КУЛСКОЈ ОПШТИНИ

Велика Србија

**„КОЗА“
 ЈЕ ЛОПОВ**

Велика Србија

ИЗБОРИ У МЕСНИМ ЗАЈЕДНИЦАМА

КАДИДИТИ ЗА СМЕТ
 МЕДИЈИ

КАДИДИТИ ЗА СМЕТ
 МЕДИЈИ

Велика Србија

ДИЈАЛОГ
 ДЕПОМИРЛЈИВИХ

Велика Србија

КАДИДИТ ЗА ПРЕДСЕДНИКА
 Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

Велика Србија

Велика Србија

ПРВА РАДИКАЛНА
 ОПШТИНА
 У СРБИЈИ